

BURMESE
CLASSIC
.COM

ကျွန်ုပ်

မေ့လို့မရသည့်အကြောင်းအရင်း

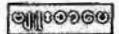
DESIGN THEIR SHWE KYI

ပုဂ္ဂိုလ်များအား
 စာပေနှင့်မြန်မာ့အနုပညာ - ၅၀၀၂၂၀၃၀၂
 မြန်မာ့အနုပညာနှင့်မြန်မာ့အနုပညာ - ၅၀၀၃၀၆၀၂၀၂
 ထုတ်ဝေသူ
 ဒေါ်မြင့်မြင့်ရီ (မြ-၀၄၅၀၆) (ရှေးစာပေ)
 အမှတ် (၅၁)၊ အခန်း (၃၀၁)၊ အထက်လမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်။
 အတွင်းနှင့်ပျက်စီးမှုအန္တရာယ်
 ဦးကျော်ရင် (မြ-၀၅၄၄၁) (အခြေခံသင်တန်းတိုက်)
 အမှတ် (၁၂)၊ သရစိလမ်း၊ ဇော/ဇောက် ရပ်ကွက်၊
 အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
 မျက်နှာရုံးပန်းချီ
 သိန်းဝင်းကြည်
 အတွင်းလေ့
 ကိုပေါက် (Image Art Work)
 ပုဂ္ဂိုလ်ခြင်း
 ယယအခြင်း
 ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
 တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်စု - ၅၀၀
 မြန်မာ့အနုပညာ
 ဝန်း - ၀၁ - ၂၅၀၉၉၅

အခန်း (၁)

“လူနစ်ယောက်သေတာတောင် မတောင်းပန်လို့ဖြစ်မလား။ နှစ်
 ဦးနှစ်ဖက် အတူတူများကြတယ်ဆိုရင်တောင် လူ့ကျင့်ဝတ်ဆိုတာ ရှိတယ်”
 “မလိုဘူး။ အဲဒီအမှုအတွက် ဝိုင်းသားကြီးတစ်ယောက်လုံး ဥပဒေ
 ကပေးတဲ့ အပြစ်ကို ခံနေရပြီ။ သူတို့ကရော လူ့ကျင့်ဝတ်ဆိုတာ သိခဲ့လို့
 လား။ လူလည်းသေပြီးနေပြီ။ အပြင်မှာပဲ အေးဆေးဆေးဆေး ညှိနှိုင်းကျေအေး
 ရအောင် ပြောခဲ့တာ လက်ခံတာမှ မဟုတ်ဘဲ”
 “ကာယကံရှင်ဘက်က မေမေကိုယ်တိုင်သွားခဲ့လို့လား။ ငွေထုတ်
 ပေးပြီး ရှေ့နေကိုပဲ လွှတ်ခဲ့တာလေ။ သေဆုံးသူတွေရဲ့ဈာပနကိုလည်း
 မေမေ ဂုဏ်ပေးအရ သွားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ဟိုဘက်က ကျေနပ်ကျေအေး
 ပပေးနိုင်တာ မမှားဘူး မေမေ”

လုံမ
 မေလို့မရသည့်အကြောင်းအရင်း / လုံမ - ရန်ကင်း
 မြို့စာပေ၊ ၂၀၁၂။
 ၂၀၀ - စာ၊ ၁၂ X ၁၈ စင်တီမီ
 (၁) မေလို့မရသည့်အကြောင်းအရင်း

“ဆစ်ထန်”

စူးခနဲ အော်သံနှင့်အတူ ဆစ်ထန် မျက်နှာကို ဒေါ်မြသားနွယ် စိမ်းသက်စွာ အတန်ကြာ ကြည့်၏။ မျက်လုံးမျက်နှာ မျက်နှာကျပ်စံကာအစ သူ့အဖေနှင့်တစ်ပုံတည်း။

ဘယ်သူ့ကိုမှ လေးစားရမုန်းမသိသလို မှန်တယ်ထင်လျှင် မအေကိုတောင် တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်ခဲ့၏။ ဒါကြောင့်မို့ နိုင်ငံခြားကျောင်းသွား တက်ဖို့ မဖြစ်မနေ လွှတ်လိုက်တာ။

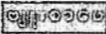
မျက်စိအောက်မှာ မြင်နေရလျှင် ပြဿနာတွေနှင့် အကူညီလဲ များလွန်း၏။ ဆစ်ထန်ကို မျက်စိအောက်မှာ မြင်နေရတာ တစ်နေ့မှ စိတ်မချမ်းသာ။

အခုတော့ မိမိကမခေါ်ချင်တောင် ရောက်လာရမည့်အကြောင်း က ပေါ်လာ၏။

မိမိတို့ကုမ္ပဏီကထုတ်သည့်ကားကို အစမ်းမောင်းရင်း သား ကြီး ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်က ဘာအကြောင်းရယ်မသိဘဲ အနိန့်ပြင်းမောင်းလာသည့်ကားက လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသည်။

အမူကျေအေးလိုက်လျှင် အချုပ်ရက်လျှော့ပေါ့ပြီး လျော်ကြေး ပေးလိုက်လျှင် ပြီးသွားမည်ကိစ္စ။

အခုက ထောင်ခုနစ်နှစ်တောင်တဲ့။

ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တိအကြောင်းအရင်း

စီရင်ချက်ချပြီးချိန်မှာ ရင်တစ်ခုလုံး မီးပြင်းပြင်းလောင်မြိုက် ခံရသလို ခြိတ်ခြိတ်ငြား၏။ ဒီလောက်ထိ ဖြစ်သင့်လို့လား။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အများမှာ ညှိနှိုင်းလိုအဆင်မပြေဘူးဆိုရင်တောင် အလွန်ဆုံး သုံးလေးနှစ် ပေါ့။ အခုတော့။

“ဟိုဘက်ကလည်း အကောင်းဆုံးရှေ့နေတွေနဲ့ အပြစ်ဒဏ် အကြီးမားဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်နေတယ် ထင်ပါတယ်။ ဒီဘက်က တရားခံ က အရက်သေစာသောက်စားထားလို့ ဘယ်လောက်ပဲ ကြီးစား ကြီးမား ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ်ဖို့ မလွယ်ရတဲ့အထဲ ညှိနှိုင်းလို့မရတာ တော်တော် ခက်ခဲပါတယ်”

ရှေ့နေကြီးရဲ့ သတင်းစကားကြောင့် နဂိုရှိရင်းစွဲ မာနများက အမုန်းအငြိုး အာယာတမများကျယ်ပြန့် အားကောင်းသွားခဲ့သည်။ တကယ်ဆို သားကြီးကို မိမိအချစ်ဆုံးပါ။ ဘယ်သူနှင့်မှ နှိုင်းယှဉ်လို့မရ အောင် တန်ဖိုးထားခဲ့သည်။

“မင်း အခု ဘယ်သူ့ဘက်က ခုခံတင်ပြနေတာလဲ ဆစ်ထန်၊ အခု အဖမ်းခံနေရတာ မင်းအစ်ကို၊ လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံး မင်းဦးစီး လုပ်ရတော့မှာမို့ မင်းပျော်နေတာလား”

“မေမေ”

“မမျှော်လင့်နဲ့ လုံးဝ မမျှော်လင့်နဲ့ မင်း ကျောင်းသားအရွယ် ပညာရေးကိုပဲ ဆုံးခန်းတိုင်အောင်တက်”

“ကျွန်တော်ကို ပညာတတ်ကြီးဖြစ်စေချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ရော ဟုတ်ရဲ့လား မေမေ”

“ဘာ”

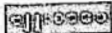
“ကျွန်တော် ဘာကိုမှ မမက်အော့တဲ့ကောင်ဆိုတာ မေမေ သိပါတယ်။ မေမေ သွားဆိုတဲ့နေရာကိုသွားတယ်။ ကျောင်းပိတ်ရက် ပြန်မလာနိုင်လည်း ပြန်မလာခဲ့ဘူး။ အခု ကုမ္ပဏီမှာ မေမေ အားကိုးတဲ့ သား မရှိဘူး”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ။ သူ့ ခဏမရှိလို့ ငါ့လုပ်ငန်းတွေ ကျဆုံး မသွားဘူး။ မင်းအဖေ အိပ်ရာထဲလဲကတည်းက ဒီလုပ်ငန်းကြီးကို ငါ တာဝန်ယူခဲ့တာ”

“ထင်သလောက် မတိုးတက်ခဲ့တာ ကိုကို ဖြန့်တီးနေတာ ကြောင့် မဟုတ်လား မေမေ။ မင်းပညာရေးအတွက်လည်း ကုန်တာထဲလို့ လည်း လက်ထောက်မချနဲ့။ နိုင်ငံခြားကို ကျွန်တော် သွားချင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

မေမေ နှင်လွှတ်လိုက်တာလို့ မပြောလည်း သိပေလိမ့်မည်။ သွားဆီနီးအချိန်မှာ သူ မျက်စည်တောင် ကျခဲ့ရသေးတာပဲ မဟုတ်လား။

“ကျွန်တော် မသွားချင်ဘူး ဖေဖေ။ ခေမေ့ကို တားပေးပါဦး။ ဖျောင်းဖျံပေးပါဦး ဖေဖေရယ်။ နိုင်ငံခြားမှာ တောင်သွားတက်မှ ပညာ ဂုဏ်ပြုခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ကားလုပ်ငန်းကို စီသနာပါတာ

ဖေဖေ သိတယ် မဟုတ်လား။ အဝေးသင်ခဲ့ဘူးလက်မှတ်ယူပြီး ကားနဲ့ ဖတ်သက်တဲ့ ပညာကိုပဲ သင်ပါရစေ။ ဖေဖေအတွက်လည်း အထောက် အကူ ရတာပေါ့”

“မင်းက ဒီကက်စွက်ကို တွေးမပူနဲ့။ ဖေဖေလည်း လုပ်နိုင်ပါသေး တယ်။ သားအမေက သားကို နိုင်ငံခြားကျောင်းသွားတက်စေချင်တာ ဂုဏ်ရှိစေချင်လို့ပါ။ ဒီမှာက သား ကိုကိုလည်းရှိတယ်မဟုတ်လား။ ကျောင်း ပြီးလို့ အလုပ်ခွင်ထဲတောင် ဝင်နေပြီ။ သားအမေ စိတ်ချမ်းသာအောင် သွားလိုက်ပါ သားရယ်”

ဖေဖေကို အကူအညီတောင်းကြည့်တော့လည်း အဆင်မပြေ။ အပြီလို မေမေအနိပ်အက်ကြည့်နေတာတိုပြီး ပြိုင်အထင်လွှဲမှာမျိုး အဖြစ် မဆံ့ခဲ့။

ဖေဖေပဲခံကာ ခက်ထန်တင်းမာသောစတိုင်မရှိပေမယ့် မေမေရဲ့ မှာဆိုလျှင် အပြစ်သားတစ်ယောက်လို အမြဲမဝံ့မရဲ ရှိလွန်းခဲ့သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ဖေဖေစကားကို နားထောင်ပြီး သူ သွားခဲ့ ရတာ။ တကယ်တော့ ဖေဖေ လေဖြန်းပြီး အိပ်ရာထဲလဲခဲ့တာတောင် မေမေက ဖုန်းဆက်အသိပေးခဲ့ပေ။ စာသင်နေချိန်မှာ စိတ်အံ့နှောင့် အဟုက်ဖြစ်မှာနီးလို့ဆိုပြီး နောက်အချိန်တွေကြာမှ သိခဲ့ရတာ ဖြစ်၏။

“မင်း ပြန်လာလို့လည်း ဘာမှအကြောင်းထူးမှမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့အကောင်းဆုံး ကုသထားလို့ စာသင်ချိန်ပြီးမှ ပြန်လာခဲ့ပါ။ မင်း

အဖေကလည်း အဲလိုပဲ ဖြစ်စေချင်လို့ ကျန်းမာရေးမကောင်းတဲ့အဖေကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်နဲ့”

မေတ္တာသက်သက်နဲ့မဟုတ်ဘဲ အမိနဲ့သံဆန်လွန်းသည်ဟု ထင် ပါသည်။ သူ အရွယ်မရောက်ခင်က ဘယ်လိုနေခဲ့ရသည် မမှတ်မိသော် လည်း သိတတ် နားလည်သောအရွယ်ကစလို့ ခုချိန်ထိ မေမေဆီက ငွေးထွေးမှုမျိုး မခံစားဘူးချေ။

ကိုကိုအပေါ်တော့ သိသာစွာ အလိုလိုက်ဖြည့်ဆည်းမှုတွေ ရှိ ခဲ့ပြီး တန်ဖိုးထား မြှောက်စားလွန်းတာလည်း မနာလိုဖြစ်မိလောက်အောင် ပင်။

“သားဦးဆိုတော့ ဘယ်မိခင်မဆို အချစ်ရှိကြတာ သားက နားလည်ပေးလိုက်ပါ။ သားအိမ်ထောင်ရက်သားကျလို့ သားသမီးရရင် လည်း ဒီအတိုင်းပဲ ရှိမှာ”

ဖေဖေကို တိုင်တန်းမိတော့ ထိုအတိုင်းပဲ ဖျောင်းဖျားနားချခဲ့ သည်။ မွေးထုတ်ခဲ့တာချင်းအတူတူ ဒီလို ခွဲခြားဆက်ဆံခံရတာမျိုး ရှိ သလား။

နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ့်တာသာ နေတတ်အောင် အလေ့အကျင့် လုပ်နေခဲ့ရသည်။ စိတ်ဆန္ဒအလျောက် တစ်စုံတစ်ရာကို မတောင့်တမီ အောင် ကြိုးစားခဲ့ရ၏။

အခုဒီကိစ္စမှာတော့ ကိုယ့်နဲ့မဆိုင်သလို မျက်နှာလွှဲနေလို့ မဖြစ်။

မြူးပူပူပူ

ဖြစ်ဖြစ်ချင်း ရောက်မလာနိုင်တာကိုပဲ တာဝန်ပဲ့သလို ခံစားနေရ၏။
စာမေးပွဲချိန်မို့ ပြီးပြတ်အောင် နေနေခဲ့ရတာ။
နောက်ကျနေပြီဆိုသော်လည်း ကိုယ့်တာကက ဝတ္တရားရှိသေး တာမို့...။

မြူးပူပူပူ

ပျော်ပျော်အကြောင်းအရင်း

အံ့ကြိတ်ထားသော်လည်း မျက်ရည်က အလိုလိုကျလာပြန်၏။
မိဘတွေအဖြစ်ကို ယူကုန်းမရ ခံစားရင်း ဘယ်လိုမှ မဖြေနိုင်။ တကယ်ဆို
ဒီကိစ္စက ကံကြမ္မာကြောင့်ဆိုသော်လည်း တစ်ဖက်ကလူ အရက်သေစာ
သောက်စားမထားလျှင် ဒီလိုအဖြစ်ဆိုမျိုး ကြုံစရာမရှိ။

သူမ ဘွဲ့ယူသွားဖို့ အလှပြင်နေတာ ကားငှားနေတာနှင့် အချိန်
တွေ အရမ်းနောက်ကျနေခဲ့သည်။

“ကားက လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ကျော်လောက် မောင်းပျား၊ ပီးပျိုင်း
မိရင် ပိုနောက်ကျဦးမယ်၊ ဝိရိယရှိရှိ စောစောစီးစီး လုပ်ကြတာ မဟုတ်
ဘူးကွယ်”

ရုံးကခွင့်ယူပြန်လာသော မေမေက ကရုဏာဒေါသော ဆူပူ
မာန်မိသည်။ မေမေက ဆွမ်းချိုင့်ချက်ရမှာမို့ ဈေးသွားချက်ပြုတ်နေတာ၊
အလျှင်အမြန်ပြီးအောင် သူမလည်း ကျပြီးလုပ်ပေးနေတာပါပဲ။

အားလုံး၊ ပြီးစီးသွားတော့ အလှပြင်ဆိုင်ပြေး ကားငှား။

“ဦးလေးကြီး ဖြန့်ဖြန့်မောင်းပေးပါနော်၊ ဘွဲ့ယူရမှာ အမှတ်စဉ်
နဲ့ခေါ်တာမို့ နောက်ကျလို့ မဖြစ်လို့ပါ”

“အေး၊ ဒီ ဖိတ်ချ သမီး မိစေရမယ်၊ ဦးလေးသမီး ဘွဲ့ယူတုန်း
ကလည်း ဒီလို ကသုတ်ရိုက်ပဲကွ၊ ငွေကြေးပြည့်စုံတဲ့သူတွေ အရာရာ
အဆင်သင့် အဆင်ပြေနေတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ”

ကားသမား ဦးလေးကြီးက သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာရ

အခန်း (၂)

“ဝတ္ထုရားအရတောင် သတင်းမေးဖော်မရတဲ့ အဲဒီဘက်ကို
ဘာမှည့်ညှာစာနာနေစရာ မလိုဘူး ကြီးမေ၊ နိက ဝိဘန္တဝါးလည်း ဆုံးရှုံး
ထားရတာ၊ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်လေးနဲ့တောင် သားဦး နှစ်သိမ့်ပေးလို့လား”

“သူတို့ဘက်မှာလည်း သားတစ်ယောက်လုံး တောင်ကျသွား
တာ ပုဂံသောကတွေ ငြိနေမှာပေါ့ကွယ်”

“ဒါ သူ့အပြစ်နဲ့သူလေ အရက်သေစာသောက်ပြီး မဆင်မခြင်
မောင်းလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာပေါ့။ လူချမ်းသာ သားသမီးဆိုဦး ထင်သလို
လုပ်တာ ခံပေါ့၊ သူ့ကြောင့် ဖေဖေနဲ့မေမေ အပြစ်ဆိုနေ ကြုံရတာ နို့
လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

ဗျူးဝတ်စေ

ဗျူးဝတ်စေ

ကားရှင်းသော ဖြတ်လမ်းတွေကနေ ကားကို အမြန်မောင်းပေးရှာသည်။
ထိုအချိန်မှာပဲ လမ်းကြားတစ်ခုကနေ လမ်းမဘက်ကို ဖြတ်
လာပြီး တစ်ဖက်က စင်လာသော ဟိုင်းလတ်ယာဉ်က သူမတို့ကားနောက်
ပိုင်းကို အရှိန်ပြင်းဝင်တိုက်လိုက်သည်။

အရှိန်ဘယ်လောက် ပြင်းသလဲဆိုလျှင် သူမတို့ ကားလေးက
လမ်းဘေးဓာတ်တိုင်ကို ဝင်ဆောင့်ပြီး မထိန်းနိုင်သော ထိုကားက ထပ်
ဆောင့်ကာ ဓာတ်တိုင်နှင့် ညှပ်ရိုက်ချလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။
အလှတွေ ပြင်ထားသော သူမကို ရှေ့ခန်းက ထိုင်ခိုင်းခဲ့သည့်အတွက်
ကားသမား ဦးလေးကြီးရော သူမရော ဒဏ်ရာအနည်းငယ်သာ
ရကြပေမယ့် ဖေဖေနှင့် မေမေ အဖြစ်က မြင်ရက်စရာမရှိပေ။ ဘာမှ
အစကနေ ဆင်ခြင်ပြင်ဆင်လို့ မရတော့သော အဖြစ်ဆိုးကြီးကြောင့်
သူမ အာခေါင်ကွဲမတတ် အော်ဟစ်ငိုယိုခဲ့သည်။

ရင်ကွဲမတတ် နာကျင်ကြောင့် ခံစားရင်း ထိုအဖြစ်ကို မျက်ဝန်း
ထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ် ပြန်မြင်ယောင်မိ၏။ ဘယ်လိုလုပ် ပြေနိုင်မှာလဲ။
ဘယ်လိုလုပ် မေ့နိုင်မှာလဲ။ မိဘနှစ်ပါးလုံး မရှိတော့သည့်ဘဝမှာ ကြီးမေ
သာ လာပြီးမစောင့်ရှောက်ပေးဘူးဆိုလျှင်

“ပန်းနီနီ”

“ဟင် ရှင် ကြီးမေ”

“ဘာတွေ ဒီလောက်အတွေးများသွားရတာလဲ လူလောကမှာ

ဖြစ်ချိန်တန်ဖြစ်၊ ပျက်ချိန်တန်ပျက်တာ ဝေပတာပဲ၊ ဟိုလူ ဒီလူအပြစ်ဖို့
နေမယ်အစား နားလည်ပေးလိုက်တာ သမီး စိတ်သက်သာပါလိမ့်မယ်”

“နားလည်ပေးဖို့ မတန်တဲ့သူတွေအတွက် ကိုယ့်စိတ်သက်သာ
ရာရမယ်ဆိုလည်း နားလည်မပေးနိုင်ဘူး ကြီးမေ၊ ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံလို့
သဘောထားလို့ သူတို့ ဒီလိုလုပ်တာ၊ သူတို့ဘက်က လူသေသလို ငါတို့
ဘက်ကလည်း သားတစ်ယောက်လုံး ထောင်ကျရတာပဲ၊ ငွေမျှီးသားချင်း
လည်း မဟုတ်ဘဲ တက္ကသိုလ်က အသုဘသတင်းပေးစရာ ပလိုဘူးဆိုတဲ့
အမျိုးမျိုး”

“နစ်နာကြေးနဲ့ ပြီးမလားလို့ လာညှိနှိုင်းသေးတာပဲ၊ သမီးမှ
လက်မခံတာ၊ သူတို့ဘက်က စိတ်ခုသွားနိုင်တာပဲကွယ်”

ပန်းနီနီ နှုတ်ခမ်းပါးလေး တွန့်ကွေးသွားအောင် ဖဲ့ပစ်လိုက်
မိသည်။ ဒေါသအဟုန်ကြောင့် ဖြူဝင်းသော မျက်နှာလေးထက်မှာ ပန်း
သွေးရင်ရောင် ပြေးနေ၏။

“ပြီးတာပဲဆိုပြီး အားနာနာနဲ့ လက်ခံရအောင် သူတို့ကိုယ်တိုင်
ထောင်းပန်တိုးလျှိုးပြီး လာညှိနှိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး ကြီးမေ၊ မပြည့်စုံတဲ့
ပျူတွေ ငွေပေးလိုက်ရင် ပြီးသွားမှာပဲဆိုပြီး ရှေ့နေက တစ်ဆင့် ငွေထုတ်
ပျူကတော့ ကရုဏာနဲ့နစ်နာကြေးပေးတယ်ဆိုရင်တောင် လူမှုရေးအရ
ပျူပိုင်လိုက်တာမျိုးတောင် လုပ်လို့ရတယ်”

“အေးလေ အဲဒါက ဟုတ်တယ် ထား၊ အခုက အိမ်မှရှိသမျှ

ပစ္စည်း ရောင်းချပေါင်နှံပြီး အကောင်ဆုံးရှုံးနေနဲ့ အမှုကြီးအောင် စွဲချက်တင်လိုက်တာ သမီးမှားတယ်"

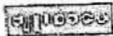
"အမှန်တရားအတိုင်း ဖြစ်သွားတယ်လို့ ပြောပါ ကြီးမေ။ ငွေပျားဟာရာခိုင် မတရားမှုလုပ်လို့ရာခိုင်ခတ် မဟုတ်တော့ပါဘူး။ အရက် သေစာသောက်စားပြီး ကားမောင်းလို့ ထိုက်သင့်တဲ့အခြေဝင်စစ်ခံရတာပါ။ ထောင်ကျတယ်ဆိုတာလည်း အချိန်တန်ရင် လွတ်လာဦးမှာ။ ဖေဖေနဲ့ မေမေကသာ ဘယ်တော့မှ နီဆီကို ပြန်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။"

စိတ်အားတင်းနေရသော်လည်း ထိုအဖြစ်ကိုတွေ့မိလျှင် မျက် ရည်ဖိုဖြင့်ဖြိုင်ဖြိုင်ခွေခွေမြင်။ ကြီးမေက ဖန့်နီနီ လက်အစီးလေးကို ဆုပ်ညှစ် ပြီး ဒုစ်သိမ့်သည်။

"ပျက်စီးသွားပြီးအရာအားလုံးက ဘာမှအကောင်အတိုင်း မဖြစ်တော့ဘူး သမီး။ ရှေ့လျှောက် ကိုယ့်ထင် ဘယ်လိုအကောင်ဆုံး ရပ်တည်ရမလဲဆိုတာပဲ စဉ်းစားပါ။"

"တာဝန်ယူစရာဘုံကျောက်လာတဲ့ ဖေဖေနဲ့မေမေ့ မနို့တော့တာ အလုပ်တစ်ခုခုပြု ရှမ်းကန်ရပ်တော့မှာပေါ့ ကြီးမေရယ်။ ဒါကို နီ မ ကြောက်ပါဘူး။ ဖေဖေနဲ့မေမေကိုလုပ်ကျွေးပြုစုခွင့် မရလိုက်တာကိုပဲ ရင်နာတယ်။"

"ကံအကြောင်းသဘောတရားအတိုင်းပဲလို့ ပြောပါ သမီးရယ်။ လူ့ဘဝက ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း ခြစ်ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ။"

"ထရားသဘောနဲ့ဆိုတာလည်း သူများကိုပဲ ဖျောင်းဖျန်းချ ခြိတ်တာပါ။ ကိုယ်တိုင်လက်တွေ့ခံစားရတဲ့အခါ ပုထုရည်ဖြစ်လို့ မြေဆည်နိုင် မှီ ဆက်ခံပါ့တယ်။ အချိန်က ကုစားသွားရင်လည်း ဒီဒဏ်ရာတွေက အမှတ်တရ ရှိနေဦးမှာပါ။"

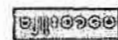
"သမီးရယ် ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွယ်။ ကိုယ့်ရှေ့ရေးလည်း တွေး ရဦးမယ် မဟုတ်လား"

"ကြီးမေတော့ အညွှာကို မပြန်ပါနဲ့ဦးနော်။ နိနဲ့နေပေးပါဦး။ ဟိုမှာ တူသားမောင်ဘွားတွေ ရှိတာတော့ နားလည်ပါတယ်။"

"ဪ သမီးရယ် ကြီးမေကလည်း မပြန်ပါဘူး။ ဟိုမှာက မိသားစုတွေရှိကြတယ်။ တူမလေးမှာက-တစ်ယောက်တည်း။ မထားခဲ့ ရက်ပါဘူးဘွား"

"ကြီးမေရယ် ဒီလိုတွေ ဘာကြောင့် ဖြစ်သွားရတာလဲ" ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်ရင်း ငိုရှိုက်နေသည့် တူမလေးကို ဒေါ ဖေဝင် ဘယ်လိုဖျောင်းချနှစ်သိမ့်ရမှန်း မသိတော့ပေ။

မိဘတွေနှင့်က မိသားစုနည်းတော့ အတွယ်တာ ပိုခဲ့ကြသည် မဟုတ်လား။ ငယ်စဉ်တည်းက တာဝန်အရ နယ်တကာလှည့် ထမ်း သောက်နေရသော်လည်း မောင်လေးက မိန်းမနှင့်သမီးကို ရွာမှာမထားခဲ့ ပေ။ တာဝန်ကုန်ရအခါတွေ လှည့်လည်ခေါ်သွားရင်း ရန်ကန်ရောက်မှ ပြန်ပြန်ရသည်။ အသောက်အစားမရှိ၊ အသုံးအဖြုန်းလည်း မကြီးတာမို့

ရန်ကုန်မှာ အိမ်လေးဝိုင်းလေး ဝယ်နိုင်ခဲ့၏။

ပိန်းမဖြစ်သူကလည်း အိမ်ထောင်မှုထိန်းသိမ်းနိုင်ပြီး အပိုင်
ပစ္စည်းအား စာအုပ်ဆိုင်လေးလည်းဖွင့် အိမ်စက်လည်း ချုပ်၏။

လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး သမီးလေးကို မညာရေး ဆုံးခန်း
တိုင်အောင် သင်ပေးပြီး ဂုဏ်ရှိစေချင်ခဲ့သည်။ အခုတော့ စိတ်မချဘဲ
ထားရစ်ခဲ့သည်။ နောက်ဆံတင်းလျက်နှင့် ထွက်သွားကြ၏။

ပန်းနီနီလေးဘဝ ရှေ့ဆက် ဘယ်လိုလျှောက်လှမ်းမလဲ။

ဗျူးပစ္စုပစ္စု

အခန်း (၃)

လမ်းက ကားဝင်လို့ရသော်လည်း လိပ်စာအတိုင်း မေးမြန်းစုံ
စမ်းရဦးမှာမို့ ဆစ်ထန် ကားကို လမ်းထိပ်မှာ အပ်ထားခဲ့ပြီး ခြေလျင်
ရောက်လာခဲ့သည်။

လိပ်စာလေးကိုင်ကာ ဟိုမေးဒီစမ်းလုပ်ရင်း သွားရမည့်အိမ်ရှေ့
ကို ရောက်လာခဲ့တော့ ခြံဝင်းတံခါးက ဖေပိတ်လျက်။ ခြံစည်းရိုးက
သံကောအကွက်လိုပျိုး ကာရံထား၍ အထဲကိုလှမ်းမြင်ရပေမယ့် လူရိပ်
လှူခြေတော့ အပြင်မှာမတွေ့ပေ။ အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်လေးမှာ အလှ
ပန်းအိုးလေးတွေ အစီအရီ တွေ့ရပြီး သွပ်မိုးပျဉ်ထောင်လုံးချင်းအိမ်လေး
က သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေး ဖြစ်၏။

ဗျူးပစ္စုပစ္စု

အိမ်မကြီးရှေ့မှာ အဖိဆွဲထားခြင်းက ခုံတန်းလျားလေးတွေ ချထား၍ ညှပ်ခန်းသဖွယ်လေး ဖြစ်နေသည်။

“မောင်ရင် ဘယ်သူ့ကိုတွေ့ချင်လို့လဲကွယ်”

“ဟင်”

ခွဲခြားကိုင်လျက် နောက်က အခေါ်ကြီးရဲ့မေးသံကြောင့် သူ ဟင်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ရ၏။

“ဒီအိမ်ရှင်တွေနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ။ ဟိုတလောက ကား တိုက်မှုဖြစ်တဲ့ကိစ္စအတွက်”

“ဪ အလေးနော်၊ အခေါ် သော့ဖွင့်လိုက်ဦးမယ်၊ တူမ လေးက မရှိဘူးကွယ် အလုပ်ကိစ္စ စုံစမ်းဖို့ ထွက်သွားတယ်၊ လာ မောင်ရင် အခေါ်လည်း အခုမှ ဈေးက ပြန်လာတာ”

“ဟတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

အခေါ်ကြီး နောက်က လိုက်ဝင်လာရင်း အိမ်ရှေ့ခုံတန်းလျား မှာပင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ သူက လက်ထဲကိုင်လာသော လက်ဆွဲအိတ် ကို စားပွဲခုံရှည်လေးပေါ် တင်လိုက်၏။

“ညှပ်ခုံရအောင် ဘာမှလည်း အဆင်သင့် မရှိဘူး၊ ကော်ဖီ မစ်လေး ဖျော်လိုက်ဦးမယ်၊ ခမာစောင့်ပါနော်”

“နေပါစေ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မသောက်တော့ပါဘူး။ ဟို ကိစ္စက အခေါ်နဲ့ပဲ ပြောလို့ဖြစ်ရဲ့လား မသိဘူးနော်”

၁၅၅၅၅၅၅

“မင်းက အရင်တစ်ခါလာတဲ့ ရှေ့နေတော့မဟုတ်ဘူး၊ ကား တိုက်တဲ့ကိစ္စနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်”

“အက်ဆီးဒင်ကြောင့် ထောင်ကျနေတာ ကျွန်တော့်အစ်ကိုပါ”

“ဪ”

ဥပဓိရုပ်လေးက ချောမောသန်ပြန်နေသည်မို့ တစ်ခုခုပတ်သက် နေလိမ့်မည်ဟု တွေးလိုက်မိသော။ ပြဿနာတွေ ဖြစ်ခါစ သွေးပူနေချိန်မှာ တစ်ယောက်မှ ရောက်မလာဘဲ အခုမှ ဘာကိစ္စပါလိမ့်။

ခုချိန်မှာ တူမလေး မရှိတာပဲ တော်ပါသေးသည်။ မို့မို့ဆိုလျှင် အဲဒီဘက်ကလူတွေကို အိမ်ထဲဝင်ဖို့မပြောနှင့် အိမ်ရှေ့တောင် အရပ်ခံ လိမ့်မည် မဟုတ်။

ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ရန်တွေ့လွှတ်မှာ။

“ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါနဲ့ ခင်ဗျာ၊ သေဆုံးသူတွေအတွက် နစ်နာကြေးရယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကုသိုလ်ခါနဲ့ပဲလုပ်လုပ်၊ ဘာပဲလုပ် လုပ် ဒီငွေလေးကို လက်ခံပေးပါ၊ သိန်းနှစ်ဆယ်ပါ ခင်ဗျာ”

“ဟင် မ မဖြစ်ဘူး၊ လက်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဗျာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျာ”

“တူမလေးက ဘယ်လိုမှလက်ခံမှာမဟုတ်လို့ပါကွယ်၊ ပြဿနာ တွေဖြစ်ခါစကဆိုလည်း တစ်မျိုးပေါ့၊ အခုက သေတဲ့လူကိစ္စကလည်း ပြီးပြီ၊ ထောင်ကျတဲ့သူလည်း ကျနေပြီမဟုတ်လား၊ မင်းတို့ဘဝအတွက်

၁၅၅၅၅၅၅

၂၂

လှပ

ရွာပဒအတွက် ဝတ္တရားမရှိခဲ့တာကို တူမလေးက အရမ်းကို စိတ်ဆိုးနွမ်းကြည်းနေတာ။

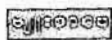
“ဪ ကျွန်တော်လည်း အဲလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်မှာလည်း အခက်အခဲလေးတွေ ရှိနေလို့ပါ။ ပေဖေက ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ အိမ်မှာနားနေရတဲ့ အခြေအနေနဲ့ မေမေကလည်း သားကြီးစိတ်ကြောင့် အိမ်ရှာထဲ ဝုန်းဝုန်းလဲခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ကဆို နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းတက်နေရင်းနဲ့ အခွင့် ဖြစ်လာလို့ ရခဲ့ပါတယ်။ ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ကျွန်တော် လာခဲ့တာပါ။”

မှသားတစ်ဝက်၊ အမှန်တစ်ဝက်နှင့် သူ ရှင်းပြတော့ အခေါ်ကြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားလည်သဘောပေါက်သွားဟန်တူသည်။

“ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ သူ့ဘက်ကိုယ်ဘက် အခက်အခဲတွေနဲ့ အထင်လွှဲစရာတွေ ရှိကတ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တူမလေးက လူငယ်ကလည်း ဖြစ်တော့ စိတ်ဆတ်တယ်။ စိတ်ဆိုးလွယ်တာပေါ့ကွယ်။ ငြီးတော့ မိမိ နှစ်ပါးလုံး ဆုံးရတာ။ သူ့မှာ ဒဏ်ရာကြီးကြီးမားမား ကျန်ခဲ့တယ်လေ။”

“သူ အရမ်းကို ပင်ပန်းနေမှာပေါ့။ စိတ်နာလို့လည်း ဧရုနေငှားပြီး အမှုကို ရင်ဆိုင်ခဲ့တာဖြစ်မယ်။”

“ဟုတ်ပါတယ်။ မင်းတို့ဘက်က ဧဇပေးပြီး ပြီးစေလွယ်ကျေအောင် ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ကိုယ်တိုင်ညှိနှိုင်းကြိုရင်တောင် အဆင်ပြေသွားမလား မသိနိုင်ပေမယ့် ကာယကံရှင်တွေ ထစ်ပောက်မ ချောက်မလာတာ။”

တူမလေး လွန်တယ်လို့လည်း ပြောလိုမရဘူးလေကွယ်။”

“ဟတ်ကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။”

“အေး-အခုတော့ ရှေ့နေကို အိမ်မှာရှိသမျှ ရောင်းချပေါင်နဲ့ ပေးလိုက်ရလို့ စားဝတ်နေရေးအတွက် တူမလေး အလုပ်ထွက်ရှာနေတယ်။”

သူ့ခင်ထဲ ထိထိရရပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။ မာနနှင့် မခံချင်စိတ်ကြောင့် ဒီလို လက်တွဲပြန်ခဲ့တာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

အခု သူမေးတဲ့ငွေကိုသာ ယူလိုက်လျှင် အလိုက်အလျောက် ဒေတာ အဆင်ပြေသွားပေလိမ့်မည်။

“ဒီလိုလူပေါ့ အခေါ်ရယ်။ ဒီငွေကို ယူထားလိုက်၊ ကျေအေးပို့ တောင်းပန်တဲ့အသောမှမဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော့်အစ်ကိုလည်း စီရင်ချက် ချဉ်းပါပြီ။ အခုဟာက ကျွန်တော်တို့ဘက်က ပျက်ကွက်မှုတွေ မသိတတ် နှုတ်တွေအတွက် နောက်ကျမှပဲ လာခဲ့ရပါတယ်။”

“ဒါဆိုလည်း မင်းဘာသာ နောက်တစ်ခေါက် တူမလေးနဲ့ လာတွေ့ကြည့်ပါ။ အကျိုးအကြောင်း အခေါ်ပြောပြထားလိုက်ပါမယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့ အဲလိုပဲ လုပ်လိုက်ပါမယ်။ ပြစ်မင်းရော ကုမ္ပဏီက သစ်ထန်ကိုယ်တိုင် လာသွားတယ်လို့ ပြောပေးပါ ခင်ဗျာ။ ဒါနဲ့ အခေါ် ကူမလေးနာမည်က။”

“ပန်းနီနီ”

၂၄ ◊

လှံ

“ပန်းနီနီ”

သူ သံယောင်လိုက် ရေခွတ်မိရင်း ထိုနာမည်လေးကို မှတ်မှတ်
ယင်ထင် ဖြစ်သွား၏။ ပန်းနီနီတဲ့လား။

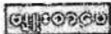
အခန်း (၄)

“ပန်းနီနီ”

“ရှင် ကြီးမေ”

အပြင်က ပြန်လာပြီး ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲ၍ သနပ်ခါး
လိမ်းနေချိန်မှာ ကြီးမေ အနားမှာလာထိုင်ကာ ခေါ်၏။ ပါးကွက်ပါးပါး
ကွက်ရင်း ပြန်ထူးသော်လည်း ကြီးမေ ဘာမှမပြောပေ။ အိမ်ထဲဝင်လာ
ကတည်းက တစ်ခုခု ပြောချင်နေဟန်ပါ။ ဘာကိုစဉ်းစားချင်ချိန်နေမှန်း
မသိရဘဲ သက်ပြင်းချသံကိုလည်း ကြားရသည်။

“ကြီးမေ ဘာပြောစရာရှိနေလဲ ပြောလေး နေပူထဲ တစ်နေကုန်
လျှောက်သွားနေရတာ တစ်ကိုယ်လုံး ပူစပ်ပူလောင်နို့ပို့ ရေချိုးပြီး သနပ်ခါး
ရေကြဲလေး ပွတ်နေတာပါ။ ကြီးမေ ဘာပြောပြော နားထဲရောက်တာ

၂၆

ပြော” စိတ်မရှည်သလို သူ့စ တိုက်တွန်းတော့လည်း မဟုတ်ပါ။ အိမ် အောက်ဆင်းသွားကာ ခုံထုန်းလျှားပေးမှာ သွားထိုင်သည်။ မနေနိုင် သောသူမက အိမ်အောက်ဆင်း လိုက်သွားရ၏။

“ကြီးမေ ဘာဖြစ်နေတာသေ၊ ပြောစရာရှိတာ ပြောပါဆို”

“ဆစ်ထန် တဲ့၊ မြစ်စင်းဧရာ ကုမ္ပဏီက သားအငယ် လာ သွားတယ်”

“ဘာကိုခွယ်”

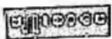
“ဟို နှစ်နာကြေးသဘောတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ဘက်က အခက်အခဲ အမျိုးမျိုးကြောင့် ငွေရောင်းချတာတွေ တောင်းပန် ရင်းနဲ့ ငွေလာပေးတာ”

“ဟင် ကြီး ကြီးမေ ယူထားလိုက်သလား”

“မယူပါဘူးကွယ်၊ တူမလေးလာမှ လာပေးလို့ ပြောလိမ့် တယ်”

“အို ဘာလို့ အဲလို ပြောလိုက်တာလဲ၊ ငွေပေးစရာလည်းမ လိုဘူး၊ လာစရာလည်းမလိုဘူးလို့ ရန်တွေ့လွှတ်လိုက်ရမှာ”

“ကိုယ့်မှာလည်း အခက်ပြေတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာလို့ ဟနပြီ နေတာလဲကွယ်၊ ဟိုကပေးမယ့်ငွေက နည်းတာမဟုတ်ဘူး၊ သိန်းနှစ်ဆယ် တောင်”

မေ့လို့သည့်အကြောင်းအရင်း

“ဘာ”

အခုမှ ဘာတွေလာပြီး ရက်ရောနေတာလဲ။ မနည်းဘူးဆိုရင် တောင် ဒီငွေတွေနဲ့ပဲ၊ ဇေဇေ မေမေတို့ အသက်ကို ပြန်ဝယ်လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ပေ။

“သူတို့လို နာမည်ကြီး အောင်မြင်နေတဲ့ ကားကုမ္ပဏီအတွက် ဒီငွေတွေက မပြောပလောက်ပါဘူး၊ ကိုယ့်အတွက်တော့ အရမ်းတန်ဖိုး ကြီးတဲ့ပစ္စည်းပဲ သိမ့်၊ ပေးတဲ့ငွေကို အေးအေးဆေးဆေး ယူထားလိုက် ပါ”

“ဟင်အင်း၊ လူ့အသက်က ငွေနဲ့တန်ဖိုးမြတ်လို့ မရဘူး ကြီး မေ၊ မတူမတန်သလို လွှဲစိလျှူရှုခဲ့ပြီးမှ အခုက ဘာသဘောလဲ”

“လူ့အသက်သေရင် လျော်ကြေးပေးကြတာ ထုံးစံပဲကွယ်၊ ထောင်ကျခံရရင် မသိသလို နေလိုက်တဲ့သူတွေ ရှိပေမယ့် နားလည်မှုနဲ့ နှစ်နာကြေးအမြစ် ထောက်ပံ့ကြတာတွေလည်း ရှိတာပဲ”

“အသုဘ သတင်းအေးတောင် မလာဘဲနဲ့ နှစ်သိန်းအားပေးတာ မျိုးရော ရှိလို့လား”

“သမီးရယ် မောင်ဆစ်ထန်ခမြာ သေချာရှင်းပြသွားပါတယ်၊ ယူအဖေက ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ အိမ်မှာအနားယူနေရတာတဲ့၊ အမေကလည်း သားကြီးမို့စိတ်နဲ့ အိမ်ရာထဲလဲတဲ့အထိ စိတ်ပင်ပန်းသွား တယ်”

“ရင်ပြင်ရာ မတုန်သေးဘူးလား”

“အဓိကကတော့ ဒီနေ့ရောတဲ့ ဆစ်ထန်က နိုင်ငံခြားကနေ အခုယူပြန်ရောက်တာတဲ့။ တခြားသိသရဲ့ အရင်းအချာလည်း ရှိဟန် မတုဘူး။ နားလည်ပေးလိုက်ပါကွယ်”

ဟင်အင်ဆင့် ခေါင်ဆန်းလိုက်ပေးတဲ့ ကြီးမေးကို အခြေအနေ အတင်းမပြောချင်တော့တာမို့ ပါးစပ်မပွင့်ဟပြစ်တော့ပေ။ ကြီးမေးက လည်း ဒါကို သဘောမပါဘဲသာ ထိုအကြောင်းကို မပြောတော့ဘဲ ရေခဲခွေး တစ်စွက် ပို့သောက်ပြီးမှ

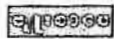
“အလုပ်ကိစ္စရော အဆင်ပြေခဲ့လား နီနီ”

“သွားတဲ့အနာရာဘိုင်းမှာ သင်တန်းဆင်း အောင်လက်မှတ်တွေ ပေါ်လို့ အဆင်မပြေဘူး။ အဓိကက သွားလက်မှတ်မဟုတ်တော့ဘူး ကြီး မေးရဲ့။ ကွန်ပျူတာနဲ့ သာသာဇကားပဲ အရာဝင်တော့တာ”

“အဲဒါတော့”

“မသိဘာနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်။ စက်မှုရန်က တော်စီမံစက်ရုံမှာ သူ့လုပ်နေတယ်။ စာရေးမ အလုပ်လေး သူပြောပေးဆင် ရုနိုင်တယ်တဲ့။ ဝေ။ ဒါပေမဲ့ ကွန်ပျူတာနဲ့ ဖာရင်းအင်ဂျင်နီယာပညာ လာတာက ကိုသော်ဝင် ဘယ်သိန်းလောက် ရုနိုင်တာဆိုတော့ အဲဒါကိုပဲ အရင်သင်ရတော့မယ် ထင်တယ်”

“သုံးဖွဲ့စားခွင့်နဲ့ သင်တန်းကြေးလို့မှာပေါ့ ဟုတ်လား။ ထပ်ပြီ”

ရောင်းချပေါင်နံ့ရသာလည်း မရှိတော့ဘဲနဲ့ အထာကိုင် သွေးကြီးမနေပါနဲ့ အေး။ ဟိုသူ့ငယ်လေး လာပေးရင် လက်ခံထားလိုက်ပါတော့”

“ကြီးမေးရယ် နီနီမှာ ဟန်တစ်ခုပဲ ချမ်းသာတာပါ။ လူချမ်းသာ တွေ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲတာကို မျှော်မစားချင်ဘူး”

“အဲဒီဟန်က ကိုယ့်တဝပြည့်စုံအောင် လုပ်မပေးနိုင်ဘူး နီနီ။ အစိုကိုအစိုအတိုင်း လက်ခံပြီး ဖြစ်သင့်တာကို ဦးနှောက်နဲ့ စဉ်းစား”

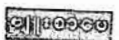
“အလုပ်ရအောင် အရင်ကြိုးစားမယ် ကြီးမေး”

“ခေါင်းမာလိုက်တဲ့များအေး”

ကြီးမေး မွဲရွဲ၍ စိတ်ဆိုးသွားသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း မတတ်နိုင်။ ကိုယ့်ခွင့်ကိုယ်အား ကိုယ့်အစွမ်းအစဖြင့် ကိုယ့်ရပ်တည်မှုအတွက် ကြိုးစား ပြုစုရမည်။

သူများကို မှီခိုခြင်းရဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကို အဖြစ်မခံချင်တာ။ အဖေနှင့်မေမေ မရှိမှတော့ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးရမည့် ကံတော့ မလာခဲ့ပြီ။

တက်ကျိုးလျှင် လက်ထိုးလှော်ရတော့မည့် အခြေအနေ။ ဆစ်ထန် ရှင် ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ။ ရှင်တို့ရဲ့ အထောက်အပံ့နဲ့ ပန်းနီနီ အသက်မရှင်ဘူး။

ဖျေ့ဖျေ့သည့်အကြောင်းအရင်း

အခန်း (၅)

“အဲဒီအတွေးကလည်း တလွဲဆင်တောင်းနေတာလို့ မသိတာ ယူဆတယ် နီရယ်။ မာနကို နေရာတကာ အသုံးပြုသင့်တာ။ သူ့နေရာနဲ့ သူ မသုံးသင့်ဘူးလို့တော့ မပြောပါဘူး။ ထို့လို မပြည့်စုံတဲ့သူတွေက မာနနဲ့ပဲ အားတင်းနေရတာ။ အဲဒီတစ်ခုသာ မဆွမ်းသာလို့ကတော့ လူ အထင်သေးစရာဖြစ်ပြီပဲ”

အဲလိုတွေ သိနေရင် ဘာလို့ပြောနေသေးလဲဟူသော အထူးပြင် ပန်းနီနီ ဆက်လုံးလှန်ကြည့်တော့ မသိတာ ပြုံးစိတ်သပ်နေသည်။ ခြေလှမ်း တို့ကတော့ ခပ်သွက်သွက်ပါ။

“ဖယ်ရိုကား၊ မပီမှာစိုးရင် အိမ်ကအစာစော ထွက်တာ မဟုတ်”

မြို့ပြစာပေ

ဘဲနဲ့ ဒီလောက် ပြန်ပြန် သွားနေရလား။ ဝို ဟောနေပြီ မသိတာရဲ့”

“ဟိတ် နှင် အလုပ်ရရင်လည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်မှာ။ အလေ့အကျင့် ရှေးအင်း ကြီးတားထား”

“အမလေး အဲဒါတော့ စိတ်ချ။ နီတို့က အလုပ်ရရင် မသိတာ လို့ အိမ်မှာအချိန်ပုတ်အောင် မနေဘူး။ ဝီရိယနဲ့ အိမ်က စောထွက်မှာ”

“အဖော်ခလေး တော်တော်တတ်နေတယ်။ စက်ရုံတွေ အခြေ အနေလိုက်ကြည့်ရုံနဲ့လို့သာပဲ။ အလုပ်ရလို့များ အလုပ်ဆင်းရပြီဆို ပါ့ကို တောင် အဖော်လုပ်မိလား မသိဘူး”

မသိတာ မျက်စောင်းရွယ်ကာပြောတော့ ပန်းနီနီ တဟင်းဟင်း ဝယ်လှိုက်မိမိ။ နီတွင်း လက်ကျန် ဗွက်အိုင်များကို ကျော်ခွရင်း မသိတာ ကို အဲဒီလိုအနေရသည်။ ကိုယ်က အလုပ်ဆင်းမှာမဟုတ်ပေမယ့် စက်မှု မှုန်က စက်ရုံတွေ ဘယ်လိုဝန်ထမ်းတွေ ခေါ်မလဲဆိုတာ လေ့လာချင်၍ မသိတာနှင့် လိုက်လာခဲ့ခြင်းပင်။

ကွန်ပျူတာနှင့် စာရင်းကိုင်သင်တန်း မတတ်နိုင်လို့ စာရေးမ ဝင်လုပ်မရဘူးဆိုလျှင်တောင် တခြားအလုပ်တစ်ခုခုတော့ အမြန်ဆုံး ဝင်လုပ်ပုံဖြစ်မည်။ ကြီးမားလည်း ရှိနေတော့ စားစရိတ်က နှစ်ယောက် စားတာပင် လိုအပ်နေသည်။

ဖေဖေအလုပ်က လုပ်သက်စေ့ပင် မရပေမယ့် ရက်မလည်ခင်

ကလေးကလေးများများစားစား ရတော့လည်း ရှေ့နေခနှင့် ပြတ်ပြတ်

မြို့ပြစာပေ

ပြုန်းသွားသည်။ ရေများရေခိုင်း၊ မီးများမီးခိုင်း၊ မတရားမှုကို မခံချင်လို့ အမှန်တရားအတိုင်း ဖြစ်အောင် ငွေကုန်ခံလိုက်တာလည်း အခုမှ နောင်တရမနေချင်တော့။

ဟန်တစ်ခုအတွက် လောကခံကို ပြန်ပြီး အံတုဖို့ ပြင်ဆင်ထား

ပြီးပြီပဲ။

“ဗွမ်း”

“အမလေး”

“ဟယ် နီနီ”

အတွေးစတွေ ပြန်ကျလျက် ရွှံ့နွံတွေ ဗွက်တွေကို ရှောင်တိမ်းကာ ထာဘီလေးမရွှံ့ ဟန်ချက်ထိန်းလျှောက်နေစဉ်မှာပဲ ကားတစ်စီးရဲ့ မှန်နဲ့သာခြယ်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

“တောက် ရပ်စမ်း ဟိတ် ကားသမား ရပ်စမ်း”

ဒေါသက အနက်ရောင် မတ်တူကားကြီးနောက် တောက်လျှောက် ပြေးလိုက်သွား၏။

“ဟိတ် ရပ်စမ်း၊ အုတ်ခဲနဲ့ ထုမှာနော်”

ဗွက်မရှိသောနေရာမှာ သွားရပ်ချင်၍လား၊ သူမ လက်ထဲက အုတ်နီခဲကြောင့်လား မသိဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ ကားက ရပ်သွား၏။ မသိတာက ဖယ်ရီမီမှာစိုးရိမ်တာ တစ်မျိုး၊ ပန်းနီနီ ပြဿနာတက်မှာ စိတ်ပူတာတစ်မျိုးနှင့် ရှေ့တိုးနောက်ငင် ဗျာများလျက်ရှိသည်။

“မင်းက လူခိုက်လား”

ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ပြီး ဆစ်ထန် မျက်မှန်အမည်းကြီးကို နဖူးပေါ်လှန်တင်၍ မေးလိုက်သည်။ ဖြူဝင်းသော အသားအရေ၊ ပန်းနုရောင်အကျပ်ဝတ်စုံလေးနှင့် လှပကြော့ရှင်းနေပါလျက် အုတ်ခဲကိုင်ကာ ပြေးလိုက်လာပုံက တော်တော် စွာတေးလန်လွန်းသည်။

မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေက ဒေါသကြောင့် ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်နေပြီး နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေက တအားအော်လိုက်သော်လည်း အလှမပျက်ပေ။ လူခိုက်လားလို့ မေးလိုက်တာကို ပို၍ ဒေါသထွက်သွားပုံရပြီး ခါးပါထောက်လိုက်ကာ

“လူခိုက်လုပ်သင့်ရင်လည်း လုပ်ရမှာပဲ၊ ရှင်အပြစ် ရှင်မသိဘူးလား၊ ဒီမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ဗွက်တွေစင်ကုန်ပြီ”

“ကိုယ်လည်း ထိန်းမောင်းလာတာပဲ၊ လမ်းကကောင်းမှ ပကောင်းတာ၊ မင်းကလည်း ကိုးရိုးကားယား ဟိုဘက်လျှောက်မလို ဒီဘက်လျှောက်မလိုနဲ့ ဖိနပ်ကို ဗွက်ပေမှာ တော်တော်ကြောက်နေတယ်ထင်တယ်”

“ဘာ”

ကိုယ့်အမှားပဲဖြစ်ရသေးတာမို့ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ရန်တွေ၊ ဟောင်းသော ထိုလူမျက်နှာကို ပြူးလည်းပြူး မျက်စောင်းလည်းထိုးပစ်လိုက်သည်။

“ဟွန်း ကိုယ်ခိုင်ကားစီးနိုင်တိုင်း မြေကြီးပေါ်ကလူကို ပြော
ချင်တိုင်းပြောလို့ရမယ်ထင်နေလား။ ရှင် အခု မတောင်းပန်ရင် ရှင်
ကားဟုန်တွေ ခွဲပစ်မယ်။ မယ့်မရှိနဲ့”

“ဟဲ့ ဟဲ့ နိ မလုပ်နဲ့လေ။ နင် လျော်ကြေးပေးနိုင်လို့လား။”

တုတ်နီခဲ တရွယ်ရွယ်ဖြင့် ဒေါသကြီးနေသော ပန်းနီနီလက်ကို
ပသိတာ အပြေးအလွှား လာခဲ့သည်။ ဒီလောက် စွာတေးလန်သော
ကောင်မလေးကို ခပ်ချဉ်ချဉ် ဖြစ်သွားပေမယ့် ဆစ်ထန် ကိုယ့်အဖြစ်
ကိုယ်တွေ့ကာ ရယ်လည်းရယ်ချင်မိသည်။

သူ မနက်စာအိမ်ကနေ ဘရိတ်ဖတ်တောင် စားမလာခဲ့ပါ။
နေပြင်လျှင် ပန်းနီနီဆိုသော ကောင်မလေး အပြင်သွားနေတာတွေ
ဘာတွေဖြင့် မတွေ့မှာစိုးလို့ စောထွက်လာခဲ့တာ။

ဟိုတစ်ခေါက်ကတော့ လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကား
ကို အပ်ထားခဲ့တာပါ။ ဒီနေ့တော့ အိမ်နေရာလည်း သိနေပြီမို့ ကားကို
ရပ်ကွက်ထဲမောင်းဝင်လာခဲ့ခြင်းပင်။

ဖြစ်ချင်တော့ ဒီအချိန်က အလုပ်သွားရုံးသွားချိန်။ ဟိုလမ်း
ဒီလမ်းဝဲက အလျှိုအလျှို လူတွေထွက်လာလိုက်ကြတာ မနည်း။ ဝေ
တရာကားလမ်းမကြီးလည်း မဟုတ်တာမို့ လူတွေက ရပ်ကွက်ထဲကား
တစ်စီးနှစ်စီး ဝင်လာတတ်တာကို အရေးတယူလုပ်ပြီး မရှောင်ကြဉ်အေး
စက်တီးတွေ ဆိုက်ကားတွေ ဘဲလံတီးပြီး အော်နေလည်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ်

သွားနေကြတာပဲ ဖြစ်၏။

ဒါကြောင့်လည်း သူ့မှာဟိုရှောင်ဒီရှောင်ဖြင့် သတိထားမောင်း
တော့ မောင်းတာပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ရွှေ့က ဆိုက်ကားနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတော့မှာမို့
စတီရာရင်ကို ဆွဲလှည့်လိုက်စဉ်မှာပဲ ခုလိုအဖြစ်မျိုးဖြင့်

“ရှင်က ဘာရယ်နေတာလဲ”

“ဟော့ဗျာ”

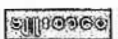
“ဟော်ရအောင် ခေဒင်ဆရာမမှတ်နေလား။ ရှင်ကိုတောင်းပန်
ပိုင်းနေတာ။ ရှင် မတောင်းပန်ရင် ကျွန်မ မကျေနပ်ဘူး”

“နီရယ် ဒေါ်တုတ်ကြီးဆိုင်ရောက်မှ ရေဆေးချလိုက်စမ်းပါ
ဟယ်။ နင် ဝက်မူရန်လိုက်မယ်ဆို၊ ဖယ်ရီမမိလို့ လိုင်းကားတိုးစီးရရင်
ပသာမှာဗာ”

“ကဲ မသိတာ ဖယ်ရီမမိမှာစိုးရင် သွားတော့၊ ပြဿနာလည်း
ရှင်းရဦးမယ်။ ဒီပုံစံကြီးနဲ့လည်း လိုက်လို့မဖြစ်ဘူး”

“အေး အဲဒါ ဟုတ်တယ်။ နောက်နေ့မှလိုက်ခဲ့တော့၊ ငါ သွား
ပြောမယ်”

မသိတာ ချိုင့်ထည့်ထားသော ဆွဲခြင်းကရမ်းရမ်းဖြင့် ပြေးထွက်
လာသည်။ အခုထိ မထိတရီ ပြုံးလျက်ရှိနေသော ထိုလူကို သူမ
မသိဘဲပင် မျက်စောင်းပြန်ဝင်လိုက်သည်။

၃၆

လုံ

“ဘယ်လိုလဲ ရှင် ဘာလုပ်မှာလဲ ပြော”

“ဘာပြောရမှာလဲ”

“ရှင် အပြစ်လုပ်ထားတယ်လေ၊ တောင်းပန်ရမှာပေါ့၊ လူ့ကျင့်

ဝတ် ရှင် နားမလည်ဘူးလား”

“မင်းကရော တောင်းပန်ခံရအောင် ဆက်ဆံနေလို့လား၊ အုတ်နီခံခဲတရွယ်ရွယ်နဲ့ ထုမယ်ရိုက်မယ် လုပ်နေတာ”

“အဲဒါ ဒီလို ဗွက်စင်ခံလိုက်ရလို့ ဒေါသထွက်နေတာလေ၊ လူတန်းစားချင်းတူရင်တောင် နားလည်ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ ရှင်တို့လို ချမ်းသာတဲ့သူတွေတော့ လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

“စွတ်တင်နေတော့တာပဲကွာ၊ ပြဿနာကို အေးဆေးဖြေရှင်းမယ်မရှိဘူး၊ ငါ့မှာလည်း အကြောင်းကိစ္စရှိသေးတယ်”

“ဘယ်သူမှ ဆွဲမထားဘူး၊ တောင်းပန်ပြီးရင် ကြိုက်တဲ့နေရာ

ကြ”

ဘယ်လိုဟာလေးလည်းမသိ၊ လူကောင်သေးသေးနှင့် လေကြိုမိုးကြီး ပြောနေလိုက်တာ၊ သူ့ပခုံးအောက်လောက်သာရှိသော အရံအမောင်းလေးနှင့် မာနကတော့ တနင့်တတိုင်း။

နာနီကြည့်ရင်း စိတ်ကတော့ သိပ်မရှည်တော့။ ဒီနေ့သာ ပန်နီနှင့် မတွေ့ရလျှင် နောက်တစ်ခေါက်ဆိုတာမျိုး ထပ်လာနေချိန်းမည်

“ကဲ တောင်းပန်တယ်ကွာ၊ ရပြီလား ကားရှေ့ကုမယ်”

၁၅၅၀၅၁၅

“မကျေနပ်သေးဘူး”

“ဘာ”

“ရှင် တင်တင်စီးစီးနဲ့ ဆောင့်ကြိုးအောင့်ကြိုး ပါးစပ်ဖျားကတောင်းပန်နေတာလေ၊ ကိုယ့်အမှားကိုယ်သိရင် ရင်ထဲကနေ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ တောင်းပန်ရမှာပေါ့”

“ကျွတ် ခက်လိုက်တာ”

ဒီကောင်မလေး မလောက်လေးမလောက်စားနှင့် ကတ်ဖွဲကိုင်နေတာ သူ အောင့်သီးအောင့်သက်၊ ကသိကအောက် ဖြစ်နေရသည်။ လူတချို့ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေတော့ ရန်တွေခံရတာ ပုထုရှက်ပွဲလာ၏။

“မင်း ဘာဖြစ်ချင်နေတာလဲ၊ လျော်ကြေးလိုချင်တဲ့ ဦးတည်မျက်မှိုလို့ ဒီလောက် ရစ်နေတာလား”

“ဘာ ရှင် ရှင်”

“မင်း ဘယ်လောက်လိုချင်လဲပြော၊ ငါ အခုချက်ချင်း ထုတ်ပေး

မယ်”

“တောက်”

“အား”

ဂျူးဖိနပ်ပေါ် အုတ်ခဲကျိုးနှင့်ပစ်ပေါက်ချလိုက်တာမို့ သူ ခုန်ဆွဲပြီး ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်မိ၏။ ဂျူးဖိနပ်ထဲက သူ့ခြေထောက်

၁၅၅၀၅၁၅

ပေါက်ပြဲသွားလား၊ ကျိုးကန်းသွားလေပြီလား။

“ဟား တော်တော်ဆိုးတဲ့ မိန်းကလေး၊ အား သေပါပြီကွာ”

သူ ဘာမှပြန်ပြောချိန် မရလိုက်ပါ။ ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ်ဖြင့် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်သည့်လမ်းနှင့် သူ သွားရမည့်လမ်းက လမ်းကြောတစ်ကြောတည်းမို့ သူမအနားကပင် ကားဖြတ်မောင်းလာခဲ့ရသည်။ သူမအနားရောက်မှ သူ ကားဟွန်းအကျယ်ကြီး တီးပစ်လိုက်၏။

“တိ တိ”

“အမယ်လေး”

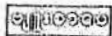
သူမ မျောက်ခုန်ခုန်ကာ လန်ဖျပ်တုန်တက်သွား၏။

“သေနာကြီး မြေပွေးကိုက် ကားမှောက်ပြီး သေပါစေ၊ မိန်းမ

ဆိုးဆိုးဆိုးရဲပြီး လေဖြတ်ပါစေ”

သူ့ကို နှုတ်ခမ်းတလန်လန်နှင့် ကျိန်ဆဲတာ သူ ကြားဖြစ်အောင် ကြားသည်။ စိတ်မဆိုးဖြစ်သည့်အပြင် လက်သီးဆုပ်ထောင်ပြခဲ့ပြီး ရယ်ပင်ရယ်လိုက်မိ၏။

ဒီကောင်မလေး တော်တော်ကို အဆဲသန်သည်။

အခန်း (၆)

“ဟောတော်”

သူမနှင့်ပြဿနာဖြစ်သည့် လူယုတ်မာကားက အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ထားတာမို့ သူမ အံ့ဩသွားရ၏။ ကိုယ်တော်ချောက အိမ်ရှေ့ခုံတန်းလျားကြီး မေနှင့်တောင် စကားပြောလို့နေသည်။

ဘာလဲ ဘယ်ကလဲ ဒီလူ ဘာလာလုပ်တာလဲ။

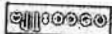
“ငါ့ပိုင်နက်ထဲရောက်ပြီ၊ ဒင်းတော့ သေပြီသာမှတ်”

ထာဘီကို တိုတိုပြင်ဝတ်ပြီး ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် အိမ်ထဲကိုပြွန်း

ရောက်သွား၏။

“ဟယ် သမီးလေး၊ မသိတာနဲ့ စက်မှုရန်အလုပ် သွားလျှောက်

ပျက်စီးလို့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဟင် မင်း”

ကြီးမေက ဘုမသိဘမသိ လှမ်းအော်၏။ မျက်ထောက်နီကြီးနှင့် ပျားပျားရှားရှား ဒေါသဖြစ်နေသော သူမကို ထိုလူလည်း မြင်သွားကာ အံ့ဩတကြီး မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“အဲဒါ ကြီးမေ တူမလေး ပန်းနီနီလေ၊ သမီး သူက ကြီးမေ မနေကပြောတဲ့ မောင်ဆစ်ထန်”

“ဟင်”

“ဟာ”

သူက ထပ်မံအံ့ဩရင်း သူမက အလိုမကျမှုများဖြင့် မျက်မှောင် ကုတ်၏။

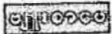
“ဒီအိမ်ထဲ အဝင်မခံနဲ့၊ ရှင်-ခုထွက်သွား”

“ဟဲ့ သမီး ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ဧည့်သည်ကို”

“သူ ဧည့်ကောင်းဆောင်ကောင်း မဟုတ်ဘူး ကြီးမေ၊ ဘာမှ လက်ခံစကားပြောနေစရာ မလိုဘူး”

“နီနီ အဲလို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း စကားတွေ မပြောရဘူးလေ၊ အေးအေးဆေးဆေး တိုင်ပါဦးကွယ်၊ ကိုယ်က သူတို့ပေးတဲ့ နစ်နာကြေး မယူနိုင်ဘူးဆိုလည်း လူ့ကျင့်ဝတ်အရ မရိုင်းစိုင်းသင့်ဘူး သမီး”

“အို ဒီလူက လူ့ကျင့်ဝတ်ဆိုတာ နားလည်တဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်က ဘာနားလည်ပြစရာလိုလို့လဲ၊ ဒီလို တင်စီးမောက်မာတဲ့သူမျိုး

အိမ်ထဲကို အဝင်မခံသင့်ဘူး”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲဟယ်၊ ငါတော့ နားမလည်တော့ဘူး တကယ်ပါပဲ”

လိုတာထက် အိုဗာဖြစ်နေသည်ဟု ယူဆကာ ဆစ်ထန်ကို ဒေါ်မေခင် အားတုံ့အားနာ ဖြစ်နေသည်။ အခုမှမြင်ဖူးတွေ့ဖူးသည့် သူ့ကို ဒီလောက်ပဲ ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေရလား။

ဒီကလေးမ ဘယ်သူ့အပေါ်မှ မရိုင်းစိုင်းဘူး။

“ဟိုး ပြီးရင် ကိုယ် ပြန်ပါမယ်၊ ခဏထိုင်ပါဦး”

“ဒါ ကျွန်မအိမ်၊ ထိုင်ချင်ထိုင်မယ်၊ မထိုင်ချင် မထိုင်ဘူး၊ တာမှလာပြီး ဧည့်ဝတ်ပြုမနေနဲ့၊ ရှင်မျက်နှာကို အခုချက်ချင်းကို မတွေ့ ချင်တော့တာ ပြန်တော့”

“မပြန်ဘူးကွာ၊ မင်း ရိုက်ထုတ်ချင်ထုတ်”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မနေကလည်း မင်းနဲ့မတွေ့ရလို့ ပြန်သွားရ ကယ်၊ အခု တွေ့တော့လည်း ဘာမှမပြောရဘဲ ပြန်ရမယ်လို့ အဓိပ္ပာယ် ပြုပရိတာ”

သူမနဲ့အပြိုင် အရွဲတိုက်ပြောတော့ သူမ မျက်နှာနီမြန်းမြန်း ပြင် ရှေ့ခြေတစ်လှမ်းတိုးလာ၏။ နီးရာတစ်ခုခုနှင့် ကောက်ရိုက်လိုက်လျှင် တော့ သူ ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲ ဖြစ်ဦးတော့မည် ထင်သည်။

သူ အသင့်အနေအထားဖြင့် ခေါင်းနှိုင်းမျက်နှာကို လက်သီး
လက်မောင်းတန်း၍ ကာကွယ်ထားရသည်။

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

“ကြီးမေကိုတော့ အားနာပါတယ်။ ခုနက သူ့နဲ့ လမ်းမှာတွေ့
တာ။ ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို အတိတ်တချိုးနဲ့ ထုပ်ပုံတယ်။ အခုတစ်ခါ
လုပ်လုပ် ကျွန်တော် သည်းမခံဘူး။ ကျွန်တော် ကရားစားနဲ့ ငန်တိုဗန်ရည်
ထထဲတယ်။ ပညာကန်သုံးပြီး ပြန်ခေတ်မှာ”

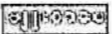
သူမကို စချင်နောက်ချင်စိတ်နှင့် ကလေးကလေး ပြောလိုက်
တော့ သူမ ဒေါသအကုန်ကို ဦးတိုးပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

ရဲတန်းလျားမှာ ထိုင်နေသောသူ့ကို ခူးဝူးငါးငါး ကြည့်ပြီး

“ရင် ဘာပညာတွေ စာတ်ထတ် ပန်းနီနီကို ဂရုမစိုက်ဘူး။
မကြောက်ဘူးသိရဲ့လား။ လူကြည့်တော့ လူကြီးလူကောင်။ ဂုဏ်ခြစ်ရို
သလိုလိုနဲ့ အခြေအမြစ်မရှိတဲ့ စကားတွေ လာပြောနေတယ်။ ဒါ ကျွန်မ
အိမ်ခန်းထဲ။ ရင်ကို ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုနဲ့ တရားစွဲဝစ်မယ် သိရဲ့လား”

“ကြောက်လိုက်တာ”

သူ ပုခုံးတွန့် ခူးတုန်ပြလိုက်တာ မခန့်လေးစား လုပ်ရာကျသွား
မလား မယုံပေးမယ့် ရန်တွေ့ခံရတာ ဖျော်လာလို့ စခေန်နေမိခြင်းပင်။
သူ့တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဘယ်သူနှင့်မှ အခြေအတင် ရန်ခံခြစ်ဘူးပါ။
မေမေနှင့်အခြေလို့ ပင့်ပုတူဖြစ်တတ်တာက လွဲလို့ပေါ့လေ။

တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ချင်ဟန်ဆောင်နေရပေမယ့် အသက်နှစ်
ဆယ်ကျော်ဆိုတော့ သူ့လည်း လူငယ်စိတ်ပဲ။ မဟုတ်မခံ အရွဲတိုက်တာ
မျိုးကို သင်ယူစားမလိုဘဲ တတ်မြောက်နေပြီးသာ။ တမင်တကာကြီး
မဟုတ်သော်လည်း ဒီကောင်မလေးနှင့် ဒီလိုဖြစ်နေရတာ ပျော်စရာပင်။

ကြီးမေက ဒါကို သဘောမပေါက်ဘဲ ပန်းနီနီလက်ကို ဆောင့်
သွဲထိုင်ခိုင်းကာ

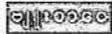
“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ပန်းနီနီ။ အဆင့်အတန်း ပိုကဲတဲ့ စိုက်
ပင်တာ သင်ယူထားတာလဲ လူဆိုတာ စိတ်ဆိုးခွင့် စိတ်နာခွင့် ပေါက်ကွဲ
ရှင် ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အောက်တန်းမကျရဘူး။ နစ်နာကြေးကိစ္စ ရှင်းဖို့
လာတာ လက်ခံမယ် လက်မခံဘူး လူလိုသူလို ပြော”

“ကြီးမေကလည်း အဲဒီလူနဲ့ လမ်းမှာ ပြဿနာတက်လာလို့
ပယ်တာနဲ့ စက်မှုဇုန်တောင် လိုက်မသွားရဘူး။ ဒီမှာမြင်လား။ အဲဒီလူ
ပျော်မာသွားတာ ရှိခွက်တွေ”

“ဟင်”

အခုမှ ပန်းနီနီကို လှည့်ကြည့်ကာ ဒေါ်မေခင် အံ့အားသင့်
ပူးသည်။ ဒီလိုတွေ ဖြစ်ခဲ့လို့ တူမလေး ဒီလောက်တောင် ပေါက်ကွဲ
ပျက်ပဲ။ ခုနက ဆစ်ထန်ကို အားနာနေတာနှင့် ပန်းနီနီကို သေချာ
ကြည့်ပြီး

“ကဲ ဘာဖြစ်ဖြစ် အဲဒီကိစ္စ အဲဒီမှာထား။ အခုက မောင်ဆန်

ထန် လာရင်းကိစ္စကိုပဲ ဆွေးနွေး”

“ဘာဆွေးနွေးစရာလိုလို့လဲ မနေ့ကတည်းက ကြီးမေကို ပြောထားတယ်လေ၊ အဲဒီငွေတွေ မယူပါဘူးဆိုတာ”

“ပန်းနီနီ”

“ဘာလဲ”

ကြီးမေ ပြောဆိုဆုံးမနေလည်း ဒီလူကို သူမ စကားကောင်းပြောချင်စိတ်မရှိပေ။ ငွေကြေးချမ်းသာသူတွေရဲ့ မထိမဲ့မြင် ဆက်ဆံခံရတာကို မုန်းတာ။

“မင်း မိဘတွေကိစ္စ ကိုယ်တို့ ရောက်မလာနိုင်ခဲ့တာ”

“ကြီးမေ ပြောပြတယ်၊ ဟုတ်လား မဟုတ်လား မုသားလား အမှန်လား ဘယ်သူသိမှာလဲ”

“အမှန်တွေပါ။ ကိုယ် လိမ်ညှော်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် ကျွန်မဘက်က ဘာမှအကြောင်းထူးလာမှာမဟုတ်ဘူး။ ရှင်တို့ အခုမ ငွေလာပေးလို့လည်း ကျေးဇူးမတင်ဘူး။ ကျွန်မမိဘတွေအတွက် ကျွန်မလုပ်သင့်တာ လုပ်ပေးပြီးပြီ။ ရှင်တို့ဘက်ကလည်း ထိုက်သင့်တဲ့အပြစ်ဒဏ်ခံနေတာပဲ။ ဘာမှပတ်သက်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ပါဘူး”

“လူမှုရေးထောင့်ကကြည့်ရင် ကိုယ်တို့ဘက်က ဝတ္တရားပျက်ကွက်တာတွေရှိလို့ အဲဒီအတွက်လည်း တောင်းပန်ပါတယ်။ ခုနက အခြေ

မေ့လျော့သည့်အကြောင်းအရင်း

အနေကလည်း မင်းမှန်းမသိလို့”

“အစပြန်မဖော်နဲ့”

သူမက လေသံမာမာနှင့် အံ့ကြိတ်ကာ ဟန့်တား၏။ ကြီးမေကြောင့် ထိန်းချုပ်လိုက်သည့် သဘော။ သူလည်း လူကြီးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ မထိမဲ့မြင် ပမာမခန့် မဖြစ်ချင်ပါ။

“ကောင်းပြီလေ အခုကိစ္စမဟုတ်ဘဲ မင်းမိဘတွေအတွက်ပဲ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုယ် ပြန်ရောက်မှ သတင်းစုံစမ်းမိသလောက်က ငါ့အစ်ကို ထောင်နှစ်များများကျဖို့ မင်း အများကြီး ရင်းနှီးလိုက်ရတယ်ဆို”

“အမှန်တရားအတွက် အကုန်ခံတာ၊ သက်သက်ယုတ်မာချင်တဲ့စိတ်နဲ့ မဟုတ်ဘူး”

“မခံချင်စိတ်နဲ့ မာနကြောင့်ဆိုတာ ကိုယ် နားလည်ပါတယ်။ လုပ်သင့်လို့ လုပ်တာကို ကိုယ့်အနေနဲ့ ဘာမှမပြောချင်ပေမယ့် မေမေက”

“ဘာလဲ ရှင့်အမေက မကျေနပ်ဘူးတဲ့လား”

အင်းဟု ခေါင်းမညှိတ်ဖြစ်ဘဲ အသံတိတ်နေလိုက်တာကို သူမ သဘောပေါက်ပေလိမ့်မည်။ ဒီအကြောင်းတွေ မပြောချင်ပေမယ့် တခြားပြောစရာမရှိတာမို့ ရင်ဖွင့်မိသလို ဖြစ်နေလားပင် မသိပါ။ သူမက ဒါကို ဆက်ဆတ်ခါသူကား

“သူ့မှာ သားထောင်ကျပေမယ့် တစ်နေ့ လွတ်လာပြီး မိသားစု

ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေလိုချင်သေးတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့က အားကိုးစရာ ပြင်ပိုမို တောင်းကြီးပြီသွားတာ သိရဲ့လား။ ရှင်တို့လို ချမ်းသာတဲ့သူတွေ ကိုယ်ခိုင်း စာစိတ်လည်း မရှိကြပါဘူး။ ကဲ ဒီလောက် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောမနေ ချင်တော့ဘူး။ ရှင်တွေကို ယူပြီးပြန်တော့”

“ပန်းနီနီ ညည်းအေး”

ဒေါ်မေခင် ရေခဲခွေးခွက်ကို ဆောင်ခဲ့ပြီး ပန်းနီနီကို မျက်စောင်း ဝင့်ကာ

“မေတာကို အေးအေးဆေးဆေးယူထားလိုက်။ ညည်းတစ် ခွန်းမှ ထပ်မပြောနဲ့တော့။ ကိုယ့်မှာ ဘာမှလည်း ရှိတာမဟုတ်တဲ့နဲ့ ဝါးပုကြီးပြုနေတယ်။ အေး ညည်းကုန်အားကိုးပြီး ငါ ဒီမှာလာနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ညည်းတစ်ယောက်လည်း အေးလယ်နေမှာဆိုလို့ လားပြီး စောင့်စရာကံအနာသာ။ ငါ့မကားမှ နားမထောင်နော် ငါက ဘာလို့နေရတော့ မလဲ”

“ကြီးမေ”

“ဘာအကြောင်းမှမကြားရ ဘာသာထင်မယ့် လာမမေးကြတော့ လည်း လူစိတ်မရှိဘူး။ ကိုယ်ချင်းစာတရား မရှိဘူးဆိုပြီး မုန်းနေတယ်။ အခု အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပြီး လာတောင်ဆန်တော့လည်း မဟုတ်။ အဲဒီညည်းရဲ့မာနက အရည်ကျိုသောက်လို့ရသလား ကိုယ့်မှာ အခုထိ အခဲရှိနေတာကို ဒီငွေ မယူပါဘူးဆိုတော့ လောကစံကို ညည်း တယ်”

လောက် ဒဏ်ခံနိုင်မှာမို့လို့လဲ”

“ကြီးမေကို ထမင်း၊ မထတ်အောင် နီ ရှာကျွေးနိုင်ပါတယ်။”

“တော်စမ်းပါအေး၊ ညည်း ပင်ပန်းတကြီး ရှာကျွေးတာကို ကျပ်က မျိုကျပဲ့မလား။ ဒီငွေကို အရင်းအနှီးလုပ်ပြီး အေးအေးသက် သာလေးသာ နေစမ်းပါ ဇီဝေ့ယူမလား။ ငါ့တို့ပြန်စေချင်လား။ နှစ်ခုထဲ က တစ်ခုရွေး ပန်းနီနီ”

“အေး စိတ်ရှုပ်လိုက်တာ ကြီးမေရော”

ခြေသံတစ်ခုနဲ့အနီးဖြင့် ပန်းနီနီ တိမ်းမကြီးပေါ် တက်သွားသည်။ ကြီးမေက သူ့ကို အားတုံ့အားနားဖြစ်နေကာ

“ဒီကလေး အရင်က အဲလို မိန့်မခိုင်းလေး မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ဒီဘာတွေသေသွားတဲ့အချိန်မှာ မင်းတို့ တာဝန်ခံခဲ့တယ်ထင်ပြီး တဖက် သတ် နှာကြည့်နေခဲ့တာပါ။ ခွေကြေးချမ်းသာလို့ မျက်နှာလွှဲမိပစ်နိုင်တယ် မို့လို့လေ။ ငြီးတော့ မင်းတို့ဘက်က ငွေနှံအမှုကို ပိတ်ချင်တာကိုလည်း ဂု မကျေနှပ်ဘူး”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါ့တယ် ကြီးမေ၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်က မထင်လို့လောက်အောင် တာဝန်ခံခဲ့တာပဲ”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်လဲကွယ်။ အခု မင်းရောက်မလာတဲ့ မိန့်တွေ မပေးတော့ရော ကြီးမေတို့ ဘာပြောလို့ရမှာလဲ။ ရုံးပြင်ကနား မလျှောက်ချင်လို့ ဘာမှမရလည်း။ ဒီအတိုင်းပဲ နေရမှာပါ။ အားလည်းနား”

တယ်၊ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်၊ ပန်းနီနီလေးမှာလည်း ခံစားချက်တွေ
ရှိနေလို့ သူ့ကိုအခြစ်မဟူပါနဲ့ကွယ်"

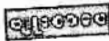
"ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးအေ၊ သူ စိတ်ကိုတာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့
ပျော်စရာပါ။ ဒြော်၊ နောက်အခေါက် ကျွန်တော် အသည်လာဖြစ်ရင်
ခွင့်ပြုပါနော်"

"ဘယ်လိုကွယ်"

"ဟဲ့ ဒီလိုပါ ကြီးအေတို့က မိန်းကလေးတွေအည်းပဲလေ၊ ကျွန်
တော် စောင့်ရှောက်ပေးပါရစေလို့ တောင်းဆိုတာပါ"

သူ ထိုသို့ပြောတော့ ကြီးအေ ဘာကိုတွေးမိသွားသည် မသိဘဲ
ပြုံးစိစိ မြစ်သွား၏။ လူကြီးဆိုတော့ တွေးချင်စရာ တွေးပေမပေ။

ဘာဖြစ်ဖြစ် ငွေထုပ်ကို ထားခဲ့နိုင်ပြီဖြစ်လို့ သူ့ရင်ထဲက အလုံ
ကြီး ပေါ့ပါးသွားသည်။ ပန်းနီနီ မင်း ဘယ်လောက်ပဲ မာနကြီးကြ
ငွေသိန်းနှစ်ဆယ် မင်းအတွက် ထားခဲ့နိုင်ပြီ။

အခန်း (၇)

"ဘာ သိန်းနှစ်ဆယ်တောင် ပေးပစ်ခဲ့တယ်၊ မင်း ဒါ ဘာလုပ်
တာလဲဆစ်ထန်၊ ငါ့သားက တောင်ကျနေပြီ၊ ဒီငွေ သိန်းနှစ်ဆယ် ဘာ
ကို ပေးရမှာလဲ၊ မပေးနိုင်ဘူး၊ မင်းအခုချက်ချင်း အဲဒီငွေတွေ ပြန်သွား
ပူ"

"မေအေ"

"ငါ ပြောနေတယ်နော် ဆစ်ထန်၊ သူတို့က ချမ်းသာပြည့်စုံ
တာပဲဟုတ်ဘဲနဲ့တောင် ခိုသမျှ ပစ္စည်းပေါင်နှံရောင်းချပြီး ငါ့သားကို
တောင်ကျအောင် လုပ်ကြံသေးတာ၊ မင်းက ဘာလို့ အထောက်အပံ့
ပေးပေးရတာလဲ၊ လုံ့လိုက်အားပေး၊ သူ့ခိုးခားရိုးကမ်းလို့ဖြစ်မလား၊ ငါ

၅၀

သား ဒီလိုဖြစ်သွားတာ လုံးဝကမ္ဘာမကျေဘဲဟေ့”

ဒေါ်မြသားနွယ် နတ်ပျားသလို တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်လောက်အောင် ဒေါသဖြစ်နေသည်။ ဆစ်ထန် ဒီလိုမျိုး မိမိကိုကျော်၍ ဟိုအိမ်ကိုသွားလိမ့်မည် မထင်ပါ။ လူမှုရေးအရ သာရေးနာရေး မေးရုံလောက်ဆိုရင်တောင် ခံသာသေးသည်။

အခုတော့ သွေးသိန်းနှစ်ဆယ်တောင် နစ်နာကြေးထောက်ပံ့ပေးခဲ့တာတဲ့။ သားကြီး ဒီလိုဖြစ်သွားတာကို ဝမ်းသာအားရ ထောက်ခံတဲ့ သဘောလား။

“ဘေးက”

“မေမေရယ် ဒီငွေက လူသေသွားဖို့ဆို ကိုယ့်တက်က ထောင်ကျကျ တင်းကျကျ ပေးဘိုပေးရမယ့်ငွေပါ။ အဆင့်အတန်းအလိုက် အနည်းအများ ပိုင်းခြားလိုက်တာပဲရှိချင်ရှိမယ်။ သူ့ဘုံတက်တာ တရားရုံကနေ ဆင်ခေါ်တာမျိုး မလုပ်တာဘဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာပဲ။”

ဒေါ်မြသားနွယ် ဟန်ခနဲ ရယ်၍ ဆစ်ထန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံမှာ ဆောင်းခနဲ ထိုင်ချ၏။

“ဆစ်ထန် ငါ့သားကြီး ထောင်ကျတာကို မင်း မျှော်နေသလား”

“ရာ မေ မေမေ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ ကိုကို ထောင်ကျတာ ကျွန်တော်က ဘာလို့ မျှော်ရမှာလဲ”

“ကုမ္ပဏီမှာ မင်း နေရာရတော့မယ်လေ ထခြား ဒါရိုက်တာ

မြန်းမြတ်မြတ်

အဖွဲ့ဝင်တွေက ငါ့သား ထောင်က လွတ်လာရင်တောင် ဥက္ကဋ္ဌရာထူးပေးချင်ကြပါမလား။ မင်း အညည်အချင်းတွေ အစွမ်းပြခွင့်ရပြီပေါ့။”

“မေမေက အဲလို ထင်နေတာလား။ ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို နိုင်ငံခြားဖို့လိုက်တာ ကိုကွဲ့ကို ကုမ္ပဏီမှာနေရာပေးချင်လို့ပေါ့ ဟုတ်လားမေမေ”

“ဘာ”

“မေမေ ဒီလို သွေးခွဲစကားတွေပြောလို့ ကျွန်တော် ဒီပေးခွန်းကို မေးကြည့်တာပါ။ ငယ်ငယ်တည်းက ကျွန်တော့်ကို အသုံးကျတဲ့လူ ဝမ်းမောက်ဖြစ်မှာ မေမေ နီးမိမိနေခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ကိုကွဲ့ကိုတော့ ပူတာကားရေမှာ တော်တဲ့ဘတ်တဲ့ လိမ္မာတဲ့သားတစ်ယောက်အဖြစ် အမြဲ ဝမ်း ပွဲထုတ်ကြားစီခဲ့တယ်”

“မင်း သာတွေအထင်လွဲနေတာလဲ”

“ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ အဲလိုခံစားချက်တွေရှိတယ်ဆိုတာ မေမေ ကားအောင်လို့ပါ။ ကွယ်ရာမှာ ဖေဖေဖျောင်းဖျင့်လို့ ကျွန်တော် ဒီလိုမျိုး ဝမ်းတင်လှုပ်တည်နိုင်ခဲ့တာ မေမေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တစ်ခါတလေ ပေးပေး သွေးထုတ်ခဲ့တာမှာ ဟုတ်ရဲ့လား။ လမ်းဘေးက ကောက်ယူမွှေးစား ကုန်ကလားလို့ သံသယတွေ ဝင်မိပါတယ်”

ဒေါ်မြသားနွယ် ပြန်မဖြေရှင်းဘဲ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ နှာခေါင်း ပြုတ်ချ၏။ အဲဒါ မင်းအဖေကို မေးကြည့်ရင် သိနိုင်တာပဲလို့ ပြောပစ်လိုက်

မြန်းမြတ်မြတ်

ချင်သည်။ လူမမာကို အထက်ရှင်ချင်ပိတ် မရှိအောင် တွန်းအားပေးသလို ဖြစ်မှာစိုးလို့ ငြိမ်နေလိုက်တာ။

“မေမေ အဲဒီမေးခွန်းကို ခြေကြည့်ပါလား”

“ဘာ”

“ကျွန်တော်က မေမေ ဓမ္မာထားတဲ့ သားတစ်ယောက် ဟုတ်မို့လားဆိုတာ”

“ဆစ်ထန် မင်း ငါ့ကို ဘာတွေ လာမေးနေတာလဲ”

“ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တည်းက သားတစ်ယောက် အခွင့်အရေးတွေ ဆုံးရှုံးခဲ့တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကိုကိုအပေါ် ပြည့်စုံစွာပေးဆပ်လွန်းတာကို မနာလိုဖြစ်တာမျိုး မရှိခဲ့ပေမယ့် ကိုညိုမိတ်တွေ သိပ်ငယ်ခဲ့တာတော့ အနုန်ပါပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ပညာရေးဘက်မှာ ကျွန်တော် အာရုံစိုက် ကြိုးစားခဲ့တာ မေမေ”

“မင်းပြောတာတွေ ငါ နားထောင်ပေးနေလို့ အကောင်းမှတ်နေလား ဆစ်ထန်။ လူတစ်ယောက်ချီ ခံစားချက်တွေက သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက်တော့ ပုံရိပ်နေကြတာချည်းပဲ။ မင်းဘက်က တွေးထားတာတွေ ငါ မကန့်ကွက်ဘူး။ ငါ့ဘက်က သားချင်းအတူတူ ဘက်လိုက်ဘယ်လို့ ထင်လည်း ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး။ အေး ခုကိစ္စမှာလည်း ဟိုဘက်က ကောင်မလေးကို သိန်းနှစ်ဆယ် ပေးလိုက်တာ ငါ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး ဆစ်ထန်”

“အဲဒီပိုက်ဆံက ကုလွယ်ကဋေ မဟုတ်ပါဘူး မေမေ ကျွန်တော်

နိုင်ငံခြားမှာနေတုန်းက မေမေတို့ မှုန့်ပေးထားတာပါ။ အသုံးအစွဲလျှော့ပြီး ကျွန်တော် ဘာလစ်စာအုပ်ထဲထည့်ထားတာ။ အဲဒီငွေကိုပဲ”

“ကျွတ်”

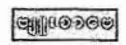
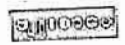
အဲဒါပြသားနွယ် ကျွတ်ခနဲ အသံမြည်လျက် ဆိုဖာထိုင်ခုံ လက်တန်းကို ဗုန်းခနဲ ပုတ်၏။ ဆစ်ထန် ဘာလုပ်လုပ် အကောင်းမမြင်တာ ခံရခက်စေသည်။ တကယ်ဆို မေမေတို့ ဥပေက္ခာပြုထားတာကို အပြောခံရလွတ်အောင် ကိုယ်က ဝင်ရှင်းပေးတာ။

“မင်းကို ဒီကိစ္စ ဘယ်သူမှတာဝန်ပေးပြီး ရှင်းခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ငါ ဘာကောင်ဆိုပြီး မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြတာမျိုးကို လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

“ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်ရတဲ့အကြောင်းရင်းက ကျွန်တော့်ကို နေရာပေး ပွဲမထုတ်ချင်တာသက်သက်ပဲလား။ စိတ်ချ မေမေ၊ ကျွန်တော် ကုလွယ်နီနီမတတ်သက်အောင် နေပေးမယ်။ ဖေဖေလည်း မလုပ်နိုင်ဘူး။ ကိုကိုလည်း မရှိဘူး။ မေမေ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်တယ်ဆို ပြီးတာပဲ”

ပြောတာက ရွှေသလိုလို စောင်းသလိုလိုနှင့် တင်းထန်နေသော မျက်နှာကဲ့သို့ ပြင်သက် ဆစ်ထန် ထထွက်သွားသည်။ ရင်ဘတ်ထောင့်ထစ်နေရာမှာ ခံပြင်းခြင်းများဖြင့် မကျေမချမ်း ခပ်ကြိတ်ကြိတ် တက်ပေါက်မိ၏။

ထိုအချိန်မှာ အရိပ်တစ်ခုက သက်ပြင်းရှိုက်သံများနှင့်အတူ

၅

လုံမ

လိုက်ထွက်လာသည်။

“မြသား”

လှည့်မကြည့်သော်လည်း ဦးမောင်မောင်ဦး စိုးခွဲကို တွန်း၍ ထွက်လာတာ သိလိုက်သည်။ ခုနက ဆစ်ထန်နှင့် ပြဿနာကို ကြားပြီး ပြောစရာရှိနေမှာပေါ့။

“သားငယ်နဲ့ အမြဲတမ်း အဲဒီလို ပင့်သကဲ့သို့ဖြစ်နေတော့မှာလား မြသား”

“ဖြစ်ရောအကြောင်းတွေရှိလို့ ဖြစ်နေတာ ရှင် သိနေတယ် မဟုတ်လား ကိုမောင်”

“မသိချင်ယောင်ဆောင်နေပါလို့ ပြောချင်သေးလို့လား မြသား ရယ်၊ မင်းစိတ်တိုင်းကျ နေပေးခဲ့တာ အချိန်တွေ အခမ်းကြာခဲ့ပါပြီ ကိုယ့်အပြစ်တွေ မကျေနိုင်တော့ဘူးလား”

“အခုမှ အပြစ်က ပိုကြီးလာတာ ကိုမောင်၊ ဆစ်ထန်က ကျွန်မသွေးသား မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီအတွက် ကျွန်မ မကြည်ဖြူနိုင်တာ မှားနေလို့လား”

“မမှားပေမယ့် ဒီကလေးက ကိုယ့်သွေးသားလေ”

“ရှင် အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်သို့ ရလာတဲ့ ဒီကလေးကို ကျွန်မ သေသည်အထိ အသိအမှတ်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး ကိုမောင်၊ ဒီအရွယ်ထိ ဒီအကြောင်းတွေ ဖုံးကွယ်ပြီး ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာတာ ရှင်အပြစ်”

တွေအတွက် ခွင့်လွှတ်တယ်လို့ ထင်နေလား၊ ဒီကလေးကို မြင်နေသရွေ့ အဲဒီအချိန်တွေကို ပြန်အမှတ်ရပြီး အသစ်ဖြစ်နေဦးမှာပဲ”

ထိုသက်ရှိကသံတို့က လေးပင်လျက် အပြစ်သားတစ်ယောက် လို ဦးမောင်မောင်ဦး မျက်နှာ သြးကျသွားသည်။ ဒီအပြစ်တွေကို နောင် တာတွေနှင့် ဆေးကြောခဲ့တာတောင် မစင်ကြယ်သေးပါလား။ သားငယ် လေးက သူ့အပြစ်တွေရဲ့ ဘေးစာခံ။

“ဒီကိစ္စတွေကို သားငယ်လေး အခုထိ မသိသေးပါဘူး၊ မြသား၊ ကလေး သံသယမဝင်ပြီး အထင်လွဲနိုင်တာတွေ ရပ်တန့်က ရပ်ပါတော့ မြသားရယ်၊ ကိုယ့်သား သူ့သားခွဲပြီး ဆက်ဆံရေးတွေ နွေးထွေးမပေး တာ သားရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာတွေ ခိုအောင်းနေပါပြီ”

“ဒီလိုတွေဖြစ်အောင် မြသား လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ကိုမောင်၊ တဖန်သာယာမှု ရှာပြီး အမှားလုပ်ခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ၊ အသိုက်အဝန်း ပတ်ဝန်းကျင်ကြားမှာ ငုတ်သီကွာကျမှာစိုးလို့ ဒီအိမ်ထောင်ရေးကို တည်မြဲအောင် လုပ်နေပေမယ့် မြသားရင်ထဲမှာလည်း သေရာပါဒဏ်ရာ တွေရှိပါ။ ရှင် မချစ်လို့ စွန့်ပစ်ခဲ့ရင်တောင် ဒီဒဏ်ရာတွေက အကင်းသေ နေလောက်ပြီ”

“မြသား”

“ဟိုမိန်းမသာ ဒီကလေးကိုမွေးပြီး မီးတွင်းထဲမှာ မသေခဲ့ရင် တာဝန်ယူရမယ်ဆိုတဲ့အသိနဲ့ ရှင် ပြန်လာချင်မှ ပြန်လာမှာ”

“အဲလိုတော့ မပြောပါနဲ့ မြသားရယ်၊ ကိုယ် ကျူးလွန်မိတဲ့ ဝေဒနာအများအတွက် အဆုံးထိတာဝန်ယူရမယ့်အသိပုဂ္ဂိုလ်မယ့် မင်းအပေါ်မှာ လင့်ဝတ္တရား ပျက်ကွက်ခဲ့တာ မရှိပါဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သိက္ခာကျလောက်အောင်လည်း ကိုယ် အနေအထိုင် မမှားယွင်းခဲ့ပါဘူး။ အဲဒါ မင်းကိုချစ်တဲ့စိတ်ကြောင့်လေ မြသား”

ဒေါ်မြသားနွယ် ဟွန်းခနဲ မဲ့ပစ်လိုက်ရင်း ဦးမောင်မောင်ဦးကို မထီတရီ လှည့်ကြည့်၏။ မျက်ဝန်းတွေက မျက်ရည်ရိပ်ကြောင့် စူးစူးလက်လက်။

“အဲဒီအချစ်ဆိုတဲ့အကြောင်းအရာတစ်ခုနဲ့ မြသားနွယ် ပြိုလဲနေရတာ။ တခြားမိန်းမနဲ့ ကလေးရတဲ့အထိ ရှင်ဘက်က မမှားယွင်းခဲ့ဘူးဆိုရင် ကျွန်မတို့မိသားစုဘဝ အရမ်းကို ပျော်စရာကောင်းမှာပါ ကိုမောင်”

“အခုရော သားဆစ်ထန် အပိုရှိတာကလွဲရင် ကိုယ်တို့မိသားစုဘဝ ဘာတွေစိတ်ညစ်စရာကောင်းနေလို့လဲ။ အားလုံးက မင်းသဘောအတိုင်းပဲ နေနေကြတာ”

“ဟွန်း မင်းသဘောအတိုင်းတဲ့လား။ ရှင်သား နှုတ်လှန်ထိုးပြီး ကျွန်မဆန္ဒတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်နေတာ ရှင် မြင်တယ် ကြားတယ် မဟုတ်လား။ သားကြီးကို ထောင်ကျအောင် လုပ်တဲ့သူတွေကို ဝမ်းသာအားရ ပေးကမ်းထောက်ပံ့နေတာ”

“မြသားရယ် အဲဒီသဘောနဲ့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“အဲဒီသဘော သက်ရောက်ပါတယ်လို့ ဘယ်သူက ဝန်ခံမှာလဲ။ လုပ်ရပ်တွေက အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်နေတာ။ ဒီမှာ အစကတည်းက ရှင်ကို ပြောထားပြီးသားနော်။ ရသင့်ရထိုက်တဲ့အမွေပစ္စည်းမှန်သမျှ သားကြီးနဲ့ တန်းတူ မပေးနိုင်ဘူးလို့ အခွင့်အရေးလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ”

“ကျွတ် မြသားရယ်”

စောဒကတက်လျှင် ဒီလို ဒီအကြောင်းကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတယ် ယိုပြီး သားငယ်ကို အခုပဲ ဖွင့်ပြောတော့မှာလိုလို ခြိမ်းခြောက်ဦးလှည့်။ ပယိသလို နေလိုက်ဖို့ကလည်း သားငယ်လေးအပေါ် မတရားမှုတွေ ပျားလွန်းနေ၏။

တကယ်ဆို ဒီကလေးမှာ ဘာအဖြစ်ရှိလို့လဲ။

- ၁) ဟိုအရင် အတိတ်မှာလည်း သားလေးအဖေ မြနင်းမှုလည်း
- ၂) မြစ်မရှိခဲ့။ သားကြီးသုံးနှစ်သားအရွယ်ထိ စီးပွားရေးလောကမှာ သူများ
- ၃) ကုန်စုံ ရှင်ပေါင်တန်းနိုင်ဖို့ ရုန်းကန်ကြိုးစားနေရတုန်းပါ။ မိတ်ဆွေစစ်
- ၄) ဟာလည်း ရှားပါးနေချိန်ပင်။ နိုင်ငံခြားဆိုလည်း သွားချည်ပြန်ရည်။
- ၅) တစ်နေ့မှာတော့ နိုင်ငံခြား ကားလေလံတစ်ခုကို သူ ရလိုက်
- ၆) ဟဲ့၊ လုပ်ငန်းတူ အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေထဲက ကိုယ့်အတွက် ဝမ်း
- ၇) သပေးသူရှိသလို မနာလို ချောက်ချချင်သူတွေလည်း ရှိ၏။

“တစ်ပိုင်းကောင်းအောင် ပဖြူရရင် မရဘူးနော် ကိုမောင်၊

ဒါက ကံကောင်းခြင်းအစ၊ လုပ်ငန်းနှစ်ခုလောက် ပွင့်သွားအောင် တစ်ချို့ တည်း ကျန်မှာ၊ မြန်မာပြည် ကိုယ်စားလှယ်ထဲက ခင်ဗျားတစ်ယောက် ပဲရတာ”

မြောက်ပင်ပေးသူရှိတော့ ဂုဏ်ယူစွဲကြားမှုတွေဖြင့် နိုင်ငံခြား ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ပါတီပေးဖြစ်သည်။ အပျော်လွန်ကာ အရှူးအဖူး သောက်ကြစားကြ၏။ မနက်မိုးလင်းတော့ နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်လာလုပ် သည့် မြနင်းမှု ဆိုသော မိန်းကလေးနှင့် ဟိုတယ်အခန်းတစ်ခုတည်း အိပ်မိလျက်သာ။

“ဒီကိစ္စ ခင်ဗျား တာဝန်မယူလို့ မရဘူး ကိုမောင်၊ ဒီကောင် မလေးက ဆွေမဲ့မို့ တစ်ကောင်ကြွက်လေး၊ သူ့ဘာသာ ရိုးရိုးသားသား ဒီမှာ သူနာပြုအလုပ်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေတာ၊ ဟိုတယ် နားက အဆောင်မှာနေရင်း မြန်မာပြည်ကလူတွေ ပါတီပေးတယ်ဆိုလို့ မိတ်ဆွေဖွဲ့ချင်တာနဲ့ ရောက်လာတာတဲ့”

“ခင်ဗျားဗျာ မူရင် တော်တော်သွေးဆိုးတာပဲ ဒီကောင်မလေး ကို ပြလေး ပြလေးနဲ့ ဟိုတယ်ခန်းထဲ ဆွဲခေါ်သွားတော့တာပဲ၊ ခင်ဗျာ မိန်းမ မြသားနာမည်နဲ့ ဆင်လို့ စိတ်ဖောက်ပြန်သွားတာလား”

သူတို့တွေ ဘယ်လိုပြောပြော ကိုယ်ကတော့ ဘာဆိုတာမှ မှတ်မိပါ။ ဘယ်သူထောင်ချောက်ဆင်တာလဲ၊ မကောင်းကြတာလဲ၊ ဝေး ချိန်ပင် မရလိုက်ဘဲ လူ့သိရင်ကြား အရှက်တကဲ့ အကျိုးနည်းမပြီ

အောင် မြနင်းမှုကို လက်မှတ်ထိုးယူလိုက်ရသည်။

နောက်မှ မြနင်းမှုက ဘယ်သူက ငွေပေးခိုင်းသည်ဆိုတာ ဖြည့်ဟာဝန်ခံ၏။ ကိစ္စတွေက လွန်ကုန်ပြီ၊ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ။ အဲဒီ မိတ်ဆွေတွေ မြန်မာပြည်က မြသားနာမည် သတင်းမပေါက်ကြားအောင် ထိန်းချုပ်ပေးဖို့ တောင်းဆိုပြီး ပြသနာတက်လျှင် ခင်ဗျား တာဝန်ဟု ပြီးခြောက်ခဲ့ရ၏။

ထိုနောက်ပိုင်းမှာ မြသားနာမည်အောင် တစ်နှစ်နီးပါး လျှို့ဝှက် ထားနိုင်ခဲ့သည်။

ဖြစ်ချင်တော့ ဆစ်ထန်လေးကို ကိုယ်ဝန်လွယ်ပိုးချိန်မှစ၍ ပြုနင်းမှု ကျန်းမာရေး မကောင်း၊ ကလေးမွေးပြီး ငါးရက်လောက်အကြာ မှာ ဆုံးသည်။ ဒီလိုနဲ့ မြသားနာမည်ကို အကျိုးအကြောင်းပြော၍ ကလေးကို ပေါ်လာခဲ့တာ။

“လုပ်ငန်းကို အကြောင်းပြု၊ ဒါကြောင့် နိုင်ငံခြားကို သွားချည် ပြုနိုင်ရည် လုပ်နေတာကိုး၊ ငါ့ယောက်ျား၊ မိန်းသားကြီးစားလှပြီအောက်ပေ နေတာ၊ အိမ်ထောင်ရေး မဟက်ပြန်၊ နောက်မီးလင်းနေတာပဲ၊ အသိုက် ကဝန်းနဲ့ ဇနီးမယားဆုတ်သိက္ခာ မထောက်၊ သားကိုလည်း မပင့်ညှာ၊ မှုတ်မို့ လုပ်ရက်တယ်၊ ရက်စက်တယ် ကိုမောင်ရယ် မြသားဘက်က တာတွေများ မယားဝတ္တရား ပျက်ကွက်နေလို့လဲ၊ ချို့ပွင်းချက်ရှိနေလို့လဲ၊ မြသား ဘာတွေ တာဝန်မကေ့တာရှိလို့လဲ၊ ရှင် အရမ်းယုတ်မာတယ်၊

အောက်တန်းကျတယ်၊ ရှင်ကို မြသား လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ နာကြည်း
တယ်၊ မုန်းတယ် သိလား”

ကိုယ့်ကို မြသား ထုရိုက်ကုတ်ဖွဲ့ ပေါက်ကွဲသမျှ ခုခံချေပဖို့
စကားလုံးတို့ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့သည်။ ထိုအမှားအတွက် မြသား ဘာလုပ်
လုပ် ဘာပြောပြော ဒီနေ့ထိ ခေါင်းငုံ့အရှုံးပေး။ စီမံသမျှ နာခံရင်း အ
ပြစ်သားတစ်ယောက်လို နေခဲ့ရတာ။

သားငယ်ကိစ္စမှာလည်း ဒီလိုပါပဲ။ သားငယ်အပေါ် မတရားမှု
တွေရှိနေလည်း ရေငုံ့နှုတ်ပိတ်သည်ခံရင်းနှင့် စိတ်လျှော့ထားခဲ့ရတာ
အကြိမ်ကြိမ်။

ဒီဘဝတော့ ဒီအပြစ်ကြွေးဆပ်လို့ ကျေတော့မည် မဟုတ်။

□ □ □

၀၀၀၀၀၀၀၀

အခန်း (၈)

“ဘာ အဲဒီငွေတွေ ဘယ်ရောက်သွားတယ်”

“ဘယ်မှာအပ်ထားလိုက်တယ်၊ ပန်းနီနီက သူတို့ထောက်ပံ့
လို့ ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်လာတာပါလို့ အထင်မခံချင်ဘူး”

“ညည်းက ဘယ်လိုအစွမ်းအစတွေနဲ့ တောက်ပြောင်အောင်
ကြိုးစားနိုင်မှာမို့လဲ”

“နေစရာအိမ်ရှိတယ်၊ စားစရာကို ကိုယ့်ဘာသာ ဘယ်လိုနည်း
နည်းနည်းနည်း ရှာဖွေစားသောက်လို့ရတယ် ကြီးမေ၊ အလွယ်ဆီဆီချင်စိတ်ရှိနေ
ပုံ ဘယ်တော့မှ တိုးတက်အောင်မြင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီငွေတွေက
မဝမေ မေမေတို့အသက်နဲ့လဲပြီးမှ ရတဲ့ငွေတွေ၊ နီ ကိုယ်ကျိုးအတွက်
ပသုံးရက်ဘူး”

စကားပြောလျှင် ဘာကိုညှိုးတည်မှန်းမသိဘဲ အပြီးအမောက်က

၀၀၀၀၀၀၀၀

မတည့်။ ဖြစ်ချင်တာတွေ မများဘူး။ သင်ရသော်လည်း ဖြစ်သောတာလည်း တစ်ခုမှမရှိသေး။ မာနလေးကြောင့် အသည်းမာနေပေမယ့် အလုပ်တစ်ခု ဂျာပြီးလို့ ပြန်လာတိုင်း မလွယ်ပါဘူး။ ကြီးမေရယ်လို့ ညည်းညူတတ်သူ။

ဒါကိုပဲ ဒီငွေတွေအရင်းအနှီးမလုပ်ဘဲ ဘဏ်အင်လိုက်သည် ဆိုတော့ စိတ်တိုမိတာ ဖျပ်ဖျပ်လေး။ မျက်စောင်းတစ်ချက် ငွေရင်း ကန်စွန်းရွက်သင်နေသော ပန်းနီနီအနား ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ပန်းနီနီ မျက်နှာတစ်ချက်ပင်ကြည့်ပြီး အေးအေးယင် ကန်စွန်းရွက် ဆက်လုပ်နေ၏။

“ဝမရှိဘဲ ဝိလုပ်ချင်လို့ မရဘူးနီ။ အခြေခံအုတ်ခြစ် မရှိဘဲ တိုက်ဆောက်လို့မရဘူး။ ဒီငွေနဲ့ သင်တန်းတက်အောင် လက်မှတ်ရမှ ညည်းအလုပ်တစ်ခု ကောင်းကောင်းအဆင်ပြေမှာ မဟုတ်သေး။”

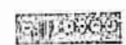
“ဘုရင့်နောင်ဆန်ပွဲရုံမှာ ဘာရေးမလုပ်ဖို့ ပြောခဲ့ပါပြီ။”

“ဘာ စက်ရုံတွေ ကုမ္ပဏီတွေ မဟုတ်ဘူးသေး။”

“လစာ ခုနစ်သောင်း ရှစ်သောင်းရမှာပေါ့။”

“ဟဲ့ ငွေ ဘယ်လောက်ရလဲ မေးနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘုရင့် နောင်ပွဲရုံတွေမှာလုပ်ရင် အပြန်ကားတီးစီးမှာ နေဝင်မိုးချုပ် အိမ်ပြန်ရင် ကားတွေ ဘယ်လောက်ကျပ်လဲ။”

“ဒီလို ဒုက္ခတွေ တွေးမှနေရင် ဒီအလုပ်ကိုလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြန် မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်က ဟိုအလုပ် ဒီအလုပ် ငွေ့နေရအောင် တဲ့ လက်မှတ်လေးကိုင်ထားနိုင်တာကလေးပြီး ဘာအရည်အချင်းမှ ရှိတာ

မဟုတ်ဘူး ကြီးမေ”

“အေးလေ ငါ ပြောနေတာလည်း လိုအပ်တဲ့အရည်အချင်း အောင်လက်မှတ်တွေရှိအောင် အဲဒီငွေနဲ့ အရင်းအနှီးလုပ်ပါလို့ ပြောနေတာပေါ့။ အခု ညည်း အဲဒီငွေတွေ ဘဏ်အပ်အပ်၊ သုံးသုံး ဘယ်သူ ဖိနှပ်လဲ။ ဘယ်သူကဓရာ အဲဒီငွေတွေ ဘာလုပ်ပစ်လိုက်လဲလို့ လာမေးမှာလဲ။”

“သေဘူး ကြီးမေရ၊ ကြီးမေကို ရှင်းပြနေလည်း ကြီးမေ မှားလည်းမှာမဟုတ်ဘူး။ နီက ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်နဲ့ကိုယ်လုပ်နေတာ”

“သဘော ညည်းသဘောပဲ ပန်းနီနီရေ”

ကြီးမေ စိတ်အရှည်သလို အိမ်ရှေ့ထထွက်သွားသည်။ ကြီးမေ ဖိတ်ကောက်သွားပြီးဆိုတာ ပန်းနီနီ သိလိုက်၏။ လူကြီးကို စိတ်ဆိုးအောင် မလှည့်သင့်မှန်းသိပေမယ့် မတတ်နိုင်။

ဒီကိစ္စ ဒီလိုလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားရတာ လွယ်တာမှတ် ပို့။ ကိုယ့်မှာ အဆင်မပြေမှန်းသိသလိုကြီးနဲ့ ဆစ်ထန်ပေးခဲ့သောငွေတွေ တစ်ပြားမကျန် ဘဏ်ကို အကုန်အင်ထားလိုက်တာ မဟုတ်ပါလား။

ပျင်းအနှီးလုပ်လို့ရတာလည်း ကိုယ့်ငွေမှမဟုတ်ဘဲ။

စိန်နားကပ်ရောင်းနှင့် ပါးပြောင်တာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်။

“ပန်းနီနီရေ နီနီ”

မဟာ မသိတာ အသံ၊ ကြီးမေက အိမ်ထဲမှာလို့ ပြောလိုက်လို့

၆၄

လှပ

အော်ခေါ်နေတာ ဖြစ်မည်။

“မသိတာ နောက်ဖေး ဝင်ခဲ့၊ နီ့ ဟင်းချက်နေတာ”

လှမ်းအော်လိုက်တော့ သူမရှိရာ မသိတာ ဈေးကလားလည်း။

“ဒီနေ့ အလုပ်မဆင်းရဘူးလား၊ မသိတာ”

“အေး၊ ဘာနှစ်နှစ်နေခဲ့လို့ အလုပ်ပိတ်ထားလို့လေ၊ နှစ် ဘုရင့်နောင် ပွဲရှိမှာ အလုပ်လုပ်မလို့လို့”

“ဟုတ်တယ် မသိတာ၊ မသိတာတို့စက်ရုံမှာ စာရေးမ လုပ်ဖို့ က ကွန်ပျူတာအောင်လက်မှတ်၊ စာရေးနိုင်အောင်လက်မှတ်ပါမှ နဲ့ ရှိမ နေတာပဲ”

“ဟဲ့ ဟိုလူပေသွားတဲ့ငွေ နဲ့ အဲဒီဝင်တန်းတွေထက်ဖို့ အဆင် ပြေနေတာကို”

“ဘဝကို အကုန်အပ်လိုက်ပြီ၊ အရေးအကြောင်း မပြစ်မနေ မှပဲ ထုတ်သုံးတော့မယ်၊ အလွယ်သုံးလို့ရမှန်းသိရင် ဘဝကို အလေး အနက် ဗြတ်သန်းချင်ပိတ်ရုံမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“အမယ်လေး စကားကြီးစကားကျွယ်နဲ့ ဆန်မရှိ သောက်စား ကြီးဆိုအေး၊ ဒီငွေက ကိုယ်ရသင့်ရလိုက်လို့ ရတာပဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာ ဘယ်နေရာသုံးသုံးဦး”

“လာပြန်ပြီ ကြီးပေ၊ ဒုတ်လ”

မသိတာကိုတော့ မျက်တောင်းရွယ်ကာ ချေပမိသည်။ စေတနာ

စကားအတွက်တာ သိပေးမယ့် သူမ လုပ်ရပ်ကို နားမလည်တော့ ရင်မှာ ခိုးလှိုးခုလုပ်င် ဖြစ်ရမ့်။

သူမမှာ ပိုင်ဆိုင်တာဆိုလို့ ဒီမာနလေးတစ်ခုပဲ။

“ဟဲ့ ကန်စွန်းရွက်ကြော်နေတာ တချို့ရဲ့နဲ့၊ အိုးခင်းပူတိုက်နေ တာလား၊ မိပုတ်နေတာလား”

မသိတာ အသံကြားမှ ကန်စွန်းရွက်အိုးကို လက်နှိုးစုတ်နှင့် ကိုင်၍ စိုဆီက ချလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ ငါးပိရည်အိုး တင်လိုက်၏။

“နှင့်အရင်က ဒါမျိုးတွေ မလုပ်ရဘူးနော်၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝကြီး မဟုတ်ပေမယ့် နှင့်အပေက မိသားစု မတောင့်မတ ပြည့်စုံအောင်တော့ ထားနိုင်ခဲ့တယ်၊ နှစ်လည်း ပညာရေးအတွက်ကလွဲပြီး ဘာအပူအပင်မှ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး”

“ကံကြမ္မာက ပုံသေသတ်မှတ်ချက်မှမရှိဘဲ အချိန်အခါ အနိမ့် အမြင့်အလိုက် လည်ပတ်ပြောင်းလဲနေတာ၊ ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့ အားကိုးအား ထား ပြုရမယ့်သူ လိုအပ်တယ်ဆိုပေမယ့် နိမ့်မှာ တစ်ယောက်တည်းလေ၊ ကိုယ့်အားကိုးထင်နားမယ်၊ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်နိုင်အောင် ပြုစုစားမယ်”

“ကဲ ဟုတ်ပဲပါဦးတော်၊ ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်နဲ့ကိုယ်ပေါ့၊ နှင့်မှာ အဲလို မာနလေးရှိနေတာ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါနဲ့အလုပ်အတူတူ ပသွားရမှာတော့ စိတ်မကောင်းဘူး”

“ဘာမှစိတ်မကောင်းဖြစ်မနေနဲ့၊ ညအလုပ်ပြန်တွေ့လို့ရတာပဲ၊
အိမ်က အဝေးကြီးမှ မဟုတ်တာ၊ ကဲ ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်နေော် မသိတာ”

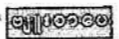
“အေး ငါလည်း နှင့်လက်ရာလေး စားချင်လို့လာတာဟာ၊
ကြီးမေကိုရော ခေါ်လိုက်ရမလား”

“မခေါ်နဲ့ သူ စိတ်ကောက်သွားတာ၊ အခုဆို မသိတာ အမေ
ဆီသွားပြီး လေဖောနေပြီလားတောင် မသိဘူး။ လာ ကြီးမေဖို့ ဦးချပြီး
ထမင်းခူးထားလိုက်တော့”

“အေးပါဟဲ့ ငဝ်ရည်နို့လေးက မွှေးနေတာပဲ”

ထမင်းပိုင်းက ဟင်းခွက်အများကြီးနှင့် မဖွယ်ရာသော်လည်း
သူများထောက်ပံ့မှုကြောင့် မဟုတ်တာမို့ ဝမ်းဗိုက်ထဲကို လည်မနင်ဘဲ
ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ဝင်လေသည်။

အဆိပ်အတောက် ကင်းသော မာနများဖြင့်...။

အခန်း (၉)

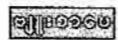
“ဟင် ပန်းနီနီ”

ကားတစ်စီး ရပ်လာလိုက်၊ လူတစ်ပြုတစ်မကြီး တိုးတက်လိုက်
“ပန်းနီနီနဲ့အတူ ကျန်နေလိုက်နှင့် အဲဒီဘက်ကို အမှတ်တမဲ့ မျက်လုံး
“ပျက်သွားတာ။”

ထတီအနက် ပန်းနီရောင် စပို့ရှပ်လေးနှင့် ထမင်းဘူးနှင့် တိုလီ
“ပါသော ခြင်းလေးကို ဆွဲ၍ ပန်းနီနီ စိတ်စောနေဟန် ပျာဃာဝတ်
“ပျက်သွားသည်။ သူငယ်ချင်းနှင့်အတူ ဖွင့်ပည့် အီလက်ထရွန်းနစ်ဆိုင်လေး
“လိုကားမှတ်တိုင်အနီးမှာ။

ဆိုင်အတွင်းပိုင်း ပြင်ဆင်နေဆဲမို့ အထဲကို မဝင်ဖြစ်သေးဘဲ
“ကိုမို့ရပ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင် လေ့လာနေမိခြင်းကြောင့်။

“ဟိတ်ကောင် ထန်ကြီး မင်းက အရင်ရောက်နေတာလား။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားရအောင်”

“နေ နေဦး ခဏလေးကွာ”

မျိုးမင်း ရောက်လာပြီး သူ့ကို လက်တို့ပြောနေတာပင် ကရ ပနိုက်နိုင်၊ ကားပေါ်ထက်ကာ စက်နှိုးလိုက်ရင်း ပန်းနီနီ ရှိရာ ကားမှတ် တိုင်ကို မောင်းလာခဲ့သည်။

ကားကတ်နှင့် မန်းမဝေးလေးမှာ ရပ်လိုက်ပြီး ပန်းနီနီအနား လျှောက်လာခဲ့၏။

“ပန်းနီနီ”

“ဟင် ရှင်”

လှိုင်းကားပေါ်ထက်လို့ မရလို့ စိတ်ညစ်ညူးနေဟန်ရှိသော ပန်းနီနီ မျက်စိနူးလေး အံ့အားသင့်ကာ ပြုံးညိုသွား၏။

“မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဘယ်သွားသွား ရှင်အပူလာ။ ကားကျပ်နေလို့ စိတ်ရှုပ်နေရ တဲ့အထဲ”

“ဒီအချိန် ကားကျပ်တတ်တာ မင်း မသိဘူးလား၊ လူတွေ ဒီလောက်ရှုပ်နေတဲ့အချိန် သွားဖို့လာဖို့ စဉ်းစားနေတာ အံ့ပါရဲ့”

အံ့မယ် ဒီလူ မိန်းမလိုမိန်းမရ ပြောဆိုနေတာ ပိုင်းပိုင်းနင်း။ ဘယ်ကနေ ပေါ်လာပြီး အုပ်ထိန်းသူ လုပ်ချင်နေသည်မသိ။

“ဒီမှာ ရှင် ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွား ဒီမှာ အလုပ်နေထိုင်ကုတော့”

၁၅၅၀၁၀၁၀

ပုလဲသေတ္တာအကြောင်းအရာ

မှာဆို တင်းနေတာနော်”

“ဘာ ဘာအလုပ်လဲ”

“တူ့ဘဲ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး စပ်ကလိုက်တာ၊ ဘယ်လိုဟာ လည်းမသိဘူး”

“ဟိတ် ဟိတ် နေဦး”

လူ့အပြည့်နှင့် ကားတစ်စီးပေါ်ထက်ဖို့ ပြင်လိုက်တာမို့ ပန်းနီနီ လက်ကို အောင်ခနဲ ဆွဲထားလိုက်သည်။ ပန်းနီနီ ဆတ်ဆတ်ခါအောင် ဖြစ်သွား၏။

လက်ကို ဆတ်ခနဲ ဖြန့်ရုန်းရင်း မျက်စိနူးများက အခိုးအလှုံ့ ပျားခြင် စူးလက်နေသည်။

“ရှင် အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဒီကားတစ်စီးမှမရရင် သွားပြီ”

“အော်မနေနဲ့ မင်း ဘယ်သွားမှာလဲ လိုက်ဖို့မယ်”

“မလိုဘူး ရှင်တို့လို လူပျိုးဆီက ဘာအကူအညီမှ မတောင်း

ဘူး”

“မာနတွေနဲ့ စွတ်တင်းနေတော့တာပဲ၊ ငါ့ကို ဘယ်လိုလူတွေနဲ့ ဝေပေးပြီး ဆက်ဆံနေတာလဲ၊ ငါက အကူအညီပေးပြီး အခွင့်အရေး ဖြန့်လိုချင်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး လာ လိုက်ခွဲ”

“ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ အစ်ထန်နော် ရှင်”

သူမ ရုန်းလို့မရပါ။ လက်ကောက်တတ်ကနေ ခပ်တင်းအောင်

၁၅၅၀၁၀၁၀

၇၀

လှ

ဆုတ်၍ ဆွဲခေါ်သွားရင်း သူ့ကားပေါ်ကို တွန်းတင်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ချက်ချင်းလိုပင် ကားကို ငြိမ်းစန့် မောင်းထွက်၏။ ကားမှတ်တိုင်ကလူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေကြတာဆို ပန်းနီနီ မျက်နှာလေး ထူပူနီခြင်းရိုက်၍နေသည်။ ဘယ်လိုပတ်သက်မှုမှမရှိပါဘဲ ဒီလူချဲ့ ဇွတ် တရွတ်ဆန်မှုကို သူမ မှန်းတီးသွားသည်။

“ကဲ သွားရမယ့်နေရာပြော အိုင်တင်ခံမနေနဲ့”

“ကျွန်”

ဒီလူ ငြော့လိုက်သမျှ သက်တောင့်သက်သာမရှိ၊ အမြင်ကတ် လွန်းလို့ စကားမပြောဘဲ ငြိမ်းနေတာကို ဆိုင်တစ်ခံသည်ဟု ခွပ်ခွပ်လို့ သေးသည်။ ထံမီးသာ လော့စ်ချမထားလျှင် ကားပေါ်ကနေ ခုန်ချပုံ လိုက်ချင်၏။

“အခု ကားရပ်”

“ဘယ်သွားမှာလဲ ပြော”

“ကားရပ်လို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

“သွားမယ့်နေရာပဲပြော”

“ရှင်နော် ပဓာနပရိ လာရောနေတာ ဘာသဘောလဲ”

“ဘာ”

“ရှင်နဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘဲ လိုက်ဖို့မယ်တွေ ဘာတွေနဲ့”

“အမြင်မတော်လို့ကွ၊ မင်းကို အလကားသက်သက်ရော့”

မျက်မှန်ဆွဲကြိုင်းအရင်း

အောင် ဝါကိုနှာဘူးမှတ်နေလား”

“မသိဘူးလေ”

“ဘာ”

ထပ်အော်ရင်း ကားကို ရမ်းခါသွားအောင် စတီရာရင်ကို ဆွဲ လှည့်ပစ်လိုက်တော့ သူမကိုယ်လေး ယိမ်းထိုးသွားသည်။ ပြီးတော့ ပြုံး လိုက်သည်။ ဒေါသဖြစ်နေတာမဟုတ်ဘဲ မိန်းမလှလေးနှင့် ရန်ဖြစ်ရတာ အရသာတွေ့နေခြင်းပင်။

အိမ်ရာဝင်ပြီး နဖူးလက်တင်လိုက်လျှင် သူမ ရန်တွေ့သံလေး တွေ ကြားမောင်ပြီး မတီတရီ မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်သည်။ မြင် ယောင်ကြားမယောင်လျှင်လည်း စိတ်ဆိုးဒေါသမဖြစ်မိဘဲ ပြုံး၍သာ နေမိ သည်။

ဒီကောင်မလေး ဘယ်လောက်တောင် ဆွဲဆောင်မှု ရှိလိုက်သ လဲ။

“ဒီမှာ”

“ဘာလဲ ပြော”

“အဲလောက် လိုက်ဖို့ချင်နေရင် ဘုရင့်နောင် သစ္စာဆန်ပွဲရုံကို ဆောင်”

“အဲဒီမှာ ဘာလုပ်တာလဲ”

“စာရေးမ”

“ငါပေးတဲ့ငွေက ဘာလုပ်ငန်းမှ အရင်းအနှီး လုပ်လို့မရအောင် နည်းနေသလား”

“ရှင့်ငွေ”

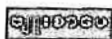
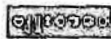
“အေးလေ မင်းကို အဲဒီငွေတွေပေးတာ ချို့တဲ့တာမျိုး မဖြစ် စေချင်လို့ပဲ။ မင်းမိဘတွေ သေသွားတဲ့အတွက် လေ့ရှိကြေးပေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ နစ်နာကြေး၊ လုပ်ငန်းလေးဘစ်ခု တူထောင် ပြီး ရလာတဲ့ အကျိုးအမြတ်နဲ့ မင်းမိဘတွေအတွက် ကုသိုလ်ဒါန လုပ် ပေးလို့ရတာပဲ”

“ဟုတ်လား”

မဲ့ရွဲ့ကာ ခန်းခနဲ မျက်ခုံးပင့်ကာ ပြောလိုက်တာကြောင့် သူ ခပ်ချဉ်ချဉ်နှင့် သူမ နာခေါင်းလေးကို ဆွဲလိမ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ပြုပြု နုနု ဝင်းဝါနေသော သူမ မျက်နှာလေးကို စွဲလမ်းစိတ်နှင့် ဥပေက္ခာမပြု နိုင်တော့တာ ဒီကောင်မလေး သိအောင် ဘယ်လိုပြောပြရမလဲ။

ရန်စောင်တတ်တာလေးကိုလည်း၊ ဖြတ်နိုးနေပြန်သေးတော့ အတော် ကသိကအောက်နိုင်သည့် သေဒနာပင်။ ဘဝမှာ လိုချင်တာတွေ အများကြီးမရှိပါဘဲ ရှိနေတာတွေကိုလည်း မက်မောမှုမရှိဘဲ သူမလေး ကိုတော့ တောင့်တမှုတွေနှင့် တစ်စုံတစ်ရာကို မျှော်လင့်နေမိသည်။

“ရောက်ပြီ ပွဲရုံရှေ့ထိ လိုက်မပို့နဲ့တော့။ ထောက်ကြွာ ဟာပဲ၊ ထင်ခံနေရဦးမယ်”

သူမအသံကြောင့် အတွေးမပြတ်ကာ ကားရပ်ပေးလိုက်ရ၏။ တံခါးကို နောက်ပြန်ပိတ်ကာ နှုတ်မထက်ဘဲ ပန်းနီနီ ဘောက်ဆတ် ဘောက်ဆတ် လျှောက်သွားလေသည်။

မချဉ်မချဉ်သွားသော်လည်း သူ လှမ်းမခေါ်ဖြစ်။ နောက်ထပ် တွေ့ချဉ်းမှာပဲ။

အခန်း (၁၀)

“ဟ ထပ်တွေ့ဖို့တောင် ကြိုးစားဦးမှာလား။ အသည်းအသိုက် လိုက်သွားကတည်းက မင်္ဂလာကလေးနဲ့ပြန်လို့တော့ ထင်သား။ ဒါပဲ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့မင်းနဲ့က ရေခဲကပ်ဆီးခွဲဆိုတာနော်”

“ဘာရေခဲကပ်ဆီးလဲ။ သေနာကလည်း ပြောတော့မယ်”

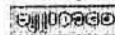
မျိုးမင်းကို အားမနာတမ်း ဆဲလပ်လိုက်၏။ မျိုးမင်းက ကာသော့ကို စားပွဲပေါ် ပစ်တင်ပြီး ကနဲကလျဟန်ဖြင့်

“ဟင့် ဟင့် လူဆိုး သူများကို သေနာတဲ့ သူက ဖွန်ကြောင်”

“အာ ဒီကောင်”

မျိုးမင်း လက်မောင်းကို လက်သီးတစ်လုံး ခပ်နာနာလေ့ ပစ်သွင်းလိုက်၏။ မျိုးမင်းမျက်နှာ ပုံ ရှိ မှဲ့ခဲ။

“ငါ တကယ် အံ့ဩတယ် ဆစ်သန်၊ ဘယ်မိန်းကလေးကို”

ပိတ်ခဝင်စားဘူးဘဲနဲ့ ကိုယ့်ကို ရန်သူလိုသတ်မှတ်ပြီး အရေးတယူမရှိတဲ့ မိန်းကလေးကို ဘာလို့ ရင်ဘတ်ကြိုးနဲ့ ခံစားနေတာလဲ”

“အရေးတယူ မရှိဘာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါ သူ့စတိုင်”

“လျှော့ပေါ့ပြီး ပြောသာသလို လုပ်မနေနဲ့၊ မင်းပြောသလို ကြားနေရတာ နားထဲမှာ ရေခီးကြောင်း ကြမ်းလွန်းတယ်ကွ။ ပန်းနီနီကို အမှတ်တမဲ့ မြင်လိုက်ပါတယ်။ တင်စားလောက်အောင်လည်း မချောဘဲနဲ့”

“အချစ်မှာ မျှော်စိမပါဘူး။ လုပ်ကြံပန်တီးလို့လည်း မရဘူး။

ဒီရင်ဘတ်ကြိုးထဲက သေတာ။ အဖြူမြင်ချင်တွေ့ချင်နေတဲ့ စွဲလမ်းမှုလို့လည်း ပြောလို့ရတယ်”

“မင်းတို့ ဘယ်နှစ်ခါ ဆုံဖူးလို့လဲ”

“အကြိမ်ရေများမှ အချစ်ဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်တတ်တာမှ မဟုတ်တာ”

“အဆင်ပြေတဲ့ ဆက်ဆံရေးလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ကွ။ ရန်ပဲ

ဖြစ်နေကြတာ မဟုတ်လား”

“အဲဒီလို ဖြစ်ရတဲ့ ခံစားမှုကို ရင်ခုန်တာ။ အိမ်ကိုပြန်သွားရင်

ငေးမနေ့ ဟိုအကွေ့ဖြစ်လည်း အရင်လို စိတ်ညစ်မနေတော့ဘူး။ အိပ်ခန်းထဲရောက်လို့ သူ့အကြောင်းတွေးလိုက်တာနဲ့ အလိုလို ပြုံးနေမိတယ်”

“သေလိုက်”

၇၆

လှပ

ဘယ်လိုမှ သွေးထိုးမရတော့ မျိုးမင်း စိတ်မရွည်ဖြစ်ကာ မျက်နှာတည့်တည့်ကြည့်၍ ရွတ်ချစ်။ သူ့က ဟက်ခနဲ ရယ်ချလိုက်ရင်း

“မာနရှိတာလေးက ချစ်စရာကောင်းတာကွ့ ငါပေးခဲ့တဲ့ နှစ်နှာကြေးတွေကို အသုံးမချဘဲ သူ့ဘာသာ ရှန်းကန်နေတယ်။ သူ့ မျက်နှာမှာ ငါ့ကို ရင်းနှီးချင်တဲ့ပုံလည်း မပေါ်ဘူး”

“ဒါနဲ့များ”

“တို့ယောက်ျားတွေ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အထင်ကြီး ခွဲလမ်း တယ်ဆိုတာ မာနနဲ့ ကိုယ်ကျင့်တာများပဲနဲ့ကယ်။ ခေါ်ခေါ်လောလော ရနေတဲ့ မိန်းမကို မင်းဇရာအထင်ကြီးသလား”

ယောင်တောင်တောင်နှင့် မျိုးမင်း ခေါင်းရမ်းသည်။

“အေး ပန်းနီနီမှာ ငါတို့ယောက်ျားတွေ အထင်ကြီးလေးစား လောက်တဲ့ မာနနဲ့ကိုယ်ကျင့်တရား ရှိတယ်”

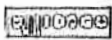
“ငါ့ရော ပန်းနီနီကို ကြိုက်ရမှာလား”

“ဟိတ်ကောင်”

ဆစ်ထန် ဆောင့်ခနဲ အော်လိုက်ပြီး မျိုးမင်း လက်မောင်းကို နှစ်ချက်ဆင့်ထိုးပစ်လိုက်၏။

“အာ၊ ငါ့လက်မောင်းတော့ ပုပ်တော့မှာပဲ။ စတောင်မစရတော့ ဘူးလားဟ”

“ပန်းနီနီကို အပြောင်အပျက် ပြောတာတောင် မကြိုက်ဘူး”

ငါ့ရင်ဘတ်ကြီးနဲ့ ချစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးဆို ပါးစပ်စည်းကမ်းရှိပါ”

“အယ်တော်”

မျိုးမင်း မိန်းကလေးကို အံ့သြဟန်ပြသည်။ ပြုံးတုံတုံမျက်နှာ နှင့် သရော်သလိုလည်း မဲ့၏။ ဆစ်ထန်က ထိုင်ခုံကို ကျောက်မိုလိုက် တာ လက်ကို ခပ်တင်းတင်း ပိုက်၍

“မင်းက ဘာကိုလှောင်ချင်တာလဲ”

“အံ့သြတာ၊ နိုင်ငံခြားမှာနေခဲ့တာတောင် ဘယ်မိန်းကလေး မှ ရင်ဘတ်ထဲ ထည့်လောက်အောင် မငြိဖူးဘူးဆို၊ ပန်းနီနီနဲ့က အဆင် မပြေတဲ့ ဆက်ဆံရေးမျိုးလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ထားပါတော့ မင်းက အဲဒီ ကပေါ်မှာ သာယာနေတော့၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအမေက သူ့သား ထောက်ကျ မအောင် လုပ်တယ်ဆိုပြီး အဲဒီဘက်ကို တင်းနေတာ မဟုတ်လား၊ ရှေ့ ထက်တိုးရင် မင်းအတွက် ကောင်းလာနိုင်တာ ဘာမှမရှိဘူး”

“ငါလည်း အဲဒါကိုပဲ အစာမကြေတာ၊ ကိုကိုက သူ့အပြစ်ဒဏ် ကျင့်ရတာပဲ၊ မေမေက ငွေနဲ့ပိုးဖိပြီး အမှုကိုပပျောက်ချင်တာ၊ ပန်းနီနီက မှန်တရားအတိုင်းဖြစ်ဖို့ သေသွားတဲ့ခံတာတွေအပေါ် တာဝန်ကျေအောင် ကြိုးစားလိုက်တာပဲ ရှိတယ်”

“မင်းအမေ အတ္တကြီးတာတော့ ငါတို့လည်း သိပါတယ်။ သား ကြီးဆို သည်းသည်းလှုပ်အောင်ချစ်တာ၊ မင်းကိုတော့”

“စာရင်းထဲမရှိတာ ငါ သိတယ်။ သားဦးမို့ ဦးစားပေးရုံလောက်”

ဆို ခြေသာသေးတယ်၊ အခုက ငါ့ကိုသွေးတစ်စက်မှ မရောသလို ချိုးနှိမ်ထားပြီး ကိုကိုကို ဟိုးအမြင့်မှာတင်ထားတာ၊ ဝေဒနာ သက်သာလို့ သက်သာငြား ဖေဖေကိုရင်ဖွင့်တော့လည်း ငါ့ကိုနှစ်သိမ်တာကလွဲပြီး ငါ့ဘက်က ကာကွယ်ပေးတာမျိုး မရှိဘူး”

ပွင့်အံ့တွက်လာတော့ ရင်ထဲက တင်းတင်းကျပ်ကျပ်နှင့် အသက်ရှူလို့တောင် မဝချေ။ ပေါက်ကွဲမရသည့် ခံစားမှုများကို မျိုးမင်းနှင့် ဆုံတိုင်း ရင်ဖွင့်တတ်မြဲမို့ မျိုးမင်းက အားလုံးသိနေခဲ့သည်။ မျိုးမင်းက ဖေးမစွာပင် ရေသန့်ဘူးကို သူ့ရှေ့တိုးပေးပြီး

“အခု ငါနဲ့ရှယ်ပြီး အီလက်ထရိုနစ်ဆိုင်ဖွင့်တာရော ဘာပြောသေးလဲ”

“ငါ အသိမပေးရသေးဘူး၊ ကုမ္ပဏီကို ငါဝင်မှာ ကြောက်နေတာ သိသိကြီးနဲ့ ငါ ဇွတ်ဘရွတ် ဝင်ဖို့မလုပ်ချင်ဘူး။ အပြိုင်အဆိုင်တွေနဲ့ တိုးတက်နေတဲ့ ဒီဘက်ခေတ်မှာ မေမေ ဘယ်လို ရုန်းမလဲဆိုတာ ငါ စောင့်ကြည့်မယ်”

“အေးကွာ မင်းအဖေလည်း အဲဒီစိတ်နဲ့ ရောဂါရသွားတာ ဖြစ်မှာ၊ မင်းအဖေက အမည်ခံ ဥက္ကဋ္ဌရာထူးပဲ ရှိတော့တာ၊ ဒေါ်မြသား နွယ်က သူ့သားကြီးနဲ့အတူတူ ကုမ္ပဏီကို ဦးစီးကြီးကိုင်နေခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ အခု မင်းအဖေက လေတစ်ခြမ်းပြတ်လို့ ဦးချွန်နေရတယ်၊ ဘုတ်ကောက်နဲ့ ကုမ္ပဏီကိုသွားလို့ရတာလည်း လက်မခံ၊ ရှေ့တန်းတင်ထားတဲ့

“...ကြီးလည်းမရှိ။ တကယ်ဆို အခုချိန်မှာ မင်းကို နေရာပေးရမှာ၊ မင်းအစ်ကို ထောင်ကထွက်မလာခင် အချိန်ထိပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

မျိုးမင်း သတိပေးမှ ပူလောင်လာသောရင်ကို ရေသန့်ဘူးထဲ ပျံ့များဖြင့် လျှော့ချလိုက်ရ၏။ ဒါပေမဲ့ ပူလောင်မှုများက သက်သာမသွား။

“ခါးခါးသီးသီးကို ငါ့ကိုပယ်ချနေတာ၊ ဖေဖေက မဖြစ်မနေ ပြုခေါ်လို့ ငါ ရောက်လာတာကို ကျေနပ်ပုံမပေါ်ဘူး၊ မမြင်ကွယ်ရာမှာပဲ ပျံ့ပျံ့ဆူဆူတာ၊ သံယောဇဉ်တစ်စွန်းတစ်စတောင် မရှိတဲ့ပုံမျိုးပဲ၊ သားအမိ ချိုးဆီပေမယ့် ငါလည်း အလိုက်မသိတဲ့သူတော့ မဖြစ်ချင်ဘူး၊ အဲဒါ ကျင့် ဘွားဘွား ငါ့အတွက် သီးသန့်ပေးထားခဲ့တဲ့ အမွေပစ္စည်းတွေကို မျှော်ပြီး မင်းနဲ့ရှယ်လိုက်တာ၊ လိုအပ်ရင်တောင် မေမေဆီမှာ လက်ငါး ကျိန်ချင်ဘူး”

“မင်းမှာလည်း မာနရှိတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ အဖေကိုတော့ အသိပေးသင့်ထင်တယ်၊ တော်ကြာ မင်းကပါ ပျံ့ပွင့်ဘူးထင်သွားရင် စိတ်ထိခိုက်သွားမှာ”

“အေးပါ ဆိုင်လည်း ဖွင့်နေပြီဆိုတော့ ဖေဖေကို ပြောပြဖို့ မထားပါတယ်”

စကားပြောကောင်းနေဆဲမှာ ဈေးဝယ်သူရောက်လာလို့ မျိုးမင်း ကုမ္ပဏီ ထရောင်သည့်။ သူကတော့ ညနေစောင်းရောက်နေပြီမို့ ပါဘက်ကို မျှော်ငေးကြည့်နေမိသည်။

ကားမှတ်တိုင်က မနီးမဝေးမှာဆိုပေမယ့် ဆိုင်ထဲကနေ လှမ်း
ကြည့်လျှင် တန်းနေအောင် မြင်ရသည်။

ပန်းနီနီက တစ်ခါတလေ အလုပ်ပြန်စောတတ်ပြီး တစ်ခါတ
လေတော့လည်း သူတို့ဆိုင်ပိတ်ခါနီးလောက်မှ လိုင်းကာ၊ ခေါ်ကာ တိုးခွေ
ကာ ဆင်းလာတတ်၏။

ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် မျှော်ငေးစောင့်ကြည့်ဖို့ ထာဝန်တစ်ခုလို
ဖြစ်လာခြင်းဟာ...။

အခန်း (၁၁)

“သားကိုတောင့်ကြည့်နေတာကြာပြီ အိမ်မကပ်ပါလား သား။
သား သားတွေလုပ်နေတာလဲ၊ သားပေးပေးကြောင့် စိတ်လေပြီး”

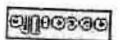
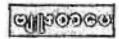
“သူငယ်ချင်းနဲ့ အီလက်ထရွန်းနစ်ဆိုင်လေး ဖွင့်ထားလို့ အဲဒီ
မှာပဲ အချိန်ကုန်နေတာပါပဲ ပေးပေး”

“ဘာ”

ဖေဖေကကားဆုံးခင်မှာပင် သူ ကျောက်ယာ ဖြေရှင်းလိုက်
လာတဲ့ ဖေဖေ အံ့အားသင့်သွားဟန်တူသည်။ ဦးချဲ့ပေါ်ကနေ သူ့ဘာသာ
ကားဆိုက်ပြီး ဆိုဇာနဲ့ပေါ် ပြောင်းထိုင်၍

“ဖေဖေကို ဘာမှလည်း မတိုင်ပင်ခဲ့ပါလား သား။ ကိုယ့်မှာ
ပဲလည်း လုပ်ငန်းကြီးတွေ ရှိနေရဲ့နဲ့”

“ဖေဖေ မကြည်ဖြူတာသိနေရဲ့နဲ့ အဲဒီလုပ်ငန်းကြီးတွေ

စိတ်ဝင်စားမှု အချိန်အရောင်တောင် ပြေချင်းဘူး မေမေ၊ မေမေက ဘယ်သူမှမရှိလည်း သူ့ဘာသာ ဦးဆောင်နိုင်တယ်လို့ ပြောနေတာပဲ”

“အဲဒါ မဟုတ်သေးဘူး ဒီလို ကားရောင်းဝန်းဆိုတာ မိန်းမသား တစ်ယောက်က ဦးဆောင်လို့ အောင်မြင်နိုင်မလား သားကြီးရဲ့တုန်းက တွဲလုပ်တယ်ဆိုတာ ထားပါတော့ အခုက ခေတ်ဈေးဝန်ခရာ အသုံး အဆန်းတွေရော တိုးတက်ပြောင်းလဲနေတာ၊ ဒီလုပ်ငန်းကို ကိုယ်တော် ဦးတစ်ယောက်တည်းလုပ်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး သား၊ လုပ်ငန်းတွေ အပြိုင်အဆိုင်တွေက ကိုယ့်ရှေ့က ကျော်တက်နေကြပြီ”

“အဲဒါကို မေမေ မသိတဲ့နေမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မေမေက ကျွန်တော့်ကို လူရာမသွင်းချင်တာ ကျွန်တော့်ဘာသာ လုပ်ငန်းဆွဲလုပ်ချင် ပေါ့ ဖေဖေ”

“အေး အဲဒီခွဲလုပ်တဲ့ အရင်းအနှီးက ဘယ်ကရတာလဲ မင်း အဖေပေးတာလား”

ဇူးရှသော အသံနှင့်အတူ ဒေါ်မြသားနွယ် ခြေချင်းချိတ် ဝင်ထိုင်သည်။ မလိုလားမှုများက မျက်နှာပေါ်မှာ အထင်းသား သူ့ ဒေါ်မြသားနွယ်မျက်နှာကို မော့မကြည့်ဖြစ်ဘဲ

“ဘွားဘွား ကျွန်တော့်ကို အမွေပေးခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ပေး ပြီး သူငယ်ချင်းနဲ့ စစ်တူရှယ်လိုက်တာပါ”

“ဘာ မင်းအဘွားက ပေးခဲ့တာ ဟုတ်လား၊ ဘယ်ရိန်တုန်း”

၁၂၀၀၀၀

ပေးခဲ့တာလဲ၊ အဲဒါကို ငါ တောင်မသိလိုက်ပါလား၊ ကိုမောင် ရှင်ရော မဲဒါကို သိလား”

“သိ သိတယ် အဖေက ခိုယိပ်သိမ်းထားတာပါ၊ သား နိုင်ငံခြား (၈) ငြိန်ရောက်မှ ကိုယ်ပေးလိုက်တာ”

“ဘာ ခြေပြားကို အသိမပေးဘဲခွဲတောင် သားအဖချင်း ခြိတ်လုပ်ကြိတ်ကြဲနေကြတယ်ပေါ့”

“မ ဟေ့ဘိဦးဘူး မြသားရယ်၊ မေမေက သားကို ပေးတာ ကိုယ်က မပျောက်မပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းပေးတဲ့သဘောပါပဲ၊ အခု သားပြန်လာတော့ ပြန်ပေးရမယ်တာဝန်ရှိလို့ ကိုယ်ပေးလိုက်တာပါ၊ (၉) ခြား ဘာအကြံအစည်ရှိရမှာလဲ မြသားရယ် မဟုတ်တာ”

ဦးမောင်မောင်ဦး ပျားပျားသလဲ ဖြေရှင်းပေမယ့် ဒေါ်မြသားနွယ် မကျေနပ်ပေ။ နှုတ်ခမ်းကို ထင်းတင်းစေ့ပြီး ဦးမောင်မောင်ဦးကို စိမ်း (၁၀) ကိစ္စကြည့်၍

“အဘွားလုပ်သူက မြသားမသိအောင် ပေးတယ် ရှင်ကလည်း (၁၁) ကိစ္စ ဒီအကြောင်းရှိတယ်ဆိုတာ မပြောဘဲ ဖုံးကွယ်ထားတယ်၊ ကုမ္ပဏီ (၁၂) နေရာမရလည်း မပူပန်ဘဲ ဇာစ်စင်ထောင်ပေးဖို့ ကြိုးစားနေကြတာ (၁၃) ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“မေမေ ဘာတုန်လိုနေတာလဲ၊ ကိုကိုအတွက်လည်း ဘွား (၁၄) ခွဲထားလေ၊ အဲဒါကိုကုမ္ပဏီက ကုမ္ပဏီမှာ ရှယ်ယာထည့်လိုက်ဆို့ပြီး

၁၂၀၀၀၀

၈၄

လူမ

ကိုကိုကို စည်းရုံးတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုပေးတာကျတော့ မေမေ မသိချင်ဟန်ဆောင်နေခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ဥပေက္ခာပြုခဲ့ရတာကို ကျွန်တော်တို့မပနည်းပါဘူး။ လူရာသွင်းမခံရတာကိုတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်မေမေ။ ကျွန်တော့်အတွက်နဲ့ ဖေဖေကို ပြဿနာမရှာပါနဲ့။ မသိချင်ဟန်ပဲ ဆောင်နေလိုက်ပါ။

“ဘာ မင်းက”

“ကျန်းမာရေးမကောင်းတဲ့ စိတ်သက်သာအောင်လို့ပါ။ ကျွန်တော့်ကို ဘာမဆို ပြောလို့ရတယ်။ ကျွန်တော် သည်းဆန်နိုင်တဲ့ အတိုအတာဆိုရင် ပြန်ပြောချင်လည်း ပြောမှာပဲ။ ငြီးတော့ ဖေဖေကို ပြစ်သားတစ်ယောက်လို သိမ်ငယ်အောင် မဆက်ဆံပါနဲ့”

“သား သား အဲဒါတွေ မပြောနဲ့”

ဖေဖေက သူ့ပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်လိုက်တော့မလို ပျာပျာထဲ ဟန်တား၏။ သူ ဂရုမစိုက်ချင်လှပေ။

ဖေဖေက ဘာအဖြစ်တွေ လုပ်ထားလို့ ဒီလောက်ထောင်စုံ လှုပ်ကြောက်လန့်နေတာလဲ။ မေမေ့ရဲ့ မလိုလားစွာ လွှမ်းမိုးမှုအောက် သိမ်သိမ်ငယ်ငယ် သည်းခံနေရတာလဲ။

သူ့ကိုလည်း စိတ်ထိခိုက်လောက် ပေါက်ကွဲလို့မရအောင် ချုပ်သည်။ နားလည်အောင် ကြိုးစားမရတော့ ထိုနေရာမှ ထွက်သွားပြန်နဲ့ ခနဲ သူ ထရပ်လိုက်၏။

“ဒါ ဘယ်လဲ။ စကားပြောနေတုန်း ရှောင်ထွက်တာ၊ ငါ့ကို မဟာမန်လုပ်တာပဲ”

“စကားပြောလို့ အဆင်မပြေတာ၊ ထိုင်နေပြီး စိတ်ရှုပ်ခံနေရမှာလား”

“မထီမဲ့ခြင် အဲလို နိုင်ဆိုင်တတ်တာ ငါ့သွေးသား မဟုတ်”

“ငြိသား စကားပြောတာ ထိန်းသိမ်းစမ်းပါ။ သားကြီးလည်း ယစ်ခါတလေ ဒီလိုပြောတတ်တာပဲ။ မိန်းမကိစ္စ လောင်းကစားကိစ္စပင်။ ဘာတွေများ ဆုံးမသွန်သင်ခဲ့လို့လဲ”

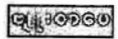
“ရှင်”

“ကိုယ်ပြောတာ ခဏနားထောင်၊ ကုမ္ပဏီမှာ သားကြီးကို ယူရာပေးချင်တာ ကိုယ် အပြစ်မပြောဘူး။ တခြားကိစ္စတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ပြန် လုပ်ငန်းဘက်မှာတော့ လေ့လာကြိုးစားမှုရှိတာ ကိုယ် ယုံကြည်တယ်။ ပဲခူး သားငယ်ကို အရမ်းနှိုင်းလွန်းတာလည်း”

“တို့မောင်”

“သားငယ် မင်းအပေါ်ထက်တော့၊ မေမေနဲ့ စကားပြောစရာ မှုလို့ နော်သာ။ ဟိုတွေ့ဒီတွေ့တွေ့ပြီး စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်မနေနဲ့။ ကုမ္ပဏီနဲ့မပတ်သက်ဘဲ လုပ်ငန်းခွဲလုပ်တာ ဖေဖေ အားပေးပါ။ ငါ့အောင်မြင်အောင်လုပ်”

ညိုမောင်မောင်ညို တွန်းတွန်းထိုးထိုး နှင်လွှတ်မှ ဆစ်ထန်

အပေါ်ထပ် တက်သွားသည်။ ဒေါ်မြသားနွယ်က ဆစ်ထန်အပေါ်ထပ်
ပျက်သွားသည်အထိ မျက်စိတဆုံးကြည့်ပြီးမှ ဦးမောင် ဟင်ဦးဘက်ကို
ချာခနဲ ပြန်ကြည့်သည်။

“ရှင်က ဘာသဘောလဲ”

“မင်းခကားပြော မဆင်ခြင်တာ သားငယ် သတိထားမိသွား
ရင်”

“ဪ ဒါတွေ ကြောက်တတ်သလား သူ့အဖေက အိမ်
ထောင်ရေးဖောက်ပြန်ပြီး မယားငယ်နဲ့သူ့ကိုမွေးခဲ့တာသိသွားရင် သိက္ခာ
ကျမှာစိုးတယ်ပေါ့လေ။ ဟွန်း ဘယ်လိုအတန်းအစားရဲ့မယားငယ်သာ
လည်း ရှင်အသိဆုံး ဖြစ်မှာပါ။”

“မြသား”

“နာတတ်ရင် ရှင်ဘက်က ဆင်ခြင်ရမှာနို့တာတွေ မမေးခဲ့
ဆစ်ထန်ကို သားကြီးနဲ့ တစ်တန်းတစ်စားတည်း မဝေးနိုင်တာ မြသား
အလွန်လား”

“မင်း အဲလိုတွေ သိပ်လုပ်ချင်နေလား မြသား ငါ့မှာအဲဒါ
အဲဒီအတွက်လည်း မင်းကိုယ်အမြဲတမ်း ဦးညွှတ်ပြီး ထောင်စန့်နေခဲ့တယ်
ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေ သိက္ခာတွေ မင်းအခြေအားအား
မှာ ချထားပေးခဲ့တယ်။ ခုချိန်ထိ မင်း မကျေနပ်နိုင်တာကိုလည်း နားလည်
ပေးနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သား ဆစ်ထန်မှာ ဘာအပြစ်ရှိခဲ့လို့လဲ”

“ဒေါ်မြသားနွယ် ဟွန်းခနဲ မှဲ့ရင်း ဦးမောင်မောင်ဦးဘက်လှည့်
ကာ ထည့်တည့်ရင်းဆိုရင်၊ လေသံမာမာနှင့် ဖြေရှင်းနေသော ဦးမောင်
မောင်ဦးကို လေးစားကြောက်ရွံ့ဟန်တွေမရှိ။ ကိုယ်ပိုင်စတိုင်လို မှဲ့ပြီးများ
ပွင့်

“ဆစ်ထန်မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘူး ဟုတ်လား၊ ရှင်မယားငယ်မ
ပျံသွေးသားဖြစ်နေတယ်လေ ကိုမောင် အဖေတွေ အမေကွဲပါပေါ့ဦး ဂုဏ်ယူ
ကြားစရာလား။ သူ့သာ မပြစ်တည်ခဲ့ဘူးဆိုရင် မြသားတို့မိသားစုကဝ
မေးချင်နေမှာ။ အရာအားလုံးကိုလည်း သားကြီးဟစ်ယောက်တည်းပဲ
ပြောဆိုရမှာ”

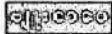
“မင်း ဘာတွေကို မကဲမောနေတာလဲ မြသား၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ
ကား၊ ဓာတ်ပုံ၊ အိမ်လား၊ ဒီခြံလား၊ မင်းလိုအပ်သမျှအကုန်ယ
ဘူး။ မိသားစု အိမ်ပိတ်ပြီးရေမုန်ကွဲတွေကို ငါ ဒီထက်ပိုပြီး ခံနိုင်ရည်
မရှိတော့ဘူး”

“ဘာ”

“သားငယ်ကို ဘာမှမပေးချင်နေပါ။ အသိအမှတ်မပြုဘဲ တိုက်
ပိုက်နေမှာဆိုရင် ငါ ဒီအိမ်မှာ မနေချင်တော့ဘူး မြသား”

“ဟင် ဘာပြောတယ်”

“သူ့အဖေက ဘာကောင်ပါ။ အဖေက ဘာဆိုတာသိပြီး သူ
မိမိငယ်ရမယ့်အဖြစ်မျိုး အရောက်မခံချင်တော့ဘူး မြသား။ သူ ဘာမှ

မသိနိုင် မကြားနိုင်တဲ့နေရာကို သူ့ကိုခေါ်သွားတော့မယ်”

“ရှင် ရှင် ကိုမောင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

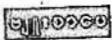
ကွဲကွာဖို့စကားကိုကြားတော့ ဒေါ်မြသားနွယ် သွေးပျက်ထိတ်လန့်သွား၏။ သူမ ဖြစ်ချင်တာ ဒီလိုမျိုးမဟုတ်။ ဒီယောက်ျားက အသက်ပေးချစ်လောက်အောင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တန်ဖိုးထားခဲ့ကြသည်။ ဆစ်ထန်အမေနှင့် ဖောက်ပြန်ပြီးမှ စိတ်တွေကို နူးညံ့သိမ်မွေ့လို့မရတော့တာ။

ဘာကြောင့်ပါလို့ ဖြေရှင်းတောင်းပန်နေလည်း ယုံကြည်မှုတို့ကင်းမဲ့လျက်။ ဒီအိမ်ထောင်ရေးကို အပြီးသတ် အဆုံးသတ်လိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့မှာ စိတ်ဆန္ဒတွေအတိုင်း ဘာမှလုပ်လို့မရ နှလုံးသားက ကိုမောင်ကို လက်ခံနေသေးသည်ပဲ။ အခုကိုမောင်က ကွဲကွာဖို့စကားတွေ ပြောနေသည်။

ဒီရင်မှာ ခံနိုင်ရည်မရှိလလို ဆတ်ဆတ်ခါသွားတာ သံယောဇဉ်လက်ကုန်တွေ မကုန်ခမ်းသေး၍ပဲလား။

“မင်း ပြတ်ပြတ်သားသား စဉ်းစားပေးပါ မြသား။ သားကိုလုံးဝ လက်ခံမပေးနိုင်ဘူးလား။ မင်း ဒီလို မပြီးဆုံးခြင်းတွေနဲ့ စိန်ခေါ်တိုက်ခိုက်နေတာ အဆုံးမသတ်တော့ဘူးလား”

“သူ့ဘက်က တုံ့ပြန်မှုတွေ မဖြစ်ခဲ့ရင် ဒီလိုကိစ္စတွေ ရှိလစရာလား”

“သူ့မှာပဲ အပြစ်ရှိနေလို့လား မြသား။ မင်းဘက်က ဥပေက္ခာပေးကြောင့် သူ ဒဏ်ရာရနေပြီ။ သံသယတွေနဲ့ တွေးတတ်လာတာပင်းရဲ့ သူ့စိမ်းဆန်မှုတွေကြောင့်ပါ။ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ခံစားပေးတာနဲ့တင် မလုံလောက်သေးဘူးလား မြသားရယ်။ သားကို မင်းနည်းနည်းလေးမှ သံယောဇဉ် မရှိဘူးလား”

ဒီမေးခွန်းကိုတော့ ဟင်အင်းလို့ ချက်ချင်း မဖြေဖြစ်ပေ။ ဒီကချိန်ထိ ထိန်းချုပ်လာခဲ့တာ နောင်တွယ်ရစ်ပတ်လာသည့် သံယောဇဉ်ကြီးတစ်မျှင်ကြောင့်ပဲ မဟုတ်လား။

အနီးထုပ်လေးနှင့် ကလေး နီတာရဲလေး။

ပွေ့ပိုက်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့သည့် ကိုမောင်ကို အံ့သြမခံတက်ကာ အကြာကြီး ကြည့်နေခဲ့မိသည်။

“ကိုယ် မှားခဲ့တယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်။ မသိအောင် ထားလိုက်မလို့ဘဲ။ ဒါပေမဲ့ ကလေးကို ပစ္စနပ်စ်ရက်လို့ ခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်ရမှာတောင် အားနာပါတယ် မြသားရယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်စိတ်ဆန္ဒနဲ့ ကမ္ဘာကို ကျူးလွန်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ချောက်ချခံရမှန်းသိပေမယ့် ယောက်ျားကောင်းပီသချင်လို့ တာဝန်ယူလိုက်ရတာပါ။ မိန်းကလေးက ပြုမူထားပြီး ခိုးစင်းလွန်းတယ်။ ငွေအတွက် လုပ်လိုက်မိတာ နောင်တရပေမယ့် သူလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး”

ရှင်းပြတာတွေ အများကြီးဆိုပေမယ့် နားလည်ပေးဖို့ ဆန္ဒမရှိ

ဒါပေမဲ့ နွန့်လွတ်လိုက်ရုံ မစွန့်စားခဲ့တာနှင့် ဒီအတိုင်းပဲ နေလိုက်တာ။
မိမိရင်ထဲ ဘယ်လိုခံစားနေလေ့ထဲဆိုတာ သာလို့ ကွဲလွဲအေးကြတာလဲ။

ဒီလိုနှင့် ငြိတွယ်လာခဲ့ရင်း အာသာတရော့နှင့် အဆုံးအဖြတ်
မှားနေတာတွေ စိန်ခေါ်မှုလို့ သတ်မှတ်နေသတဲ့လား။

“ကိုမောင်”

“ပြော မြသား”

“ရှင်လည်း သားစိတ်နဲ့ ပြတ်သာအိတောင် ဆုံးဖြတ်ရဲနေပြီ
လား”

“အခုက မြသားလည်း စိတ်မိဆီးမှုများတယ်။ သားလည်း
ပင်ပန်းနေပါပြီ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ နစ်ပြီးနစ်ပက် မပြေလည်သရွေ့ ပုလောင်
နေရတာ ကျွမ်းကျွမ်းမယ် မြသား ကိုယ် ဒီလိုမျိုး မဖြစ်ချင်ပါဘူး
ဒါပေမဲ့ အခင်တစ်ယောက်ရဲ့မေတ္တာနဲ့ သားကို အထိရောက်စွာ မပေးချင်လို့
ပါ။ ဦးမောင်မောင်ပြီး ဒေါ်မြသားနွယ်ရဲ့ သားအဖြစ်နဲ့ပဲ ဂုဏ်တင့်တယ်
စေချင်တယ်”

“မြသားရဲ့သား ထောင်ကျတာတွေ ရင် ဘယ်လိုမှ မခံစားရ
ဘူးလား”

“ဆင်းတန်လည်း ကိုယ့်ရဲ့သားလဲ။ ကိုယ် မခံစားရဘဲ နေဖို့မရဘူး
ဒါပေမဲ့ သားကြီး ဒီလိုဖြစ်တာ သားငယ်ကြောင့် မဟုတ်ဘူးလေ။ အဆင့်
အရေးမေးချင်လည်း မေတ္တာမပျက်သာ ပြောတတ်မယ်ဆိုရင် သားငယ်

ချစ်စရာမေ

ဦးခြင်စရာအကြောင်း ရှိပါ့မလား”

“ရှင်သား မပြိုင်အောင် မြသား အပြောအဆို ဆင်ခြင်ရမယ်
ဦး”

“အဲလိုကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး မြသားရယ်။ ခုနကလို ဒေါသ
မလျှောက် ဆင်ခြင်ဖို့ သတိလွတ်သွားရင် မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်သွား
ဖျားစိုးလို့”

ဒေါ်မြသားနွယ် နားလည်သလို ခေါင်းညိတ်လိုက်သော်လည်း
မျက်နှာက တင်းမာမှုတွေ လျော့ပါးမသွားချေ။ မာနတို့က အမြစ်တွယ်
ဖို့အောင်အနေထဲပဲ မဟုတ်လား။

“ဆင်ခြင်ရမယ်ဆိုရင် မြသားဘက်ကလည်း တောင်းဆိုစရာ
တွေ ရှိနေပါတယ်။ ဆစ်ထန်ကို သားတစ်ယောက်လို သတ်မှတ်ပေးရမယ်
ဆိုရင် မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ဆိုဆုံးမမှုတွေကို နာခံတတ်အောင် သင်ကြား
ထားပါ။ ဒီအရွယ်ရောက်မှ အိမ်ထောင်ရေးမပြုကွဲချင်တော့လို့ မြသားရဲ့
ကိုးကွယ်ခြင်းပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မြသားရယ်”

ပြောသာပြောလိုက်ရပေမယ့် သားကို ပြောဆိုဆုံးမဖို့တော့
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ချက်မရှိပေ။ သားမှာ မဟုတ်မခံ ဆတ်ဆတ်
ကြဲ တွေ့တတ်တိုတိုလေ့ရှိသည်။ မှန်တယ်ထင်လျှင် မကြောက်မရွံ့ နောက်
ယုတ္တန်တတ်တာက မွေးရာပါ ဝီဖြစ်မည် ထင်၏။

ချစ်စရာမေ

ကိုယ်ကလည်း သားအပေါ် တစ်ခါမှ လိုက်လျောပေးဖူးတာ မျိုး မရှိတာမို့ ကတိပေးဖို့ ခက်စေ၏။

ဘာဖြစ်ဖြစ် မြသားဘက်က ဆိမ်ထောင်ရေး မြို့ကြွေလိုသည် ဆန္ဒလေးရှိနေတာကို ကျေးဇူးတင်ရင်းဖြစ်...။

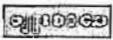
အခန်း (၁၂)

“ဒီအတိုင်း ပြီးသွားလား”

“မပြီဘူး ဖေဖေနဲ့မေမေ ပဋိပက္ခတွေဆက်ဖြစ်ကြတယ်၊ ငါလည်း မေမေနဲ့ပြဿနာမဖြစ်ချင်ပါဘူး။ ရောဂါသည် ဖေဖေကို အနိုင်ကျင့် ဟောကံစားလုပ်နေတာတော့ မကျေနပ်ချင်ဘူး။ တကယ်ဆို သွားကွေးက ကိုကို့ကိုရော ငါ့ကိုရော အထိုက်အလျောက် ညီတူမျှတူ ပေးခဲ့တာပါ”

“အေးဒေါ် ငါ သိတယ်၊ မင်းဟိုတစ်ခါပြောတော့ မင်းအစ်ကိုဟာတွေက ကုမ္ပဏီထဲ ရှယ်ယာသဘောမျိုး ထည့်လိုက်တယ်ဆို”

ဆစ်ထန် ခေါင်းညိတ်ရင်းမှ ဈေးဝယ်တစ်ယောက်ကို ဖုန်းကလေး သွင်းသော် ထုတ်ရောင်းသည်။ ပြီးမှ ပြန်ထိုင်ကာ

“အဲဒီအချိန်က ငါ့ကို ဘာပေးတာလဲ၊ ဘာယူတာလဲ သိပ် အာရုံမရောက်ဘူး။ ကိုကိစ္ဆာကိုပဲ ထက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်နေတာ။ အခုမှ ထပေါက်ကွဲပြီး ဖေဖေကိုပါ ရောယောင် အပြစ်တင်ချင်နေတာ”

“မင်းအဖေက ခံတာကိုးကွ၊ ယောက်ျားမာနမှမရှိဘဲ ဖိဟောက် မှာပေါ့”

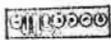
“ဟင့်အင်း ဒီတစ်ခါတော့ ဖေဖေ တော်တော်လေး တင်းသွား တယ်။ ငါ့ကို အရင်လို ဆူပူမာန်မဲရုံမဟုတ်ဘဲ သွေးကွဲစကားတွေပါ ပြောလို့ ဖေဖေ ထပေါက်ကွဲတာ။ ငါ့ရှေ့မှာ ရန်မဖြစ်ချင်လို့နဲ့ တူတယ်။ သား အပေါ်တက်နေတဲ့ ဇွတ်ပဲ”

“ဟုတ်လား မင်းအဖေ တိုးတက်လာပြီပဲ”

“အေးကွာ အဲလိုလေး ဖေဖေ ငါ့ဘက်က ကာကွယ်ရင်တည်အေး တာလေးကို ငါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အရှင်သခင်မလို ကိုးကွယ်ပြီး မေမေ့ရှေ့မှာ အပြစ်သားတစ်ယောက်လို နေနေရတဲ့ ဖေဖေအတွက် ငါ စိတ်မကောင်းဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဖေဖေကိုလည်း ငါ ဘာကွယ်ပေးချင် တယ်”

“မင်းအဖေကို မကြောက်နဲ့လို့ သွေးထိုးပေးမလို့လား”

မျိုးမင်း ရယ်ဟာနှင့်ပြောတော့ သူလည်း ပြုံးမိ၏။ သူများ မိသားစုတွေလို ဖေဖေက မယားကြောက်လို့ အမည်တစ်ဖို့လည်း ခက် သည်။

လုပ်ငန်းတွေကို အောင်မြင်တိုးတက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ ပြီး စီးပွားရေးလောကမှာလည်း နာမည်တစ်လုံးနှင့် ထင်ပေါ်ကျော်ကြား သူပါ။ မေမေ့ရှေ့မှာလည်း အမြဲလို ယုန်သူငယ်လေးလို့ဖြစ်နေတာ မဟုတ် ပေမယ့် သူနဲ့ပတ်သက်လျှင်တော့ ဘာပြောပြော တုံ့ပြန်မှုစွမ်းအားတွေ ပဲနေခဲ့ရတာ။

ဒါကိုပဲ သူ့စိတ်ထဲမှာ မကောင်းဖြစ်ရင်း မေမေ့အပေါ် ရန်လို ခြင်းတွေနှင့် တုံ့ပြန်နေမိခြင်းပင်။

“ဟာ ဟိတ်ကောင် ဟိုမှာ ပန်းနီနီ၊ ကားပေါ်ကဆင်းလာတာ နောက်မှာ ဘဲနှစ်ပွေပါတယ် တွေ့လား”

“ဟင်”

မုန်အတွင်းခန်းကနေ မျိုးမင်း မေးငေါပြရာ လှည့်ကြည့်မိတော့ သူလည်း အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဆွဲခြင်းလေးကို ကိုင်ကာ ပန်းနီနီ ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ် လျှောက်နေ၏။ မျက်နှာလေးကလည်း စိတ် ပျပ်ထွေးမှုများဖြင့် စူပပ်မူနီကုတ်လို့။

နောက်က လိုက်လာဟန်ရှိသည့် အရွယ်လွန်ယောက်ျားလေး ပုဂံယောက်က ပန်းနီနီရှေ့က ကျော်တက်အောင် ကြိုးစားရင်း လက်ထဲ ကြမ်းလေးကိုလည်း ဆွဲမလို လွှဲမလိုနှင့် တတွတ်တွတ်လည်း ဘာတွေ ပြောနေမှန်းမသိ။

“ဟိတ်ကောင် ဘယ်လဲ”

မျိုးမင်းကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သူ လှစ်ခနဲ ထွက်လာခဲ့သည်။
ကားလမ်းအကျော်မှာ ပန်းနီနီ ရှေ့က ပိတ်ရပ်လိုက်၏။

“ဟင်”

အံ့အားသင့်သွားဟန်ရှိသော ပန်းနီနီက ခြေလှမ်းတို့ တံ့ဆိုင်း
သွားရင်း မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးလည်နေ၏။

“ပန်းနီနီ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟို”

“မင်းကို အဲဒါကြောင့် စိတ်မချတာ လာ”

“ဟင်အင်း”

“ဟိတ်ကောင်”

သူက ပန်းနီနီလက်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နှင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်ချိန်မှာ
ပန်းနီနီ နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေက တုန်တက်ခွာ အာမေဗိုတ်သံလေး ထွက်
၏။ ထိုအချိန်မှာပဲ နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်က သူ့ပခုံးကို ဖတ်ခနဲ
ပုတ်တာ ခေါ်၏။ ပခုံးပေါ်က ငနဲသားလက်ကို ဆတ်ခနဲ ပုတ်ထုတ်ပြီ။
ပန်းနီနီလက်ကို မလွှတ်ဘဲ သူ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ”

“အချဉ်လာမပမ်းနဲ့ ဟိတ်ကောင်၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွား ဒါ။
လာရောတာ ရှိုးနေပြီ”

“လူစွမ်းကောင်းလုပ်ချင်ရင် ရုပ်ရှင်ထဲမှာပဲ ရမှာနော်၊ ဝေ”

ခွဲပေးရမှာဆို ငါတို့က မသဒ္ဓါတတ်ဘူး”

အပြောနဲ့ နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်မှမလိုက်ဖက်။ အားကိုးရှာ
ချင်ဟန် ပန်းနီနီ မျက်နှာဝန်းလေးများကြောင့် ဒီကောင်တွေ တမင်
သက်သက် လိုက်နှောင့်ယှက်တာ သေချာနေသည်။ တစ်ဖက်မှာ ကား
တွေက တစ်ဝီနှင့် လမ်းမီးရောင် ထိန်ထိန်အောက်မှာ လူသွားလူလာ
လည်း မပြတ်။

ဒါနဲ့တောင် လိုက်နှောင့်ယှက်ခဲ့တာက ဘယ်လိုအထာနှင်ပါလိမ့်။

“တစ်ယောက်တည်း သွားနေလာနေတဲ့ မိန်းကလေးမို့ အထင်
သေးပြီး မင်းတို့လိုက်နှောင့်ယှက်တာဆိုရင် မင်းတို့နဲ့မချင်း မစာနာတာ
ပဲ၊ ပြန်ကြတော့ကွာ”

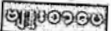
“မင်းကရာ ဘာလဲ၊ အထာလား၊ စပွန်ဆာလား”

“ဟိတ်ကောင်တွေ မင်းတို့ မမိုက်ရိုင်းနဲ့”

ရှေ့ကတစ်ယောက်ကို ဆစ်ထန် ရင်ဘတ်ဆောင်တွန်းပစ်လိုက်
၏။ ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်သွားကာ ထိုတစ်ယောက်က ဆစ်ထန်မျက်နှာကို
လက်သီးနှစ်လုံး ဆင့်ထိုး၏။ ဆစ်ထန် ခေါင်းခွံရှောင်လိုက်စဉ်မှာပဲ နောက်
တစ်ယောက်က ခြေစုံပစ်ဝင်၍ ဝိုက်လက်သီးတစ်လုံး ပစ်သွင်း၏။

ဒီတစ်ခါ မရှောင်ဘဲ ခြေဖျားနှင့်ခတ်ထုတ်၍ တံတောင်တွေ
လက်သီးတွေ တရစပ် သုံးပစ်လိုက်သည်။

“ဟာ ရဲတွေထင်တယ်ဟေ့”

တစ်ယောက်က အော်လိုက်တော့ ရန်ပုံက ထိခံရခင်သွားပြီး
 မြန်းခနဲ ထွက်ပြေးကြ၏။ သူလည်း ရှင်းတောင်လင်းတောတွေ မမြင်ချင်ဘာ
 ပို့ ပန်းနီနီ လက်ကိုဆွဲ၍ ဆိုင်ကတ်ကို ဒရော့သွားပါ။ ပြေးလာခဲ့သည်။
 ပန်းနီနီက ယောင်တောင်တောင်နှင့် သူ ဆွဲခေါ်ရာလိုက်ပါလာ
 ရင်း ရင်တုန်ပန်းတုန်။ မျိုးမင်းက မျက်လုံးပြုံးချက်ဆန်ပြုံးဖြင့်

“ငါတောင် ဆိုင်ပစ်ပြီး လိုက်လာတော့မလို့ ဘယ်လိုဖြစ်လာ
 ကြတာလဲ”

“မေးမနေနဲ့ ငါတို့အတွက် ဟိုဘက်ဆိုက်က အအေးနှစ်ခွက်
 လောက် မှာပေးစစ်ပါ မောလို့”

“အေး အေး”

မျိုးမင်းက အလိုက်သိသည်။ လှစွာခနဲ အပြင်ထွက်သွား၏။
 ပန်းနီနီက ဆိုင်ထဲကို ဝှေ့ကြည့်ကာ ဒီအတိုင်း ရပ်လျက်ရှိပြီး

“သေရေရှင်ငေး ပြေးလာပြီး အအေးအေးအေးအေး အအေး
 ထိုင်သောက်နေရဦးမှာလား ပြန်မယ်”

“ဟိုကောင်တွေ မင်းနောက်လိုက်လာတော့ သယ်လိုလုပ်မှာလဲ
 ခဏနေမှ ကားနဲ့ ကိုယ်လိုက်ဖို့မယ်”

“မလိုပါဘူး ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်နေကျ”

“အဲဒါကြောင့် ဟိုကောင်တွေ အထင်အယူပြီး ပမာမဆန့် လိုက်
 လာခဲ့တာပေါ့။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ဒီအချိန်သွားလာနေတာ

ကယ်လောက် အန္တရာယ်များလဲ၊ ပြောလိုက်ရင် တစ်ခွန်းမခံပြန်ပက်ဖို့ပဲ
 သိတယ်”

“အောင်မာ လူကိုများဝက်မှတ်နေလား၊ နီတို့ရပ်ကွက်က ဟို
 ကပ်လမ်းကော့ဆို ရောက်ပြီ၊ အဲဒါကြောင့် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်နေ
 တာ၊ ရှင်ချောက်လာလို့ ရှုပ်ကုန်တာ”

“ဟာ မင်းတော်တော် ကျေးဇူးကန်းတာပဲ၊ လူပြတ်တဲ့နေရာ
 ပရောက်ရင် မင်းကို ဆွဲစိသွားမှာ”

“အဲမာ ဆွဲစိရဲ စိကြည့်ပါလား”

“ဘာပြန်လုပ်မှာလဲ”

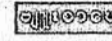
“ဂွမ်းသွားအောင် ကယ်ကြပါဦးရှင်လို့ အော်မှာပေါ့”

ဆစ်ထန် ပါးစပ်ပိတ်၍ ခွဲခနဲ ရယ်သည်။ တကယ်ဖြစ်ခဲ့လျှင်
 လိုအော်ခွဲတောင် အချိန်ရပါ့မလားမယ်။

ပြောသာ ပြောနေရတာ ဒီလိုကူညီပေးတာကို ဆစ်ထန်ကို
 ကျေးဇူးတင်မိ၏။ ဒီလူတွေက ဘုရင်နောင် ကားမှတ်တိုင်မှာကတည်းက
 လူကို ခိုညှစ်လုပ်နေကြတာ။ တခြားပွဲခွဲကနေစား ကုန်ထမ်းသမားတွေ
 ပြစ်မည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းမို့ အထင်သေးပြီး အကဲစမ်း

လိုက်လာကြတာတော့ သေချာသည်။ ခပ်တင်းတင်း မှန်မှန်နေတာ
 တောင် ကားပေါ်မှာလည်း မထိတရဲ စနောက်၏။ ကားပေါ်က ဆင်းလာ

ပြီး နောက်ကပါလာကာ ခြင်းကိုခွဲလိုက်၊ အသားချင်းထိကပ်မတတ်
မလျော်မကန်တွေ ဖြစ်လာတော့ မိန်းမသားသဘာဝ ကြောက်ဖူးတုန်
ရှက်ရွံ့ပြီး အားငယ်မိတာတော့ အမှန်ပင်။

ဆစ်ထန်နာ ဒီလိုမျိုး မကူညီလျှင်သူမ ဘယ်လောက်တောင့်
အခက်တွေ့မည်ပင်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူကို ကျေးဇူးတင်သည့်အရိပ်အယောင်
ပြလိုမဖြစ်။ ဒီလူမှာလည်း ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်မျိုး ရှိနေသည်မှန်းမ
မသိဘဲ။ သူမ လက်လေးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် အားမနာ ပါးမနာ
ဆုပ်ကိုင်ခေါ်လာခဲ့တာများ။ သူမရဲ့ နုနုဖတ်ဖတ် လက်ကလေး နား
မလား။ ရှက်သွားမလား မစာနာတတ်သည့်လူ။

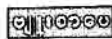
“ပြန်မယ်”
“နေဦး”

လှည့်အထွက်မှာပင် သူမ လက်ကလေးကို ဖတ်ခနဲ နွေးသွေး
အောင် ဆုပ်ကိုင်ခံလိုက်ရပြန်သည်။ ဆစ်ထန် ဒီလူ။

တော်တော် လက်ရဲဇော်ရဲနိုင်၏။
“ဘာလုပ်တာလဲ လွှတ်ပါ”

“လွှတ်စေချင်ရင် ခဏတိုင်၊ သူငယ်ချင်းလာရင် ပြန်လိုက်
မယ်”

“မလိုဘူး လွှတ်”
“မထိုင်ရင် ဒီအတိုင်း ကိုင်ထားမှာ”

ယုယုရည်အကြောင်းအရင်း

“နာဘူး”

တစ်ဖက်လှည့်ကာ တိုးတိုးလေး ရှုတ်ချလိုက်မိ၏။ ရှည်လျား
လာ အရပ်အမောင်းကြောင့် မျက်နှာမော့ကြည့်ပြီး ရန်တွေ့နေရတာ
ရှည် တစ်ခုကွ။ အသားအရေက ညှိစိမ့်စိမ့်မို့ ယောက်ျားပီသခြင်း
မသွင်တွေ ဆောင်ပါသည်။ မျက်ခုံးထူထူ၊ မျက်ဝန်းအိမ်စူးရှရှ၊ ပြေပြစ်
လာ မေးရိုးကျကျနှင့် ခွံညားမှုလည်း ရှိ၏။

အဝတ်အစားက ခုခေတ်လူငယ်တွေလို ဟော့ရမ်းစွာနှင့်
ကုတ်ဘဲ စတိုင်ပန်၊ မီးခိုးရောင် စပွဲရုပ်အဖြူစင်းကြား လက်တိုလေး
ကံထားတာမို့ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းလျက် ကြည့်ကောင်းနေသည်။

ဒါပေမဲ့ စကားပြောတာတော့ မာကျောကျော ဖျတ်ဆတ်ဆတ်
ပျံ့ပါ။ နာရေးအတွက် နစ်နာကြေးလာပေးစဉ်ကတောင် စကားပြော
ပုံပေမူနူးညံ့ခဲ့တာမဟုတ်။

သူမကလည်း မပျော့ပျောင်းခဲ့တာမို့ ဘယ်မှာလဲ သူမရဲ့သူ့ရဲ့
တင်ပြေမှု၊ ဒါနဲ့တောင် ကူညီလိုက်ချင်တာလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
မပါနစ်ခါမဟုတ်။

“ဟိုဘက်လှည့်ပြီး ငါ့ကိုတာတွေ ကျိန်ဆဲနေပြန်ပြီလဲ”
“ဟင်”

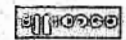
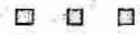
နာဘူးလို့ ပြောလိုက်တာ ဒီလူ မကြားလို့ တော်သေးတာပေါ့။
ကျေးဇူးနှင့် ပွစိပွစိရေရွတ်နေတာ ဆစ်ထန် သတိထားမိသွားဟန်တူ

သည်။ သူ ပြောလိုက်မှ သူမ လန့်ဖျပ်သွားမိပြီး
 “ကျိန်ဆဲမှာပေါ့၊ ရှင် လူကို အနိုင်ကျင့်နေတာကိုး”
 “ဘာအနိုင်ကျင့်လို့လဲ”
 “ပြန်မယ်လုပ်ရင် လက်ဆွဲပြီး ထိုင်ခိုင်းနေတာ မိန်းကလေး
 တစ်ယောက်ကို လက်ကိုင်ပြီး အရသာခံနေဦးတော့”
 “ဘာ အာ မင်းတော့နော်”
 မျက်နှာနား သူ့လက်သီးကြီး ဝဲလားတော့ စက်ကလေးပုဝဲ
 သွားပြီး ချက်ချင်းပင် ခေါင်းကိုထောင်မတ်လိုက်တာ
 “ရှင်က တစ်ဆိတ်ရှိ လက်ပါမို့ပဲ၊ လာခဲ့ အဲဒီလက်ကို ကိုက်
 ပစ်မယ်”
 ဟုတ်တယ်ဟုတ်တယ် ပါးစပ်ကြီးဟလာတော့ ဆစ်ထန် ရယ်မိပြန်ဝဲ
 ကလေးဆန်သည် ပြောရမှာလား မဟုတ်မခဲ မဟာမင်းလို့ ပြောရမှာလား
 တော်တန်ရှိ အကြောက်အလန့်မရှိတာတော့ လက်ဖျားပါသည်။
 ဘယ်တော့မဆို အဝတ်အစားများကိုပေါ့ပေါ့ပါးပါးများပဲ
 တတ်ကာ ဝတ်လိုက်သူမျှလည်း ပြုံးပေးသွယ်သော သူမနှင့် မဟုတ်ဘူး
 တာမရှိ။ နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေက ဆေးမကျပေမယ့် ရဲရဲအိအိထွေးရေ
 ရန်တွေ့သည်အခါမှာတော့ စုထော်ထော်လေး ဖြစ်သွားထင်သော
 ခမ်းလေးတွေက ဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံး ဖြစ်၏။
 “ရှင် ဘာရယ်တာလဲ”

၈. “ဘာမှမဟုတ်ဘူး လာ”
 “ဘယ်လဲ”
 “လိုက်ဖို့လို့”
 “သူငယ်ချင်းလားမှဆို”
 သူ့ ရယ်မိပြန်၏။ လိုက်ဖို့ပို့ ခွင့်ပြုလိုက်သည်သဘောပဲ မဟုတ်
 လား။ ထိုအချိန်မှာ မျိုးမင်း အအေးဘူးတွေမပါဘဲ စပ်ဖြဖြ ဝင်လာ
 သည်မို့ မျက်လုံးတစ်ဖက် ခိုတ်ပြည့် ပန်းနီနီလက်ကို ဆွဲကာ ထွက်လာ
 ခဲ့သည်။
 “ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဒီလက်ကြီးက မယ်စမ်းပါ”
 ဆတ်ထောက်ထောက်လေး ပြော၍ သူမ လက်ကလေးကိုလည်း
 ရုန်းသည်။ သူ့လက်ကိုလည်း ပုတ်ချသည်။
 သူ့က ပြိုင်ဖွဲ့ အုပ်ကိုင်ထားရင်း ကားပေါ်က တွန်းတင်လိုက်
 ၍။ သူမက ထုံးစံအတိုင်း နှာခေါင်းရှုံ့သည်။ မျက်စောင်းရွယ်သည်။
 ပါးစပ်က ပုစိပွစ် ကျိန်ဆဲဖို့ မခမု။
 ချစ်လိုက်တာ ပန်းနီနီရယ်လို့ ပြောဖို့ စောနေသေးသလား။
 ညာက မှောင်လွန်းနေသော်လည်း လေပြည်နဲ့ရဲကိုယ်မှုကြောင့်
 ဝိတ်တို့က လန်ဆန်းပေါ့ပါးနေကာ...။

အခန်း (၁၃)

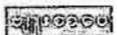
ကားမီးရောင် ဝင်းခနဲ မြင်လိုက်သည်နှင့် ဒေါ်မေခင် အိမ်ရှေ့ ပြေးထွက်လာသည်။ ပန်းနီနီက ကားတံခါးကို ဂျှိုင်းခနဲဖွင့်ပြီး ခုန်ဆင်း၏။ ပြီးတော့ ကြီးမေကိုကျော်ကာ အိမ်ထဲကို ဝင်သွားသည်။

"ကြီးမေ"

"အေး သား မောင်ဆစ်ထန်၊ အိမ်ရှေ့ကား ရပ်တော့ အံ့ဩ နေတာ၊ ဒီအချိန်ကြီး မင်းလိုက်ဖို့မယ်လည်း မထင်ဘူး၊ ဘယ်လိုတွေ့ လာကြတာလဲ သား"

"သူ့ကို ကောင်လေးနှစ်ယောက် လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာတွေ့ လို့ ကူညီပေးရင်းနဲ့ အိမ်အထိ လိုက်ဖို့တာပါ"

"ဟောတော် အဲလိုလား၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ လာ

လိုပဲဦး သားရယ်၊ ရေခွေးကြမ်းလေး ဘာလေးလည်း သောက်ပါဦး"

"ခိုက်ဆာနေတာ ထမင်းရော စားလို့မရဘူးလား"

"ဪ ရပါတယ် သားရဲ့၊ ဟင်းကောင်းကောင်းတော့ မရှိ

ဘူး။ သူ့လုပ်စာလေး မဖြစ်စလောက်နဲ့ဆိုတော့ အဆင်ပြေသလိုပဲ စား လောက်နေရတာ"

သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသလို ဒီလိုပြောလိုက်မိတာ အား

လည်း နာမိသည်။ ထမင်းစားဖို့ဆိုတာ သူ့ပါးစပ်က ဘယ်လိုပြောထွက် နှုတ်မုန်းမသိ။

ဒါပေမဲ့ ကြီးမေက သူ ခုံတန်းလျားလေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်စဉ်

အိမ်ထဲကို ထမင်းဟင်းခူးခပ်ဖို့ ဝင်သွားခဲ့သည်။ ပန်းနီနီနှင့် တိုးတိုး ကြိုက်ကြိုက် ပြဿနာဖြစ်နေသလည်း ကြားရ၏။

သူ့ကို ဘာလို့ ထမင်းကျွေးညှော်ခံမှာလဲဆိုပြီး ရန်ထောင်နေတာ

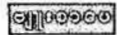
မရှိပဲမိမိမည်။ ခဏနေတော့ ထမင်းဟင်းပန်းကန်တွေ စုပြုံထည့်လာ တာ လင်ပန်းတစ်ချပ်ကို သယ်မလျက် ပန်းနီနီ ထွက်လာသည်။

အဲဒါပေါ့ကို သံစုံမြည်အောင် ဂလုံဂလွမ်နှင့်ချပြီး

"မဖြစ်စလောက် အကူအညီပေးပြီး ထမင်းပါတောင်းစားနေ

တယ်၊ ရှင့်ကို သဒ္ဓါစိတ်လည်း မဖြစ်ဘူး၊ ကျေးဇူးလည်း မတင်ဘူး၊ မလိုက်ကန်းဆိုးမသိတဲ့လူကို အရမ်းမုန်းတယ်"

"မင်းကို ဘယ်သူက ချစ်ပါလို့ ပြောနေလို့လဲ"

“ဘာ”

“ထမင်းလည်း မင်းဆီက တောင်းစားတာမဟုတ်ဘူး ကြီးမေ ဆီက”

“ကျွန်မလုပ်စာလေး၊ ကျွန်မသွေးနဲ့ဆွေးနဲ့ ရှာထားတဲ့ ဝိုက်ဆံ နဲ့ ချက်ထားတာ၊ ရှင်ပေးထားတဲ့ ငွေနဲ့မဟုတ်ဘူး အဲလိုအခွင့်အရေး တွေယူမှာစိုးလို့ အဲဒီဝိုက်ဆံကို သုံးကိုမသုံးတာ”

“မင်း အဲဒါတော့ ငါ့စေတနာကို ဖော်ကားလွန်းနေပြီ ပန်းနီနီ၊ ငါ့ဘက်မှာ အဲဒီငွေပေးလိုက်တာ ဘာအရောင်မှ မရှိဘူး မင်းမသုံးရင် နေပါ။ ပြောချင်တိုင်း ပြောထွက်တိုင်း မပြောပါနဲ့”

“ပြောတော့ ရှင်က ဘာလုပ်ချင်လဲ”

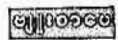
“ဟဲ့ ပန်းနီနီ”

အသံတွေကြောင့် ဒေါ်မေခင် ကပျာကယာ ဟန်တော့ပြီး ပန်းနီနီခေါင်းကို နောက်ကနေ ဖတ်ခနဲ ပုတ်ချလိုက်၏။

ရှေ့ရိုက်သွားသော ပန်းနီနီက သူ့ကိုသာ မျက်စောင်းရွယ် သည်။

“မိဘတွေက ညည်းကို အဲလို ခိုင်းရိုင်းအောင် သင်ပေး သလား၊ လူကြားရင် မိဘဆိုဆုံးမမှုမရှိတူး ပြစ်ဦးမယ်၊ ဒီလောက် ကူညီခဲ့တာတောင် ကျေးဇူးတင်ရမှန်းမသိဘူး”

“သူ့ကို ဘယ်သူက အားကိုးစားကြီး အကူအညီတောင်းခန်း”

လဲ”

“ဟဲ့ ပြောလေ့ ကံလေ့ မန်းလေ့ပြုလေ့ လုပ်မနေနဲ့ မိကောင်း ဖခင်သားသမီးခိုရင် လူကိုလူလို ဆက်ဆံတတ်ရတယ်၊ ထိုင်စမ်း စကား မများနဲ့၊ မောင်ဆစ်ထန်ထဲ ဟင်းတွေထည့်ပေး”

“ဟွန်း”

ဒီလောက် ကြီးမေ ပြောနေတာတောင် ပြေပြစ်သော ဆက်ဆံ ရေး မဟုတ်ပါ။ ထိခံရတဲ့သူကို ဖမ်းဆီးခတ်ခနဲ ငိုထည့်လိုက်ပြီး ပါးစပ် ကလည်း ပွစိငွစိ ချေရွတ်နေတာ မနား။

ဟင်းဆွက်က ပျားဖျားစားစားမရှိ၊ ငါးခဲခါင်းချဉ်ရည်ဟင်းနှင့် ငါးမီးရည်၊ ဘိုးစရာ ဒီလောက်ပါပါသည်။

ဒါပေမဲ့ မသထားရေစားခိုသား မယ်၊ သူမထည့်ပေးသော ထမင်း နှစ်ဟင်းကို ပြန်ရေယုက်ရေ အရသာတွေနေသည်။ အိမ်မှာဆို အသားငါး သုံးထပ်ခွက်နှင့် အသီးအရွက်အကြော်အလှော်လည်း သုံးလေးမျိုးလောက် ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ထမင်းပိုင်က အမြဲလို သွေ့ခြောက်အေးစက်ခဲ့၏။ ဝကားသံများ တိတ်ဆိတ်နေတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် နွေးထွေးမှုကင်းခဲ့တာ သိတားလို့ရနေသည်။

အိမ်ဦးနတ်ရယ်လို့ ဖေခနဲအပေါ် ထလေးတစား ဦးစားပေးတာ မျိုး မရှိ၊ သူနဲ့အဖေ ထမင်းတစ်ဝိုင်းတည်း စားနေတာမြင်လျှင် မေမေ ဝင်စားချင်မှ စားတတ်သည်။ ဝင်စားဖြစ်လွှင့်လည်း ဦးချစားတာ ကြည့်ရ

စွာဟင်းခပ်ထည့်ပေးတာမျိုးတွေ မလုပ်။ တာဝန်အရ စားသောက်ပြီး ဘယ်သူမှ အရေးတယူမရှိဘဲ ပြန်ထွက်သွားတတ်တာမျိုး။

“မောင်ဆစ်ထန် စားလို့မကောင်းဘူးလားကွယ်၊ ကြီးမေ လင်း ထိပ်သွားပြီး အသားဟင်း ဝယ်ပေးရမလား”

“ဟာ မဝယ်ပါနဲ့ ကြီးမေ၊ ကျွန်တော် စားတတ်တယ်၊ စားလို့ ကောင်းပါတယ်”

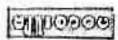
“ဒီလိုအိမ်မျိုးမှာစားရင် ဒီလိုဟင်းချိုးပဲ စားရမယ်ဆိုတာ သူ သိပြီးသား၊ မစားနိုင်ရင် မစားနဲ့ပေါ့၊ ဘာလို့ ဟင်းဝယ်ပေးရမှာလဲ”

“မိပန်းနီနီ”

ကြီးမေ ဒေါသဖြစ်သွားသည်မှာ လေသံပင် မာသွား၏။ သူမက ကြောက်ရွံ့သလို ပခုံးလေးကျုံ့ဝင်သွားပြီး ထမင်းကိုခွဲစားနေသည်။ သူ လည်း သူမ ဘာပြောပြော မနာကျင်တတ်တာ ထူးဆန်းသည်။

ငါးပိရည် အတို့အမြှုပ်နှင့် အားချင်းရ စားနေတာ ဘာ ဟန် ဆောင်မှုမှမရှိ။ ပကာသနတွေ မခြံရံသော်လည်း ခိုးစင်းတာလေးကို သူ တန်ဖိုးထားနေမိတာ။

ကြီးမေက အရင်ဦးဆုံး ထမင်းစားပြီးကာ အိမ်အောက်ရံ တန်းလျားကိုဆင်းသွားတော့ သူနဲ့ပန်းနီနီ နှစ်ယောက်တည်းသာ ကျန် ရစ်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှာ ထိန်းချုပ်ထားသော သူမ ဇာဘီက ပြန်ပေါ်လာ ၏။ ပျက်လုံးကြိုးဂြိုးဝိုင်းနေပြီး ကြီးမေ မကြားအောင်လည်း ခပ်ကြိတ်

ကြိတ်။

“စားပြီးတာနဲ့ ခိုးတော့၊ နောက်တစ်ခါလည်း လာစားဖို့ စိတ် မကူးနဲ့၊ ထမင်းတစ်နပ်တန်ဖိုး ဘယ်လောက်ရှိလဲ ရှင်သိလား”

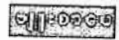
“မသိဘူး။ ဝယ်တာနေတာမှမဟုတ်တာ၊ မင်း ပင်ပန်းတကြီး ရှာထားတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ ချွတ်လို့လားမသိဘူး အရမ်းစားလို့ကောင်းတယ်”
“ဘာ”

သူကလည်း သူမနည်းတူ ထိုးတိုးကြိတ်ကြိတ်နှင့် မခံချင်အောင် ပြောလိုက်တော့ သူမ ခေါ်သတကြီး အော်လိုက်သော ဘာသံက နည်း နည်းကျယ်လောင်သွား၏။ သူက ခပ်တည်တည်နှင့် နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ လက်ညှိုးဆာနဲ့လန့်ပြုတ်၍

“ရှုးတိုးတိုး ကြီးမေ ကြားသွားရင် မင်းကို နားရင်းလာအုပ် နေဦးမယ်”

“သိတယ် မေ့သွားလို့ ဒီမယ် ရှင် အဲလို မျက်နှာပြောင်တိုက် ဝတ်ကြီးကျနေတာ ငရက်ဘူး၊ မန်းနီနီလို မိန်းမက အရှက်နဲ့သိက္ခာနဲ့ နေတာ၊ ရှင်ပေးတဲ့ နှစ်နာကြေးကို မသုံးဘဲ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ရှန်းကန် ကျော်ဖြတ်နေတာ”

“အဲလို မာနလေးတွေကြောင့် မင်းက ချစ်ဖို့ကောင်းတာ”
“ဘာ”
“ရှုး”

“ဘာမှ မရှုးနဲ့ ရှင် လူပါးဝလွန်းနေပြီ၊ ရှင်သွားတော့၊ ခု ဆင်းသွားတော့ သွား”

“နေပါဦး မင်း ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ ပန်းကန်တွေ ကူဆေးဦးမယ်”

“မလိုဘူး ရှင်နော်၊ ငါးပိရည်တွေနဲ့ မျက်နှာကို ပက်ပစ်လိုက်မယ်၊ မလုပ်ဘူး မထင်နဲ့၊ မျက်နှာကို ပက်ပစ်လိုက်မယ်၊ မလုပ်ဘူးမထင်နဲ့၊ ငါးရှဉ့်ကျောက်ကျောပေါ်တက်ထိုင်တဲ့ရုပ်နဲ့”

သူမ တကယ်မလုပ်ဘူးလို့ မပြောနိုင်။ ငါးပိရည်ခွက်ကို ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင် ကောက်ကိုင်နေပြီမို့...။

“ခုနက်စွာ ညအိပ်ရာဝင်တာနဲ့ စဉ်းစားပေးနော်၊ အမူလွန် အိုဗာအိုင်တင်လုပ်နေရင် ကျွန်ုပ်ရစ်ဖြစ်မယ်၊ ကိုယ်က အရမ်းစန်းပွင့်တာ”

“သေနာ”

အလျင်မီအောင် ဆင်းပြေးခဲ့ပေမယ့် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ကျိန်ဆဲ သံကိုတော့ ကြားခဲ့သေးသည်။

“ဟဲ့ မောင်ဆစ်ထန် ပြန်တော့မလို့လားကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အဲ ကျွန်တော် လက်တောင် မဆေးရသေးဘူး ကြီးမေ”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကြီးမေ အောက်ဆင်းသွားတာနဲ့ ကျွန်တော်ကောတော့တာပဲ၊ ပိုးစိုးပက်စက်လည်း အပြောခံရတယ်၊ ငါးပိရည်ပန်းကန်နဲ့ပါ ကောက်

ပျောက်လုပ်နေလို့ ဆင်းပြေးလာခဲ့ရတာ၊ ရှက်ကလေးလှသလောက် တော်တော် ကြမ်းတမ်းတာပဲ ကြီးမေရယ်၊ ကြောက်လိုက်တာ”

“ဘာ ဒီကောင်မလေး ငါနဲ့တွေ့ပြီးမှ၊ ဪ မောင်ဆစ်ထန် ကိုရေစည်ပိုင်းမှာလက်ဆေးလိုက်ပါကွယ်၊ ဒင်းတော့ တွေ့မယ်”

သူ့ကို မျက်နှာပူအားနာသလို ကပျာကယာ မှာခဲ့ပြီး ကြီးမေပါသတကြီး အိပ်ပေါ်တက်သွားသည်။

“ယားစ်”

လေထဲကို လက်သီးဆုပ်ပစ်သွင်း၍ သူ ပေါ့ပါးကြည်နူးစွာ ပျယ်လိုက်မိ၏။ သူ့သွေးထိုးချွန်တွန်းလုပ်လိုက်တာသိလျှင် သူမ ဆတ်ဆတ်ခါနေပေလိမ့်မည်။

ရေစည်ပိုင်းမှာ လက်ဆေးပြီး သူတစ်ချိုးတည်း ကားမောင်းပို့ပေးပြန်တာခဲ့သည်။ ဒီအချိန်မျိုးမှာ သူ ဆက်ရှိနေလျှင် သူမရဲပေါက်ကွဲစဉ်တွေ နားမခံသာအောင် ကြားရမှာ သေချာ၏။

သူမ သွေးအေးချိန်ရောက်မှပဲ...။

အခန်း (၁၄)

“ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ ဆစ်ထန်”

ဝင်လာကတည်းက လက်နောက်ပစ်ကာ ခေါက်တံ့ခေါက်တံ့၊ လျှောက်နေသော မေမေ့ကိုမြင်ခဲ့ပြီးသားမို့ အနားကပ်ပြောလိုက်လည်း လန့်ဖျပ်တုန်တက်သွားခြင်း မရှိပေ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်လျှောက် မပြေလည်မှန်း သိပေမယ့် ရှောင်တိမ်းနေဖို့တော့ စိတ်ကူးမရှိပေ။

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အိပ်ဝင်နေလို့ပါ မေမေ”

“မင်းမှာ မျိုးမင်းဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိမဟုတ်လား၊ သူက ဆိုင်မှာအိပ်တာဆို”

“အဲဒါ ဟို”

သူ့ရဲ့တံ့ဆိုင်းမှုကို မေမေက မသကာသလို မျက်မှောင်ကြ

သွားပြီး

ဇူလိုင် ၁၅ ၁၉၆၅

“မင်းချစ်သူတွေ ဘာတွေရနေပြီလား”

“အဲလို အဆင့်တော့ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ကြိုးစားတုန်းပါ”

“ဘယ်လိုအဆင့်အတန်းက မိန်းကလေးလဲလို့ မေးဖို့စောနေသေးတယ်ပေါ့၊ မင်းမှာတော့ ဒီလိုလုပ်ဖို့ အချိန်တွေ အားလပ်နေတယ်နော်၊ အစ်ကိုလုပ်သူ ထောင်ကျနေတာတော့ ထောင်ဝင်စာသွားတွေ့ဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူး”

“ကျွန်တော် ပြန်ရောက်စက နှစ်ခေါက်လောက် သွားသေးတာပဲ၊ မေမေလည်း သွားနေလို့ ဆိုင်ကိစ္စမှာ အာရုံစိုက်လိုက်တာပါ။ ကိုကို့ထံကို မေမေ ဘယ်အချိန်ပဲသွားခိုင်းသွားခိုင်း ကျွန်တော် သွားပေးလို့ရပါတယ် မေမေ”

“ပြောမှသိတော့မှာဆို တာဝန်အရ ဖြစ်မနေဘူးလား ဆစ်ထန်၊ ကိုယ့်အစ်ကိုတစ်ယောက် ဒီလိုဖြစ်နေတာ မင်းမှာဝမ်းနည်းပူဆွေးခြင်း မရှိပါလား၊ သွေးသားအရင်း အစ်ကိုတစ်ယောက်လို့ရာ သတ်မှတ်သေးပုံလား”

“မေမေ ကျွန်တော့်ရင်ထဲကို ဘယ်လိုဝင်ကြည့်နေလဲ၊ ကိုကို့ထဲတွက် ခံစားနာကျင်နေတာသိအောင် အချိန်ရှိတိုင်း ကျွန်တော် ထိုင်ပြီးပြနေရမှာလား”

သူ အရွဲ့တိုက်မေးခြင်းကို မေမေက ခံရက်သွားဟန်တူသည်။

“ဖု၊ခနဲ စိုက်ကြည့်ရင်း မိန့်လျက်ရှိသော နှုတ်ခမ်းလေးကို မှပစ်၏။

ဇူလိုင် ၁၅ ၁၉၆၅

ဖေဖေကို အရိပ်အရောင် မမြင်ရ။ ညဆယ်နာရီကျော်ဆိုတော့ ဆေးသောက်ပြီး အိပ်ရာဝင်သွားခဲ့တာဖြစ်မည်။ သူလည်း အခန်းထဲဝင် အနားယူကာ ပန်းနီနီအကြောင်းတွေးနေချင်ပါသည်။

ဒီနေ့မှ သူ ပြန်အလားကို တကူးတကစောင့်ကာ မေမေ အပြစ် မြင်နေတာ နားပင်မလည်နိုင်။

“မင်း ထိုင်ငိုပြလည်း ဟန်ဆောင်တာပဲဆိုတာ ငါသိတယ်။ မင်းဘယ်ချိန်တုန်းကမှ မိသားစုအပေါ် အလေးအနက် မရှိတာ”

“ဘယ်သူက လူရာသွင်းလို့ အရေးတယူလုပ်လို့ ကျွန်တော် စိတ်ရင်းအမှန်ကို သိကြမှာလဲ။ မေမေလည်း ကျွန်တော့်ကို သူစိမ်းတစ် ယောက်လို သတ်မှတ်တာပဲ မဟုတ်လား။ သားတစ်ယောက်လို နွေးထွေး ခဲ့ဖူးတာမှ မရှိတာ”

ဟုတ်တယ်လို့ ပြောထွက်ဖို့ စကားလုံးတွေ လည်ချောင်းဝနား အထိ ပြေးလွှားရောက်လာ၏။ သံယောဇဉ်တစ်စွန်းတစ်စကြောင့် ပြန် မှီချလိုက်ရတာ သက်တောင့်သက်သာမရှိ။ ဒါပေမဲ့လည်း သားအရင်းက ထောင်ထဲမှာ အနေဆင်းရဲ အစားဆင်းရဲ ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့ နာမည်ပျက်၊ တိတ်တိတ်ပုန်း မယားငယ်မရဲ့သား ဆစ်ထန်ကတော့ ထည်ပါ ပြည့်စုံစွာဖြင့် ချစ်သူရရှိတောင် ကြိုးစားနေသည်။

ရင်ထဲ ဘယ်လိုမှ မကျေနပ်နိုင်ပါ။ ကိုမောင်ကို ကတိပေးထား တာတွေ ရှိပေမယ့် ဆစ်ထန်ကိုမြင်တိုင်း ကြည့်ရှုနိုင်စွမ်းတွေ မဲ့လို့ရ

သည်။

ဆစ်ထန်သာ ဒီလောကမှာ ပေါ်မလာခဲ့လျှင် သားကြီးလည်း လိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံချင်မှကြုံမှာ။ ဒီကောင်လေးဘဝ ဘယ်တော့မှ သာယာ ပြောပြခြင်း မရှိစေရဘူးဆိုသည့် အကြိတ်အခဲများဖြင့်...။

“မင်း အရေးမပါတာတွေ ပြောနေတာ ရပ်လိုက်ဦး၊ အရေး ကြီးတာ ပြောစရာရှိတယ် ခဏထိုင်”

ဆိုဖာခုံမှာဝင်ထိုင်ပြီးမှ ပြောသင့်မပြောသင့် ချိန်ဆရသေး၏။ ကိစ္စကို ဆစ်ထန် လက်ခံလိုက်လို့ အောင်မြင်သွားပြီး ဒါရှိက်တာ မပွဲဝင်တွေက ဆစ်ထန်ကို ယုံကြည်သွားလျှင်လည်း အခက်။

“ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ မေမေ”

“နိုင်ငံခြားက ဝင်လာတဲ့ ကားတွေကို တခြားကုမ္ပဏီတွေက လုပ်ပိုင်ခွင့် ပါမစ်တွေ ရသွားကြတယ်။ သားကြီးကိစ္စကြောင့် အဲဒီဘက် ကို အာရုံမစိုက်နိုင်လိုက်တာ၊ ကုမ္ပဏီအတွက် အများကြီး ဆုံးရှုံးနစ်နာ ပွားတယ် ပြောရမှာပေါ့”

“အဲဒီတော့”

“နောက်တစ်ကြိမ်ဝင်လာမယ့် ကားတွေကို မင်းရအောင် ကြိုး စားပေးပါ။ အဲဒါ အောင်မြင်ရင် မင်းအတွက် နေရာတစ်ခု ပေးမယ်”

“ကျွန်တော် မလုပ်နိုင်ပါဘူး”

“ဘာ”

“အဲလိုတွေ လုပ်ရတာကို ကျွန်တော် ဝါသနာပါတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ကားကို တခြားနိုင်ငံခြားတွေနဲ့ အပြီး ဖော်ဒယ်အသစ် ဒီဇိုင်းအသစ်နဲ့ အရည်အသွေးအမြင့်ဆုံးလုပ်ပြီး ကမ္ဘာကသိအောင် ပြချင်တာ”

“ကြီးကျယ်လိုက်တာ ဆစ်ထန်ရယ်။ စကားလုံးတွေက နင့်ပါးစပ်နဲ့ရော ဆုံရဲ့လား။ မြန်မာပြည်ကထုတ်တဲ့ကား မြန်မာတွေတောင် အထင်မကြီးတာ။ ဘယ်နိုင်ငံက အထင်ကြီးမှာလဲ”

“မြန်မာတွေရဲ့အရည်အချင်း အစွမ်းအစကို ကမ္ဘာကသိပါတယ် မြန်မာအချင်းချင်းပဲ မသိတာ”

“အေး ငါလည်း မင်းအရည်အချင်းကို အထင်မကြီးဘူး။ ငါ့ခိုင်းတာကို မင်းလုပ်ပေးနိုင်လား။ လုပ်မပေးနိုင်ဘူးလား။ ဒါပဲပြော”

“လုပ်မပေးနိုင်ပါဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ။ ကုမ္ပဏီမှာ နေရာတစ်ခု လိုချင်နေတယ်လို့ ထင်မှာစိုးလို့ အီလက်ထရွန်းနစ်ဆိုင်တောင် ဖွင့်ပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော် မအားလပ်ပါဘူး”

ဆစ်ထန်ရဲ့ ပြတ်သားသော အဖြေကြောင့် ဒေါ်မြသားနွယ် ဒေါသတွေ ဆူငေးသွားသည်။ မိမိခိုင်းတာ မလုပ်ဘူး။ သူ လုပ်ချင်တာ လုပ်မယ်ဆိုသည်သဘော။

“ဒီမှာဆစ်ထန်”

သားလို့ တစ်ခါမှမခေါ်ဘူးတာကို ရင်မှာနာကျင်စွာ ခံစားမိပေမယ့် ဘာမှမဖြစ်သလို မျက်ခုံးတစ်ဖက် ပင့်၍ ပြောလာမည့်စကားကို

ပျော်ရွှင်သည့်အကြောင်းအရင်း

မှားစွင့်လိုက်၏။

“မင်းက ပြောလိုက်တိုင်း ဟုတ်ကဲ့ပါလို့ နာခံတာမျိုး မရှိဘူး။ သားကြီးနဲ့ကွာဟချက်က အဲဒါတွေပဲ။ မိဘဖြစ်စေချင်တာကို ဦးစားမပေးတဲ့ မင်းလုပ်ချင်တာပဲလုပ်ဖို့ ကြိုးစားတာ ဘာသဘောလဲ”

“မေမေသာ သားတစ်ယောက်လိုနေရာပေးရင် ကျွန်တော် မနာမိနိုင်စရာ မရှိပါဘူး မေမေ။ ကိုကို့လို အခွင့်အရေးမျိုး မပေးချင်တောင် ဝါသနာတစ်ယောက်ရဲ့ ဇနီးတွေပေးမှုအစစ်အမှန်တွေပေးပါ။ ကျွန်တော် ဘာပဲဆို လုပ်ပေးနိုင်တယ် မေမေ”

“တကယ်လား”

သေချာအောင်မေးလိုက်ခြင်းက ဘာကိုစိန်ခေါ်ချင်သည့် အပြောပင်လဲ။ အလွယ်တကူ ခေါင်းညှိတိပြုလိုက်မိတာ အမိန့်တွေ နာခံဖို့ မဆင်သင့်ဖြစ်သွားခဲ့သည်ဆိုလျှင်...။

အခန်း (၁၅)

“ဆိုင်မဖွင့်ခင် ငါ့ကိုချေးလိုက်ဝယ်ပေးစမ်းပါ”

“ဟ ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ မင်းတို့အိမ်က အိမ်ဖော်တွေ နေပ

ကောင်းလို့ ဈေးမသွားနိုင်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို”

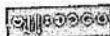
“အမေးအမြန်း ထူလိုက်တာကွာ၊ အဲလို စပ်စပ်စုစုနိုင်တာ

ယောက်ျားမပီသဘူးကွ”

“ဘယ်သူပြောလဲ”

“ငါပြောတာ မလိုက်ချင်နေကွာ၊ ငါ့တာသာ သွားတော့မယ်”

“နေပါဦးဟ လဒရ၊ စိတ်မြန်လိုက်တာလည်း လွန်ရော”

မျိုးမင်း ဆိုင်စာခါးသောပိတ်ပြီး သူ့နောက်က ပြေးလိုက်လာ သည်။ သူ့လက်ကိုလည်း နောက်က ဆွဲထားလိုက်ကာ

“မင်း ဘာဝယ်မှာမို့ ဘယ်ချေးကို သွားမှာလဲ”

“အသား ငါးနဲ့ အသီးအရွက်ပေါ့”

“မင်းအိမ်အတွက်လား”

“ကျွတ် မင်း စပ်စုပြန်ပြီ”

“ဒါ စပ်စုတာ မဟုတ်ဘူးလေကွာ၊ ဘယ်အိမ်အတွက်လည်း ဆိုတာက ဘယ်နှစ်ယောက်စာလဲဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လည်း သက်ရောက် တယ်”

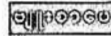
“ပန်းနီနီတို့အိမ်အတွက်ကွာ၊ ဟိုနေ့က သူတို့အိမ်က ထမင်း စားခဲ့လို့ ပြန်ဝယ်ပေးမှာ၊ ပန်းနီနီလည်း ဒီနေ့အလုပ်ပိတ်တော့ ဒါတွေ ပေးရင်းနဲ့ နေ့လယ်စာစားပြီးမှ ပြန်လာမှာ၊ ရှင်းပြီလား”

“မရှင်းဘူး၊ မင်း အဲဒီအိမ်သွားပြီး အတူချက်ပြုတ်စားသောက် လောက်အောင် မင်းတို့ချင်း အဆင်ပြေတယ်လို့လည်း မကြားမိပါဘူး”

မျိုးမင်း မေးခွန်းက စေ့စပ်သေချာလွန်း၏။ သူက အရှက်ပြေ ဖခင်းကုတ်ကာ ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်ပြီး

“အဆင်မပြေပေမယ့် အဆင်ပြေဖို့ ကြိုးစားနေတာ ဒီလောက် တော့ ရင်းနှီးရမှာပေါ့”

“မင်း ဘာလုပ်လုပ် ပန်းနီနီက အကောင်းမြင်လို့လား”

“အမြင်ကောင်းအောင်လုပ်ရင် ဘာလို့ အကောင်းမမြင်စရာ အကြောင်းရှိလဲ၊ ငါက သူ အဲလိုနေတတ်ပြောတတ်တာလေးကို ချစ်တာ”

“အသည်းအသန်ကို ကျွမ်းနေပြီပဲ၊ တားလို့မရတော့ဘူးဆိုလည်း အားပေးရတော့မှာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ ပြဿနာတွေကို ကြုံကြုံခံနိုင်ဖို့တော့ ကြိုးစားထား၊ မင်းအမေက ကျွိုင်ရှာတဲ့နေရာမှာ ချန်ပီယံ၊ မင်းလုပ်ချင်ရာလုပ် လွတ်ပေးမယ်လို့ မင်းထင်လား”

သူ ခြေလှမ်းမှန်မှန် လှမ်းရင်း လေးပင်စွာ ခေါင်းရမ်းပြုတော့ မျိုးမင်း သဘောပေါက်သလို ခေါင်းညှိတ်သည်။

“ငါက အဲဒါပြောတာ မင်းအမေက မင်းအဖေကိုပါ လက်ခံ၊ ကြီးအုပ်ချုပ်ကိုင်လာတာ၊ မင်းဘက်က မင်းအဖေ ရပ်တည်မှာမဟုတ်ဘူး”

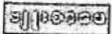
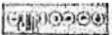
“ပန်းနီနီနဲ့ ပတ်သက်ရင်တော့ ငါ့အားငါကိုးမှာပေါ့”

“အဲဒီ စကားကြားရတာ ပန်းနီနီကို မင်းတကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ငါ ယုံကြည်သွားပါပြီ၊ ဆုံးဖြတ်ပြီးရင်တော့ နောက်မဆုတ်နဲ့ ယောက်ျားဆိုတာ ရှေ့ကိုပဲ မျှော်ကြည့်ရတယ်”

“စိတ်ချ မင်းစကားကို မြေဝယ်မကျ နာခံမယ်၊ ပန်းနီနီက မင်းညီမ မဟုတ်လို့ မနေပြောဘူးဆိုတာ ငါသိသားပဲ”

“ခွေးကောင်”

မျိုးမင်း ဆဲလည်း သူ့ပုဒ်တော့။ ခြေလှမ်းတွေ တက်ကြွသလို

ပိတ်တွေလည်း ကြည်လင်လန်းလန်းနေသည်။ ရုပ်ကွက်ဈေးကိုးသွားဘဲ ဝါးတီးမတ်မှာပင် ခြည့်ခုံအောင် ဝယ်လိုက်၏။ ဒီလောက်ပစ္စည်းတွေ ပစ္စည်းကြီး ဝယ်လာတာတွေ့လျှင် ပန်းနီနီ ရန်ထောင်အပြစ်တင်ဦးမှာ ဝေခွာ၏။ ဒါကြောင့်လည်း ကြီးမေ့သူ့မ မသိအောင် ရင်ဖွင့်ရင်းနှင့် “ဦးမင်းတို့ကတားရတာ၊ ဒီကောင်မလေးက ဆတ်ဆတ်ကြလေးမို့...။

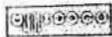

အခန်း (၁၆)

“အာ အဲဒါ လုံးဝကို လက်ခံလို့မဖြစ်တာ ကြီးမေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်လိုဝေဖန်မလဲ၊ သူ ကားတစ်စီးနဲ့ အိမ်အဝင်အထွက်လုပ်နေတာကိုက အထင်သေးစရာဖြစ်နေပြီ၊ ကြီးမေက သူ ဒီလိုပစ္စည်းတွေ ဝယ်လာမှာကို ဘာလို့ မငြင်းလိုက်တာလဲ”

“မငြင်းရက်လို့ပေါ့အေ၊ သူ့ခါပြာ ချမ်းသာတဲ့အသိုက်အဝန်းက ဆိုပေမယ့် သနားစရာပါ။ မိဘတွေနဲ့ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ထမင်းစိုင်းမျိုး မစားဖူးဘူးတဲ့ မိသားစုဘဝကို မအေကပဲ လွှမ်းမိုးထားပြီး သူ့အပေါ်ကို အကောင်းမမြင်ဘူးတဲ့လေ”

“မြင်ချင်စရာမှမရှိတာ၊ သူက ဘယ်သူ့အပေါ်မှ ကောင်းပုံမပေါ်ပါဘူး၊ အပြုဂ္ဂုတ်ဆတ်ဆတ် မိုက်တီမိုက်ကန်းနဲ့”

“ပြောတော့မယ် မှီချိုးမျှစ်ချိုး”

ကြီးမေက ဆစ်ထန် ဘက်တော်သားဖြစ်ကာ ဆတ်ဆတ်ထိ ပခံပေ။ ဆစ်ထန် ဘယ်လိုစည်းရုံးသိမ်းသွင်းထားသည် မသိဘဲ သူမကို ရန်လိုလာတာလည်း ဒင်းရဲ့ သွေးထိုးချောက်ချမှုတွေကြောင့်ပင်။

အခုမှ သူမမှာ အပြောအဆို အဆူအဆဲခံရ မာန်မဲခြိမ်းခြောက်တာခံရနှင့် ဆိုးသွမ်းသည့် မိန်းကလေးလိုလို့။

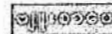
“ကဲ ညည်း ဘာမှအထွန်းတက်နဲ့၊ ငါတို့ မိန်းမသားတွေချည်း နေရတာ၊ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်း လိုတယ်ဟဲ့၊ ဒီကလေးကို ဘယ်လိုပဲ ကြည့်ကြည့် အပြစ်ပြောစရာရှိလို့လား၊ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့သာ ညည်း အိမ်ထောင်ကျမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တော့ စိတ်အေးလက်အေး ရွာပြန်နိုင်ပြီ”

“ကြီးမေ”

“ပြော”

“သူ့အစ်ကိုကြောင့် ဖေဖေနဲ့မေမေ သေရတာမင်း၊ သူ့ကိုပြင်တိုင်း ဖေဖေနဲ့မေမေကို သတိရတယ်၊ အဲဒီအဖြစ်ဆိုးကြီးကို ပြန်ပြန်ပြီး ပြင်ယောင်တယ်”

“ရုပ်ရှင်တွေ ဇာတ်လမ်းတွေထဲကလို လက်စားချေဖို့များ တွေးထားသေးလားအေ၊ ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပါဒါန်ဖြစ်တာပါ၊ နောက်နောက်က ကံအကြောင်းတရားတွေ ယုံကြည်ရင် ဘယ်သူ့အပေါ်မှ အာယာတထားစရာ မလိုဘူး၊ ကိုယ်ပြုသည်ကံ ကိုယ့်ထံပြန်သတဲ့၊ ဘယ်သူက ဒီလိုမျိုး”

ဖြစ်ပေပျက်စေဆိုပြီး အပြုံးနဲ့လုပ်မှာလဲ။ ကိုယ့်အတွက်လည်း မကောင်း၊ သူများအတွက်လည်း မကောင်းတဲ့ကိစ္စ”

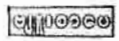
ကြီးမေ ပြောနေတာတွေ သဘောပေါက်နားလည်ပေမယ့် အချိန်မတန်သေးဘဲ မိဘတွေကို အဖြစ်ဆိုးနှင့် ဆိုးရွားလိုက်ရတာ ရင်ထဲ မဖြေနိုင်သေးပေ။

ဒါပေမဲ့ ဆစ်ထန်နှင့် မဆိုင်ဘူးဆိုတာ သိထားပြန်တော့ ဘယ်သူ့ကို နှာကြည်းရမန်းမယ်။ နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်တာနှင့် အရေးတယူ နှာရေးသတင်းမေးသည်။ နှစ်နှာကြေးကိစ္စ ဖြေရှင်းပေးသည်။ တောင်ဖန်တာတွေ အားနာတာတွေနှင့် ဆစ်ထန်ဘက်က လိုအပ်မှုမရှိဘူးထင်၏။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ဘက်က မှားယွင်းမှုကို ဒေါသထကြီးထောက်ပြတာမျိုး မရှိ။ လူငယ်သဘာဝ စကားပြော အဆင်မပြေ ကတော့ကံဘာဆ ဖြစ်ကြတာကလွဲရင်ပေါ့လေ။

“ဟဲ့ ပန်းနီနီ ငါပြောတာကို အသေလို နားထောင်နေတယ် သဘောမပေါက်ဘူးလား”

သူမ အတွေးလွန်သွားသည်ကို ကြီးမေက စိတ်မရှည်သလို ဒေါသဖြင့် ဖြတ်တောက်ပစ်၏။ မှန်ကုပ်နေသော သူမမျက်နှာလေးက ပြုံးမဲ့မဲ့လေးဖြစ်ကာ

“သဘောမပေါက်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ကြီးမေကသည်းနီ သူ့ကို ကြည့်လို့မရဘူး ကြီးမေ၊ ဥပစိရုပ်နဲ့ သူ့လုပ်ရပ်တွေက လိုက်ဖက်ဘူး။

ဟိုနေ့ကတင်ကြည့်ပါလား ကြီးမေကို ချစ်တဲ့နားလို့လုပ်ခဲ့တာ”

“အဲဒါ ညည်းကို ချစ်လို့စတာပေါ့အေ”

“ကြီးမေခေါ်”

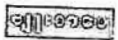
“ခေါ်နဲ့ ညည်းမှာ အပေအမေဆိုတာ ရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူး။ အားကိုအားထားပြီး ဖြို လင်ကောင်းသားကောင်းလိုတယ် နီနီ။ ဘဝထင်ထက်တာလုံး အားကိုးလို့ရမယ်ထင်ရင် မချစ်ဘဲနဲ့တောင် လက်ထပ်နေကြသေးတဲ့... အခု မောင်ဆစ်ထန်က ညည်းကို လေးလေးနက်နက် တန်ဖိုးထားနေတာ”

“အာ ဟိုက ဘာမှလည်းပြောသေးတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကြီးမေက လူကြီးဖြစ်ပြီး ကြားထဲက အောင်သူယ့်လုပ်နေတယ်။ မသိဘူး သွားကြီးမေကို မချစ်တော့ဘူး”

ပန်းနီနီ ရှက်ရင်းရင်းကာ ကြီးမေကို ကလိထိုးနေသည်။ ကြီးမေက ဗရွတ်ရွတ်တယောင်ရင်း အိမ်ရှေ့မှာ ကားဆင်လိုက်တာပြင်တော့ ပြန်ဆန့် ကျွဲခြေဆယ်၍ ထရပ်၏။ ပန်းနီနီ မျက်နှာလေးလည်း ချက်ချင်း ပိုသလို ထည့်တင်းသွားကာ အထုပ်တွေ ဆွဲဝင်လာသော ဆစ်ထန်ကို မှတ်စောင်းရွယ်သည်။

“အရှင်ထုပ်၊ ရှင် ဘာလာလုပ်ပြန်ပြီလဲ”

“ဒီမှာ ချက်ပြုတ်စားအောင်လို့ ရွေးဝယ်လာတာ၊ ဒီနေ့ မင်းမလုပ်နားမယ်ဆိုတာ ကြီးမေ ပြောထားလို့”

“ရှင် ထိုင်ဦး ပြောစရာရှိတယ်”

“ကဲ ဟောင်ဆစ်ထန်ရေ သူ ဘာပြောမလဲ နားထောင်လို့ကိဦး။ အဲဒီအထုပ်တွေ ကြီးမေကိုပေး၊ ကြီးမေ သွားချက်မယ်၊ တော်တော်တို ဆရာကြီးလုပ်ချင်တယ်၊ ပန်းနီနီ ပြဿနာရှာပြီး ပြန်လွှတ်တာတွေ ဘာတွေ မလုပ်နဲ့နော်၊ ညည်း ငါနဲ့တွေ့မယ်”

ကြီးမေက ကြိမ်းမောင်း၍ ဆစ်ထန်လက်ထဲက အထုပ်တွေဆွဲ ယူ၍ အိမ်ပေါ်တက်သွားသည်။ ဆစ်ထန်က ပန်းနီနီရှေ့က ခိုထန်းလျား မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး အမောပြေ ရေခွေးတစ်ခွက်ကဲ့သို့သောက်၏။ မျက်လုံးများက ပန်းနီနီ မျက်နှာလေးထက်မှာ ရီဝေစွာ ရစ်ဝဲနေသည်။

“ရှင် အဲလိုတွေ လုပ်နေတာ နီ သိက္ခာဘယ်လောက်ကွာတယ် ဆိုတာ ရှင် မတွေးမိဘူးလား”

“ကိုယ်က ဘာတွေလုပ်နေလို့လဲ”

“ကားတစ်ဝီနဲ့ အိမ်ကိုဝင်လိုက်ထွက်လိုက် ပစ္စည်းတွေ ဝယ် လာလိုက်၊ တစ်ခါတလေ အလုပ်ကိုလာကြိုတာ ပို့တာရှိတယ်”

“တစ်ခါတစ်ရံပါ”

“ဒါ အစလေ၊ နောက်အခြေတမ်းဆိုတာတွေ ဖြစ်လာမယ် ဒီထက်မကတဲ့ အခြေအနေတွေလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာမယ်”

“လူတစ်ယောက်နဲ့ပတ်သက် ရင်းနှီးဖို့ ဒီလိုပဲ အစပြုရတာ ကိုယ်ဘာတွေ မှားနေလို့လဲ”

ကားသောကို စာဆွဲပေါ်ပစ်တင်ပြီး မပိုက်ပသုန် ပိုဝေဝေ ကြည့် ပြု အစွမ်းထန် မချေမငံ ငွမ်းသည်၊ ပန်းနီနီ နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေက ဝဲခနဲ ခြစ်ကာ

“မမှားပေမယ့် မှန်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး ဆစ်ထန်၊ ရှင့်ရဲ့ ကစပြုမှုတွေကို နီ လက်မခံချင်ဘူး။ နီမှာ အုပ်ထိန်းသူ မိဘတွေမရှိ ပတာတဲ့အတွက် ဘယ်လို ကူခြေခဲ သိက္ခာတွေ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေ ပျက်လဲဆိုတာ ပတ်ပန်းကျင်က မျက်လုံးခေါက်ထောက် ကြည့်ခံနေရတာ ပါ။ တချို့က အပြစ်ဖြစ်အောင် သွေးတိုးခမ်းဘယ်”

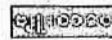
“ဟိုနေ့က အမြစ်မျိုးကို ပြောတာလား”

“အဲဒါက ပွဲရုံခန်းကျင်က တုန်ထမ်းသမားတွေပါ။ အလွယ်ရ ပလားလို့ အကဲစစ်ကြတာ အဲလိုပဲ ရပ်ကွက်ထဲ ညမောင်မှောင် ပြန် ကာခင်လည်း ဟိုက ဒီက ရပ်ကွက်ထဲက လူငယ်တွေ တန်ဖိုးမဲ့ စ မှောက်ချင်တာမျိုးတွေ ရှိတယ်။ နီသာ မနေတတ် မထိုင်တတ် ကူဖြေ ပြုနေမယ်ဆိုရင် ဘာပျက်တာ ကြာပြီ”

“နောက်နေ့ကစပြီး ကိုယ် အကြီးအပို့လုပ်ပေးမယ်၊ ဘယ် ကာဘဲမှ နီကို မငိုးမသား မလုပ်စေရဘူး ကိုယ် နီကို စောင့်ရှောက် မယ်”

“ကျေးဇူးရှင်”

“ဗျာ”

သူမ အရွဲတိုက်ခေါ်တာကို ဆစ်ထန် ခပ်ထည်ထည်ပင် ပြန်
ထူး၏။ သူမ ရယ်လိုက်မိခဲလိုဖြစ်သွားသော်လည်း မျက်နှာပိုးသတ်ကာ
ဆစ်ထန်ကို ခပ်စူးစူး ကြည့်ပစ်လိုက်ပြီ။

“ရွဲခေါ်တာကို အဟုတ်မှတ်နေလား။ ရှင် အဲလိုလုပ်ပေးနေတာ
စပွန်သာ အထင်ခံနေရဦးမယ်။ ငွေကြေးချွမ်းသာတဲ့ယောက်ျားနဲ့ ဆင်ခဲ
တဲ့မိန်းမ ပတ်သက်မှုရှိလာရင် လူတွေက ငိုနိုးသားသားလို့ မဆွေးထေး
ဘူး ဆစ်ထန်။ မြေခိုမိရာလုံစိုက်ချင်ကြတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နီဘာ၊
အရောင်စွန်းထင်း မခံရအောင် နီကိုယ်နီ ထိန်းချင်တယ်။”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မင်းကို အဲလိုတွေ ထိန်းသိမ်းတာ
တဲ့ မာနလေးတွေရှိလို့ ကိုယ် လေးနားမိတာ၊ လမ်းမှားဘစ်ခုပေါ် လျှောက်
ဖို့ဆိုတာ အရမ်းလွယ်ပါတယ်။ ထိန်းသိမ်းတတ်ဖို့ပဲ ခက်တာ။ များသေး
အားဖြင့် တချို့ မိန်းကလေးတွေ မင်းလို မဟုတ်ကြဘူး။”

“ဒါကြောင့်လား၊ ဟာဆစ်ထန်က ရှင် အထင်ကြီးအောင် လုံး
ပြနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ကိုယ်ယုံတယ် မင်းနဲ့ ငါ့သားမူကို ကိုယ့်ဘက်က အရှိသား
ဆုံး ဝန်ခံရရင်လည်း ကိုယ့်ဘာဝမှာ မိသားစုနွေးထွေးမှုဆိုတာ မရှိပါဘူး
ချမ်းသာပြည့်စုံလို့ ဒါတွေကို တသီးတသန့် တောင်တနေတယ်လို့ မင်း
ယူဆနေလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ တကယ်တော့ ကိုယ့်အခြေအနေ
မေတ္တာတရား ချို့တဲ့တယ် ပန်းနီနီ”

ယုလီယုရသည့်အကြောင်းအရင်း

ရင်ဖွင့်နိုင်တာက ဘယ်သူတိုက်တွန်းပူပူပါဘဲ သူ့အလိုအ
လျှောက် ဖွင့်ခံလာခြင်းပင်။ ဒီတစ်ခါ ပန်းနီနီ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်
ပေးနေ၍ တော်ငါသေးသည်။

သက်ပြင်းအရှိက်မှာ ပန်းနီနီ မျက်ခုံးလေးပင့်ကာ နားစွင့်၏။

“ကိုယ့်မှာ ဖေဖေရော မေမေရောရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေရဲ့
မေတ္တာတရားကို ခုချိန်ထိ ကိုယ်တစ်ခါမှ မခံစားခဲ့ဖူးဘူး ပန်းနီနီ။
အမြဲတမ်း ကိုယ့်တိုက်ခိုင်းချပစ်ပယ်ထားပြီး အခု ထောင်ကျနေတဲ့ ကိုကို
ကိုပဲ ဦးစားပေးတယ်။ လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံး ရှိနေပါရဲ့နဲ့ သူငယ်ချင်း
နဲ့ အီလက်ထရွန်းနစ်ဆိုင်လေး ဖွင့်နေရတာပဲ ကြည့်ပါလား။ ကိုကိုရော
ဟို ကိုယ် ယူလိုက်မှာနီးလို့ ရန်သူတစ်ယောက်လိုကို အတိုက်အခံလုပ်နေ
ရတာ”

“ဆစ်ထန်က သားအရင်းရော ဟုတ်ရဲ့လား။”

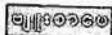
“ကိုယ်အမြဲတွေ့ပြီး မေမေကိုမေးတတ်တာ အဲဒီစကားပဲ၊
ဖေဖေကိုလည်း မခံစားနိုင်လွန်းလို့ မေးကြည့်ဖူးတယ်”

“ဘာပြောကြလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးပေါ့။ မေးမိတဲ့ ကိုယ့်မှာပဲ အပြစ်ဖြစ်တယ်”

“ဆစ်ထန်အဖေကလည်း ဆစ်ထန်အပေါ် မနွေးထွေးဘူးလား
ဟင်”

“အင်း မေမေလို ခါးခါးသီးသီး အတွယ်ကပ်မခံတာတော့

ဟုတ်ပါဘူး။ အပြစ်သားတစ်ယောက်လို့ မေမေ့ကို မကွန်ဆန်နိုင်တာလို့ ရင် မေမေ့ကွယ်ရာမှာ ကိုယ့်အပေါ် မေးမနားလည်းမရှိဘဲ ဂျိုဟ်တယ်။

နားထောင်ရင်းနှင့် အကြောင်းရင်းတွေကို နေ့ရက်စဉ်လို သဘော ပေါက်လိုက်၏။ ဒီလို ပြည်စုံသူတွေမှာလည်း တောင်းပာလိုအပ်မှုတွေ ရှိနေတာပါပဲလား။ စာနာမှုလေး တိတ်တဆိတ် ခိုအောင်းနေကာ သူမ မျက်နှာပေါ်က တင်းမာမှုလေးတွေ လျော့ပါးပျက်ပြယ်လာသည်။

“အခု ထောင်ကျသွားတဲ့ ရှင်းအစ်ကိုကော ရှင်းအစ်ကို ဘယ်လို ဆက်ဆံမှုမျိုးလဲ”

“ကိုကိုက ကိုယ့်ကိုချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုလည်း မေမေ့လို ပါပဲ။ မေမေ့ရှေ့မှာဆို ကိုယ့်အပေါ် သူ့စိမ်းဆန်တယ်လို့ စိစားရတယ်။ မေမေ့ရဲ့သွေးထိုးမှုကြောင့်လားတော့မသိဘူး။ တစ်ခါတစ်ရံ အနိုင်ကျွတ် ချင်တယ်။ သူ့သာ မြေဦးသားဦးဆိုပြီး အရာအားလုံးကို သူ တစ်ယောက် တည်း ပိုင်ဆိုင်ချင်တာမျိုးပေါ့။ ကလေးငယ်က ကံစားဆရာပစ္စည်း။ အထက် အစားအသုံးအဆောင်ဆိုရင် ကိုကိုအကျွန်ုပ်ကို ကိုင်တွယ်အသုံးပြုခွင့်ပဲ တာ။ ဘွားဘွားမရှိကတည်းက ကိုယ့် အရမ်းအထီးကျန်ခဲ့ပါတယ်။”

ဒီတစ်ခါ သက်ပြင်းချိတ်မိသူက ဖန်းနီနီ ဖြစ်သွားသည် ဆစ်ထန် ဒီလိုနာကျင်မှုတွေ ရှိနေတာ မယုံနိုင်လောက်အောင်ပင်။

သူ့ကိုကြည့်ရတာတော့ ပေါ့ပါးတက်ကြွသန်းဆန်းနေတာ မဟုတ်လား။ သူ့အကြောင်းတွေ စိတ်လိုလက်ရ နားထောင်ပေးစိတ်။

မြူးစာစေ

လည်း မိမိကိုယ်မိမိ အံ့သြနေမိသည်။ ကြီးမေက ရင်ဖြစ်နေကြပါလား လို့ အပေါ်ကနေ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်။

သူမက စကားစမြတ်မှဟု တွေးကာ

“ကြီးမေတစ်ယောက်တည်း ချက်နေရင် ပင်ပန်းလိမ့်မယ်။ သွားကုချက်မှပဲ ရှင်လည်း ငါဝယ်ပေးထားတာဆိုပြီး ဒီအတိုင်း လက် လျှီစားလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ ဝိုင်းကူလုပ်ဦး”

“အဲဒါ အင်း လုပ်မှာပေါ့။ ကိုယ်က အဲလိုနေချင်တာပါ”

တက်ကြွပျော်မြူးသွားသော သူ့ပုံစံကိုကြည့်၍ တကယ် မွေး ထွေးမှုတွေ လိုချင်နေတာပဲဟု ယုံကြည်လိုက်မိသည်။

ထိုနေ့က အရင်လို ရန်စောင်ဘက်တိုက်ခြင်းတွေ မလုပ်ဖြစ် ကြဘဲ စာပျော်တမ်း ချက်ပြုတ်စားသောက်ဖြစ်ကြသည်။ ကြီးမေက သူ့အတိုင်းတစ်ယောက် အဆင်ပြေသွားတာမြင်ပြီး ကြည်နူးပီတိများဖြင့် တပြုံးပြီး။

ဒီလိုနေ့ရက်တွေကို တောင့်တတတ်လာအောင် ဆစ်ထန် တမင် တကာများ ဖန်ဆင်းနေလေသလား။

ဘဝမှာ ခိတ်တိုင်းကျ ဖြတ်သန်းခွင့်လေး တစ်ကြိမ်တစ်ခါ တေ...။

□ □ □

မြူးစာစေ

ကျေညာမှု ခွင့်ခွင့်လိုက်ခြင်းပဲ မဟုတ်လား။

“ရှင်တို့ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ဦး ကိုအောင်သော်၊ ကိုမောင် ကျန်း ဟာရေးအကောင်းကတည်းက သားငြီးနဲ့ကျွန်မ ကုမ္ပဏီကိုဆက်ပြီး အုပ်ချုပ်လာခဲ့ကြတာပါ”

“အဲဒါက ဦးမောင်က မင်းထန်ကို လွှဲထားတယ်ဆိုလို့ပါ။ မင်းထန်နဲ့အလုပ်လုပ်ရတာသည် အဆင်ပြေတယ်လေ၊ အမှားအယွင်းနည်းနည်းပါးပါးရှိသည်၊ အိတ်စိုက်ပြီး ဆုံးရှုံးတာ တစ်ခါမှ မရှိဘူး။ အခုက ဒေါ်မြသားနွယ်နဲ့လုပ်နေရတာ အဆင်မပြေပေတော့ များတယ်”

“ယောက်ျားချင်းမဟုတ်တော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မရှိတာ ပိုဆိုးတယ်၊ ဖြစ်မယ်ဆိုပြီးရင်းလိုက်၊ လက်သွက်တဲ့ ထက်မြက်တဲ့ကုမ္ပဏီ ရနက်ကို ပါသွားလိုက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ထက်က ဆုံးရှုံးမှုကို ဒေါ်မြသားနွယ် ထည့်စဉ်းစားပေးပါ”

“အဲဒီတော့ ရှင်တို့ဖြစ်ချင်တာက”

ကုမ္ပဏီရဲ့ ဂုဏ်ယူရှယ်ယာအများဆုံး ပိုင်ဆိုင်သည့် ကိုအောင်သော်နှင့်ကိုထွန်းဝေ အကြည့်ချင်းဆုံ၍ ဆုံဖြတ်ချက် အိုင်အမာ ချလိုက်ကြသည်။

“ဦးမောင်ရဲ့ကျန်းမာရေးအခြေအနေက အိပ်ရာထဲလဲနေတဲ့ အခြေအနေမျိုးမှ မဟုတ်တာ၊ သူ့ရဲ့အရည်အချင်း အစွမ်းအစတွေကြောင့် ကျွန်တော်တို့က ငွေတွေအများကြီး ရင်းနှီးမြှုပ်နှံခဲ့တာပါ။ သူ

မြေမြေမြေမြေ

အခန်း (၁၇)

“အဲဒီအခွင့်အရေးရလိမ့်မယ်လို့ ဖျော်လင့်မထားနဲ့ ဒေါ်မြသားနွယ်၊ ထောင်ကျတယ်ဆိုကတည်းက ဘယ်လိုအမှုမျိုးဖြစ်ဖြစ် နာမည်က ပျက်ပြီးသားပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် အဲဒီအတွက် မောင်မင်းထန်ကို ထောက်ပံ့ ထွက်လာရင်ဆိုတဲ့ နေရာရထားမှုကို ဖျက်သိမ်းပေးပါ။ အခု ကျွန်တော်တို့ လက်တွဲလုပ်နေတယ်ဆိုတာက ဦးမောင်မောင်ညီရဲ့ ထိန်းချုပ်ကိုင်တွယ်မှုရှိနေတယ်ထင်လို့ပါ။ မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ လက်အောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ ရှယ်ယာတွေ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပါဘူး”

“ဘာ”

ဒေါ်မြသားနွယ် ဆတ်ဆတ်ခါသွားသည်။ မိမိကို ဘာမှအသံ

မြေမြေမြေမြေ

၁၄၅

ဝဏ္ဏ

တကယ်လို့ ကုမ္ပဏီကို တာဝန်မယူနိုင်တော့ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ နှုတ်ထွက်ပါမယ်”

“ဒါမှမဟုတ် ဆစ်ထန်လည်း သူငယ်မိမိ သွက်လက်ဆက်မြှောက် တဲ့အတွေးရှိတော့ သူနဲ့တူလုပ်ရမယ်ဆိုရင်”

“မဖြစ်ဘူး အဲဒါတော့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး”

ဒေါ်မြသားနွယ်ရဲ့ ခါးခါးသီးသီး ခြင်းဆန်မှုကြောင့် ဦးဆောင် သော်တို့ အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ဒေါ်မြသားနွယ်ဘာကို ဘာကြောင့် လက်မခံနိုင်တာလဲ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်မြသားနွယ်”

“မင်းထန်ကိုတောင် ရာထူးကြီးကြီးနူးနူး နိုင်သေးတာ ဆစ်ထန် က သူ့ထက်တော်လို့ နိုင်ခြားကိုတောင် ကျောင်းသွားတက်ခဲ့သေးတာ မဟုတ်လား”

“ဪ အင်း အဲဒါကြောင့် ပီမစ်လွှဲပြောင်းယူဖို့ သူ့ကို ကြိုးစား နိုင်းဖူးတယ်။ သူက မလုပ်ချင်ဘူး ဝါသနာမပါဘူးတဲ့လေ။ တကယ်ဆို ကုမ္ပဏီကြီး ဒီလိုဖြစ်နေတာ မိသားစုဝင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့မှာလည်း တာဝန်ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ဒါကို သူက ခြင်းနေတော့”

အမှန်မဟုတ်သော်လည်း လိုရင်းက ဒီအတိုင်းဆို ဒေါ်မြသား နွယ် ကတုန်ကယင် ရှင်းပြလိုက်သည်။ ဦးအောင်သော်တို့က လက်မခံ ချင်သလို မျက်နှာတွေပြောင်းသွားကြပြီး

မြသားနွယ်

ပျော်ပျော်အပြုံးကြမ်းအရင်း

၁၅၅

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဆပ်ပြာ အချိန်ပေးပိုင်တော့ ပါဘူး။ စာခြားဘက်ကလည်း ကမ်းလှမ်းထားတာတွေရှိလို့”

“နေ နေပါဦး။ ကျွန်တို့ ဒီအတိုင်း နောက်ဆုတ်လိုက်ရင် ဘူးနဲ့အတိုင်းအတာက မခန့်မှန်းနိုင်အောင် ဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ ရှင် ငြိလည်း သိတယ် မဟုတ်လား”

“ဒေါ်မြသားနွယ်က ကျွန်တော်တို့ထက် ပမာဏ ပိုများမှာပါ။ ဝန်ခံရုံရင်ဆိုင်နေရတဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုကို အချိန်မီ မြင်စိအပ်ရင် ပိုပြီး ဝန်ခံရုံရင်ဆိုင်ရမှာမဟုတ်လား”

“ထက်ညိုလက်ညို ရင်ဆိုင်ဖို့ဆိုတာထက် ဦးဆောင်ဖို့အရည် ပါချင်ဆိုတဲ့သူကိုပဲ ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဆစ်ထန်ကို အတိအလင်း တောင်းဆိုနေကြ ကာပဲ မဟုတ်လား။

ကုမ္ပဏီမှာ မိမိဝင်လာကတည်းက အဆင်မပြေမှုတွေများနေ ကတို့ စိတ်မချည်ကြတာဖြစ်မည်။ ကားလုပ်ငန်းဆိုတာ မိမိကျွမ်းကျင် ပညာအရာမဟုတ်ပါ။ သားကြီးကို ပိုင်ဆိုင်စေချင်သော စိတ်ဆန္ဒတွေဖြင့် ကိုမောင်ကို အိမ်မှာပဲနေခိုင်းပြီး ဆစ်ထန်ကို အနားကပ်လို့မရအောင် ပြည်ရွယ်ချက်တွေကြီးမားခဲ့တာ။ အခုတော့ အိုင်အော့ရှီနေခဲ့သည့် လုပ်ငန်းကြီးက တမဟုတ်ချင်း မျက်ပြားတော့မည်အပြောပေးလိုလား။

ကိုမောင်ကို တိုင်ပင်ရမလား။

မြသားနွယ်

၁၃၆

လှ

ဟင်္သာအင်း သူ့သားဆစ်ထန်ကို အလှူအမြှေး နေရာပေးလိုက်
မှာ မရှုဆိန်ပါ။ ဘာတွေဖြစ်ဖြစ် ဆစ်ထန် မစိစားဘေရ။

အခန်း (၁၈)

“ဘာ မင်း ဘာပြောလိုက်တယ် မြသား”

“ရှင်ဘာလို့ ဒီလောက် အလန့်တကြား ဖြစ်သွားတာလဲ၊ ဒီ
လုပ်ငန်းလုပ်လို့မရတော့တာနဲ့ မြသားတို့ငတ်သေမသွားပါဘူး။ ဒီကုမ္ပဏီ
အဆောက်အအုံနဲ့ လိုင်စင်ကို ရောင်းစားရင်တောင် တစ်သက်လုံး အေး
အေးဆေးဆေး နှင်နေလို့ရပါတယ်”

“ဘာ ဝါသွေးခဲ့ချွေးနဲ့ တည်ထောင်ခဲ့တဲ့ လုပ်ငန်းကြီး ပျက်စီး
သွားတာ မင်း ဒီလိုမျိုး ပေါ့ပေါ့လေး ပြောထွက်သလား မြသား၊ ငါက
ဘာတိုက်မက်မောတာလဲ၊ ဂုဏ်သိက္ခာကွာ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ဒီလောက် အခိုင်
အမာကြီး ရပ်တည်လာနိုင်ရဲ့နဲ့ မင်းလက်ထက်ကျမှကွာ ကျွတ် မြသားရာ
ပင်း”

ပို့ချပေါ် ထိုင်နေလျက်က ဦးမောင်မောင်ဦး တစ်ကိုယ်လုံး

၁၃၆

၁၃၆

တုန်ယင်လျက် နှုတ်ခမ်းများတွေလည်း ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။
နားလည်တတ်ကျွမ်းမှုများ စိတ်ခန္ဓာရင်းနှီးမြှုပ်နှံခဲ့မှုများကြောင့် ဒီအထိ
အောင်မြင်တိုးတက်လာခဲ့ပြီးမှ

“ဝန် ဝန်ထမ်းတွေ အကုန်လုံးရော”

“ကုမ္ပဏီဒေဝါလီခံရမှာကို သူတို့ကို ခေါ်ထားပြီး ဘာလုပ်ရမှာ
လဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် ဘာမှမတတ်နိုင်တဲ့အခြေအနေ”

“မြသား”

“ရှင် ဘယ်သူ့အတွက် တွေးပူနေတာလဲ၊ ကိုယ့်ကျန်းမာရေး
ကိုယ်ပဲ ဂရုစိုက်”

“တောက်”

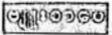
“ရှင် မြသားကိုပေါက်ကွဲဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ ကိုမောင်၊ ရှင် ဇတ်
မသေအောင် မြသား လုပ်မှာပါ”

“မင်း မင်း ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ကျန်နေတဲ့ငွေကို တခြားကုမ္ပဏီမှာ သားကြီးနာမည်နဲ့ ရှယ်
ယာဝင်မယ်၊ အနည်းဆုံး ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင်နာမည်တော့ ရမှာပါ၊
ဆက်သွယ်ချိတ်ဆက်ပြီးလို့ ရှင် ဘာမှမပူနဲ့”

“ဟား”

ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဒေါသတွေက ကုမ္ပဏီကြီး ဆုံးရှုံးလိုက်ရတာ
တစ်ခုတည်းကြောင့် မဟုတ်ပါ။ သားငယ်ကို တာခံစားခွင့်မှ မရှိအောင်

“ယုံချလိုက်တာကြောင့်ပင်။

နောက်ထပ် လုပ်မှာတောင် ထောင်ထဲမှာ နှုတ်ရှည်လများ
ပျံ့ရမည့်သားကြီးနာမည်နဲ့တော့။

“မြသား မင်းရည်ရွယ်ချက်က ဒါလား၊ သားငယ်ကိုပေးရမှာ
ပေါ့လို့ ဒီလိုလုပ်လိုက်တာလား၊ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာတွေ ထည့်မတွေး

“လောက်အောင် အပြိုကြီးခဲ့တာလား”

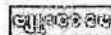
“မရည်ရွယ်ပေမယ့် ဒီအတိုင်းဖြစ်သွားတာ မြသား ဘာမှ
မတတ်နိုင်ဘူး ကိုမောင်၊ ရှင်သားငယ်ကသာ မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ အရွဲတိုက်
ပယ်ခဲ့တာ”

“သားငယ်ကို အပြစ်ပုံချဖို့ အစောကြီးတည်းက ကြိုစဉ်းစား
ထားခဲ့တာလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းဒီလိုတွေထိ လုပ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်မိ
ပါ”

“ဒါဆို မြသား ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ
ရှင်သားကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်ပါ”

“မြသား မင်း၊”

“ဒီလို အခြေအနေထိဖြစ်သွားအောင် မြသား တမင်ရည်ရွယ်
တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီ ကိုမောင်၊ ဟိုဘက်ကသာ ဟိုဘက်ယိမ်း
ဘက်ကသာ ဒီဘက်ယိမ်း သစ္စာမရှိ အနမ်းနာမခံချင်တဲ့သူတွေကြောင့်
“လောက်မြန်မြန်ဖြစ်သွားတာ မိမေမဲ့ ဆင်ပိန်ရင်ညှဲလောက်တော့ ကျွန်ုပ်

ပါသေးတယ်၊ အခြေမဲ့အနေမဲ့ ဖြစ်သွားနိုင်ပါသေး”

“ကျွတ် မြသားရယ်”

ဘယ်လိုစကားလုံးမျိုးဖြင့် နားဝင်အောင်ပြောရမလဲ၊ ရှင်ထီး
ခံစားရသလောက် ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်ရမလား မဝေခွဲနိုင်ပေ။

လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု အခြေမခိုင်ယိုင်ခဲ့သွားတာကို မြသားနွယ်
ပြောနေတာ ပေါ့ပေါ့လွယ်လွယ်လေး၊ သားငယ်ကြောင့် မြသားနွယ်
ဒီလိုလုပ်လိုက်သည်ဆိုတာ မသိဘဲနေပါ့မလား။

“ရှင်မယားငယ်မသားကို သားကြီးနဲ့အခွင့်အရေး တန်းတူ
မပေးနိုင်ဘူး၊ ရှင်မကျေနပ်ရင် အချိန်မရွေးသွားရမယ်”

လို့တောင် ပြတ်ပြတ်သားသား စိန်ခေါ်ခဲ့ဖူးသေးတာ။ ဒီဒီနိုး
မလုပ်ရဲ မပြောရဲတာ မရှိ၊ ဒါပေမဲ့ သားကို ဒီအကြောင်း၊ ထိုက်ရိုက်
မပြောသေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမည်။

သားငယ်သာသိလျှင် ဘယ်လောက်များ သိပ်ငယ်ပြီး ရှက်လွှာ
ရှာမလဲ၊ ဝိုးချဲနောက်မှီမှာ တစ်ကိုယ်လုံးပုံကျ ကျော့ကပ်မိချလိုက်ရင်
အသက်တောင် ပြင်းပြင်းမရှေ့နိုင်တော့။

“ရှင် ဘာကို စိတ်ဓာတ်ကျသွားထားလဲ၊ ရှင်သား ဘာမှပေး
တော့လို့ စိတ်ထိခိုက်နေတာလား”

“မြသား ဆစ်ထန်ကလေးဘာမရှိလို့ သူ့ဘာသာ ရင်တည့်
တာ၊ မင်း သူ့အတွက် ဘာခုကျတွေ့မိပြီး ဘာတွေပေးဆစ်ခဲ့ရလို့လဲ”

မြသားအခေ

ပျော်ပျော်ဆွဲကြင်အရင်၊

“ရှင်ထာ ဒါကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာလား”

“တိုက်ကို မခနဲပါနဲ့ မြသား၊ ပျားခွဲတာလေးတစ်ခုနဲ့ မြသား
ပိတ်တိုင်းကျပဲ တိုက်ခေခဲတာပါ။ မင်းထန်အရွယ်ရောက်လာတယ်၊ ကိုယ်
ကျန်းမာရေးမကောင်း ဖြစ်သွားတယ်၊ မင်းက နေရာတစ်ခုအတွက်
ပျားပန်းတယ်၊ ကိုယ် ဘာအတွက် အတိုက်အခံလုပ်ခဲ့လို့လဲ”

“ဆစ်ထန်အတွက်တော့ အမြဲတမ်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေခဲ့
တာပါ”

“သူလည်း ကိုယ့်ရဲ့ဆွေးသားလေး၊ မင်း အသိအမှတ်မပြုလည်း
သူ့ကိုဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်လို့ မရဘူး မြသား၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အတွက်နဲ့
ကိုယ့်ကို အမြဲတမ်း တိုက်ခိုက်ခိုင်းချည်း မစဉ်းစားပါနဲ့”

“ဘာ”

“မင်းအခု ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ၊ လုပ်ချင်တာကို လုပ်တော့၊
ကိုယ်မင်းကို ဘာမှမပြောတော့ဘူး၊ တိုက်ကို မင်းရဲ့အနားမှာ ရှိနေတယ်
လို့ကို မအောက်မေ့ပါနဲ့၊ မင်းထန်အတွက်ပဲ မင်းမှာအစီအစဉ်ရှိတယ်
မဟုတ်လား ကိုယ့်ကို သေလုတစ်ယောက်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ
မြသား”

ဦးမောင်မောင်ဦး ဦးချဲ့ကို ကိုယ်တိုင်တွန်း၍ အခန်းအောင်း
ပျံလိုက်သည်။ အရာရာကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးပြီးမှ ဘာကိုမှ တောင့်တ
မက်မောမနေချင်တော့။

□ □ □

မြသားအခေ

အခန်း (၁၉)

အရင်ကအိမ်ပြန်ချိန်တွေဆို မေမေ့ကို လက်လှမ်းမီရာမှာ ချဲ့ပေါ် ထိုင်လျက်တွေ့ရသည်။ ဒါမှမဟုတ် စာဖတ်ခန်းမှာ ဧည့်ခန်းပျံ အခု မမြင်မတွေ့ရသည့်ခင်းမှာ နားလားသောအခါ အဖေအခန်းထဲထဲ သူ ဝင်လာခဲ့သည်။

မေမေက ဝိုးချဲ့ပေါ်မှာထိုင်လျက် ဝရန်တာကနေ အပြင်း၊ ငေးမောနေ၏။ သူ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ဝင်လာတာကို သတိထားမိ မတူ။

"မေမေ"

"ဟင် သား"

အလန်တကြား ခြစ်သွားသလို မျက်နှာကိုလည်း မွတ်ဝ သုတ်နေတာမြင်တော့ မေမေအနားကို သူ ဧည့်ခန်း ရောက်သွားသလို

"မေ မေမေ ဦးနေတာလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ၊ ဘာဖြစ် လို့လဲ"

"ဘာ ဘာမှဟုတ်ပါဘူး သားရယ်"

"မညာပါနဲ့ မေမေ၊ သားကို ခံစားနေရသမျှ ရင်ဖွင့်ပေးပါ။ မေမေ ဘာပြဿနာရှာပြီး ပြောဆိုထားပြန်ပြီလဲ"

"သားရယ် ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ဆိုင်က အခုမှပြန်လာတာ မဟုတ်လား သွားနားလို့ကတော့နော် သား"

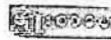
"ဟင့်အင်း သား မပင်ပန်းပါဘူး။ ယောက်ျားရင့်ဟကြီးဖြစ်ပြီး ပျက်ရည်ကျနေတာ တော်ရုံနိတ်ထိခိုက်လို့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သား သိ ကယ်။ မေမေ ပြောချင်ရင် မေမေ့ကို သွားပေးမယ် မေမေ၊ မေမေ ကြောင့် ခိတ်ဆင်းခဲ့ရတာဆိုရင် သား မေမေ့ကို အပြတ်ပြောပစ်မယ်"

"သား"

မေမေက ခြေလှမ်းအရွေ့မခံပါ။ ဝိုးချဲ့လေးကို တစ်ပတ်လည် လိုက်ရင်း သူ့လက်ကို မိမိရရ ဆုတ်ကိုင်ထားသည်။

"မိသွားပါနဲ့ သား၊ မေမေ့ကို ဘာမှမမေးပါနဲ့။ မေမေ ပြောပြ ပါမယ် သား"

မေမေ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဒီရက်အတွင်းမှာ မေမေ့ ဘယ်လောက်ထောင် စိတ်ပင်ပန်းနေသည်မသိ။ အရွယ်ကျတာ ပါသာလွန်းသည်။

“ဖေဖေတို့ ကုမ္ပဏီ ဒေဝါလီခံရတော့မယ် သာ။”

“ဗျာ ဘယ်လို ဖေဖေ”

“လုပ်ငန်းက တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ယုတ်လာတာပဲ။ အခုည့်အချင်းရှိတဲ့လူတွေက တိုးတက်အောင်မြင်လာတော့ ဆဲဒီဘက်ကို ရှယ်ယာ ပါထားတဲ့လူတွေက ပြောင်းချင်နေကြတယ်လေ။”

“အဲဒါ မေမေ ဘာမှမလုပ်ဘူးလား။ မြင်တွေ့နေတာတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို သွေးအေးအေးနဲ့ပါပဲ”

“သူလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့တာ”

“မအောင်မြင်ဘူးဆိုပေမယ့် လုပ်ငန်းက အခုထိ လည်ပတ်နေတုန်းမဟုတ်လား။ ရှယ်ယာသမားတွေ ထွက်တာနဲ့ လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံး ရပ်ဆိုင်းပစ်လိုက်ရမယ်ဆိုတာ မဟုတ်သေးပါဘူး”

“အဲဒါတွေကို မလျော်နိုင်ရင် ရပ်ခုံဆိုတော့တာပေါ့ သားရယ် ဒေဝါလီခံလိုက်ရင် တစ်ဝက်လောက်ပဲ လျော်ရင် အဆင်ပြေမယ်ထင်လို့”

“ဂုဏ်သိက္ခာကိုရော ထည့်မတွက်တော့ဘူးလား”

အဲဒါကြောင့်ပဲ ဖေဖေ စိတ်ထိခိုက်နေတာပေါ့လို့ မပြောလည်း သား နားလည်ပေလိမ့်မည်။

“သား အဲလိုအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး ဖေဖေ။ ကုမ္ပဏီကိုဆုံးရှုံးလိုက်ပြီဆိုရင် ဖေဖေကိုပါ ဆုံးရှုံးရတော့မယ်ဆိုတာ သား သိတယ်”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ သား။ ကံတရားပဲပေါ့”

“ကံတရားအတိုင်းဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်တာပဲလို့ပဲဖြစ်ဘူး ဖေဖေ။ လူအသုံးမတူရင် အဲဒီဆူး ရူးနာပဲ”

“ဒါဆို ဘာလုပ်ရမှာလဲ သား။ ရှယ်ယာသမားတွေကို လုံးဝ ပေးနိုင်ပါဘူးဆိုပြီး ခြောင်ပြင်းရမှာလား။ တရားတပေါင်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာလား”

“အဲလိုလုပ်ရော မလိုပါဘူး ဖေဖေ”

ယုံကြည်ချက်ရှိပြီးသားလို့ သေချာခွာပြောလိုက်တော့ ပြီးဟောင်မောင်ပြီး မျက်ဝန်းများ မျှော်လင့်ချက်တို့ဖြင့် ထောက်ပံ့လာ၏။

“ပြောပါဦး သား”

“သားကို ဖေဖေ တစ်ခါပြောဖူးတယ်။ ဝင်လာမယ့်ကားတွေ မဝင်ရအောင်လုပ်လိုက်ဖို့ပေါ့။ အဲဆက်အသွယ်ကောင်းမှလည်း ဒီကိစ္စကို လွယ်တာ”

“သားက မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ ငြင်းလိုက်တယ်ဆို”

“မဖြစ်ရင် ရှက်ချမယ်။ ငြိမ်လည်း အကောင်းမြင် ချီးကျူးမယ့်လူ မဟုတ်တာ။ ပြီးတော့ သား ပါသနာပါတာ အဲဒါမဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ။ သိပ်တယ် နောက်ပြီး အစတည်းက အိမ်ကလုပ်ငန်းတွေနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ပတ်သက်နေချင်တာ မဟုတ်လား”

သား ခံစားချက်ကို နားလည်ကာ ပခုံးလေးကို ဆုပ်ညှစ်နှုတ်ပေးလိုက်၏။ ကိုယ့်မှာ သားအတွက် ဒါပဲတတ်နိုင်တာ။

“ပြောပါဦး သား၊ သားမှာ ဘယ်လိုအဆင်ပြေတာမျိုး ရှိနေလို့လဲ”

“သား နိုင်ငံခြားမှာကျောင်းသွားတက်တုန်းက လူမျိုးခေါင်းမှ နဲ့ ပိတ်ဆွဲဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ လုပ်ငန်းရှင်ငွေကြေးချမ်းသာတဲ့ သားသမီးပေးမှ အဲလို ကျောင်းကို တက်နိုင်ကြတာ မဟုတ်လား”

“အဲဒီတော့”

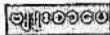
“အဲဒီထဲမှာ ကားလုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့သူတွေပါတယ်။ သူ့က သူတို့အလုပ်ထဲမှာ လိုက်လေ့လာဖူးတယ်။ မိဘတွေနဲ့လည်း ရင်းသွားတယ်ဆိုပါတော့။ သူတို့က မြန်မာတွေ ဦးနှောက်ဉာဏ်ကောင်း၊ အရမ်းအထင်ကြီးကြတာပေါ့။ သားကိုကျောင်းပြီးရင် သူတို့ ကုမ္ပဏီအဖွဲ့နဲ့ မြန်မာပြည်မှာဖွင့်ဖို့တောင် အားပေးခဲ့ကြတာ”

“ဟင် ဒါနဲ့များ ဘာလို့ မလုပ်တာလဲ သားရယ်”

“တစ်စင်ထောင်ပြီး မေမေနဲ့ယှဉ်ပြိုင်သလို ဖြစ်မှာစိုးလို့ ဒါကြောင့်လည်း သားမှာရှိတဲ့ ငွေအင်အားလေးနဲ့ အီလက်ထရွန်းနစ်ဆိုင်လေးပဲ လုပ်လိုက်တာ”

“အဲ အဲဒီလူတွေနဲ့ အခုရော အဆက်အသွယ် ရှိသေးလား”

“မျှော်လင့်တကြီး မေးလိုက်သည့် ဖေဖေလက်ကို ဆုပ်ကိုင်သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။”

“သူတို့က မြန်မာပြည်က လူတွေနဲ့ လက်တွဲလုပ်ချင်နေတာပါ။ သူတို့မှာ စီးပွားရေးမျက်စိအမြင် ရှိတယ်။ မြန်မာပြည်ဘယ်လောက် တိုးတက်လမ်းပွင့်နေပြီဆိုတာ သူတို့သိတယ်။ သူတို့နဲ့ အမြန်ဆုံးဆက်သွယ်ကြည့်လိုက်ပါမယ် ဖေဖေ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ သားရယ်။ အောင်မြင်ပါစေ”

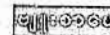
“ဒါပေမဲ့ သားအစွမ်းအစ အရည်အချင်းနဲ့ လုပ်ရမယ့်ကိစ္စကို မေမေ သဘောတူပါ့မလား။ သား လက်ဝါးကြီးအုပ်အပိုင်စီးသွားမယ် ထင်ပြီး”

“သား ဘာမှမမက်မောဘူးလို့ ဖေဖေ ပြောထားပါတယ်။ ဒီလို ကယ်တင်မှာကို လက်မခံရင် ဖေဖေလည်း သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး သား” ဦးမောင်မောင်ဦး ဒီတစ်ခါတော့ အသေအချာ သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်သည်။ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုလျှင် သေကွဲရှင်ကွဲ တစ်ခုခုပဲပေါ့။

ဒါပေမဲ့လည်း သားအတွက် အတွေးရောက်တော့ ရှိက်ထုတ်လိုက်မိသည့် သက်ပြင်းတွေက လေးပင်သွား၏။

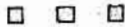
“စိတ်မပူပါနဲ့ ဖေဖေ။ သက်ပြင်းတွေချပြီး ရင်မမောပါနဲ့။ ဒါ လုပ်ပေးလို့လည်း သား ပိုင်ဆိုင်မှုမှ မက်မောလို့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မေမေ့ကို ကတိပေးလိုက်ပါမယ်။ ဖေဖေသာ စိတ်ချမ်းသာအောင် ကျန်းမာအောင် နေပါနော်”

“သားရယ် သား ဒီလောက် လိမ္မာနေတာတောင်”

ဦးမောင်မောင်ဦး စကားမဆက်နိုင်ပါ။ ရင်ထဲထိုးနှံလျက် သား
ကိုဖက်ကာ မျက်ရည်ကျမိပြန်၏။ ကိုယ့်ရဲ့အများကြောင့် သားက အစား
ထိုးပေးဆပ်နေရခြင်းပါလား။

ဝင့်ကြွေးမကုန်သရွေ့ပေါ့ သားရယ်။

အခန်း (၂၀)

“မကြာ၊ ဆပ်ထန်ကို သွားခေါ်လာခဲ့”

ညတွင်းချင်း ကိုမောင် ပြောပြကာတည်ကာ ဒီကိစ္စကို မေးချင်
နေတာ။ သား ဒီဆပ်ထန်လောက်ကြီး မနက်မှပဲမေးချင်တာ မေးပါဆိုလို့
ပိုလင်းအောင် မနည်းစောင့်ပြီး မကြားကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။

ဆိုလို့သွားဖို့ ခြင်ဆင်ပြီးသည့် ဆပ်ထန်က အရင်နေတွေကလို
ပျိုဝါးသောအဝတ်အစားများနှင့်မဟုတ်ဘဲ နက်ဆိတ်တို့က ကုတ်တွေ
နှင့် ဆပ်ရပ်ခွံညားစွာ ချုပ်ခန်းထဲဝင်ထိုင်၏။

“မင်္ဂလာမင်း သိပ်ယုံကြည်မှု ရှိနေတယ်ပေါ့”

“ကြီးတေးကြည့်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် မဟုတ်ပါ
ဘူး”

“ညကာတည်းက အဲဒီဘက်ကို ဖုန်းဆက်ပြီးပြီဆို”

“အားလုံးအဆင်ပြေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သံကြည့်ရမယ်လို့အပ်လို့ အချိန်စောင့်နေတုန်း ကျွန်တော် လမ်းထက်သွယ်တော့ အားရမ်းသာ လက်ခံပါတယ်။ နှစ်ကုန်ပိုင်းလောက်မှာ အကောင်အထည်ဖော်ရအောင်လို့ ပြောတယ်။”

“မင်းမှာ အဲလို အဆက်အသွယ်ကောင်းတွေ ခိုတာတောင် ကုမ္ပဏီ ဒီအခြေအနေရောက်မှ လုပ်ပြတာ ဘာသဘောလဲ။ ငါ အစွယ်ကျိုးမှ နေရာဝင်ယူမယ်ဆိုပြီး၊ စိတ်ကူးထားတာလား။”

“မေမေ”

လက်တင်ထားသော ဆိုဖာခုံ လက်တန်းကို ဖြန့်ခနဲ ပုတ်၍ မေးရိုးများထောင်ကားလာအောင် အံကြိုက်လိုက်ပါသည်။

မင်းအပေ အတိုက်အခံ အခွဲအစား အထွေထွေတွေ လုပ်လာနိုင်တယ်။ အတတ်နိုင်ဆုံး သည်းခံပါသားရယ်ဆိုသည့် ဖေဖေရဲ့ စကားများကို ပြန်ကြားယောင်တော့ တင်းတင်းဆုပ်ထားမိသည့် လက်သီးဆုတ်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြေလျှော့ရသည်။ စိတ်ထိန်ပါလောက် ခေါက်ကွဲခွင့်မရသော်လည်း

“ဒါ သားတစ်ယောက်ကို မေးသင့်တဲ့မေးခွန်းလား မေမေ့ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်တယ်လို့ အဲလိုခန့်မှန်းလို့ ကျွန်တော်တာသာ သူငယ်ချင်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ဆိုင်ခွင့်တာပါ။ အခုက ဖေဖေ အခုမ်းစိတ်ထိခိုက်နေလို့ မေမေ အရမ်းအခက်အခဲပြစ်နေသယ်တင်လို့ ကိုယ်ထမ်းနိုင်

တဲဝန်ကို ကြီးစားကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ။ မေမေ အဲလို ယူဆနေမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဒီအတိုင်း ရပ်နေလိုက်လို့ ဖြစ်တယ် မေမေ။”

ဆစ်ထန်ဘက်က ပြတ်သားပြုတော့ ရင်မှာကျဉ်ခနဲ ခံရခက်များသည်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုကျွန်အောင်လုပ်ဖို့ဆိုလျှင် တစ်ခုမက ရင်းပုတော့မည်မိ။

“ထားလိုက်ပါ။ မင်းပြောသလိုပဲ ကုမ္ပဏီက ဆက်ရပ်တည်ဖို့ ကပ်ခဲ့နေတယ်။ မင်းအပေကလည်း ဆုံးရှုံးနားဖိုးလို့ ကျန်းမာရေးတောင် ပိုခိုက်နေပြီ။ အဲဒီတော့ မင်းကိုပဲ အားကိုးကြည့်ရမှာပေါ့။”

“ကျွန်တော် လုပ်ရမှာလား။ မလုပ်ရဘူးလား ဒါပဲပြော”

“လုပ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းအပေ ပြောတာကို နားထောင်ကြည့်ရတာတော့ မင်းက ဘာပိုင်ဆိုင်မှုမှ မမက်မောဘူးဆို”

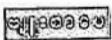
“သေချာသလို အဲဒီကိစ္စ ဖေဖေကိုပြောပြပါ။ မေဖေကိုလည်း ကျွန်တော် ကတိပေးတယ်။ အဲဒီပိုင်ဆိုင်မှုတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူစိမ်းကစ်ယောက်လို မဆိုင်သလိုနေပေးမယ် မေမေ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုလောက်တော့ မေးခါရစေ”

“ဘာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို မေမေဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီး မွေးခဲ့တာ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဘာ”

“ကျွန်တော် ဘာကိုမှ မမက်မောဘူးဆိုပေမယ့် မိခင်တစ်

ယောက်ချဲ့မေတ္တာကို အရမ်းကို ဘေးဘင့်တစ်ပါးတယ် မေမေ။ ကျွန်တော်ကို ဘာလို့ မချစ်တာလဲ။ အငြိုးတွေနဲ့ ဘာလို့ အပြစ်မြင်နေတာလဲ။ ကျွန်တော် မေမေသား မဟုတ်ဘူးလား။ အမှန်အတိုင်း ညွှန်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပေးပါ မေမေ။”

“ဆစ် ဆစ်ထန်”

လေသံပြင်းပြင်းနှင့် တိကျသော အောင် မေးနေသော်လည်း ဆစ်ထန် မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်ငိုငို တို့ မြင်တွေ့လိုက်ရတာမျိုး ပြောထွက်လိုက်ဖို့ အင်အားတွေမဲ့နေသလို။

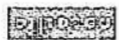
မချစ်သော်လည်း အမှန်းတွေ အငြိုးတွေနဲ့ ခွဲသော်လည်း ကလေး နိတာရဲလေးကတည်းက မွေးမြူခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဝီထီ တကလ အရွယ်လေးပျောက်လာတာ “မေမေ” တဲ့။ မိကလား မိကလား မြင့် အရင်ဦးဆုံး အခေါ်ခံခဲ့ရတာ။ နှုတ်ကလေးကမ်းပေးတိုင်း ချီးမြှင့်ပေး ဟု မိမိရဲ့ရင်ဘတ်ကို လက်ညှိုး၊ လေးထိုး၍ ဖာနီနီတောင်းတာနဲ့သည့် ကလေး။

“ပြောပါ မေမေ”

“ဟင်”

“ကျွန်တော် ပေမေသား ဟုတ်ရဲ့လားလို့”

“ဘာ ဘာလို့ အဲလိုမေးရတာလဲ။ ငါ့မွေးတာမဟုတ်လို့ ဘယ်လို့ မွေးမှာလဲ”

“အဲဒါအမှန်ဆိုရင် သားဘင်ယောက်လို့ ဆက်သံမခံရလို့ ကျွန်တို့ တွေ့ရင်တွေ ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်တော့ဘူး မေမေ။ ဒီရင်ဘတ်ကြီးထဲမှာ အရမ်းနာတယ်။ မချီမဆုံကို နှာနေပါတယ်”

“ဆစ်ထန်”

ရင်ဘတ်ကြီးကို တဖုန်းတဖုန်း ထုနေသော ဆစ်ထန်လက်ကို “ယောင်ယမ်းကာ လှမ်းဆုတ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။ အမြဲလိုလို မခံချင်စိတ်များ ဟန်များဖြင့် တုံ့ပြန်နေတတ်သော ဒီကောင်လေးက ခုတစ်ချိန်မှာ မျက်ရည်များဖြင့် မြေကဲကွဲနေတော့ ဘယ်လိုဖြေသိမ့်ရမှန်းမသိဘဲ ကိုယ့်ပုလဲတွေလည်း ဆတ်ဆတ်ခါနေ၏။ သွေးမသက်သော်လည်း သံယောဇဉ်မဲ့တာ ဖြတ်တောက်မခံဖို့ ခက်သား။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရင်က လွယ်မွေးရသော သားထက်တော့ ဘယ်လို ပျည်းနံ့မှ မထိနိုင်ပေ။ ပြီးတော့ သာယာချမ်းမြေ့နေသော မိသားစုဘဝ ကိုဖြိုခွဲခဲ့သည့် မယားငယ်မရဲ့သား။

“ကဲ လုပ်ငန်းကြီးလုပ်ကြည့်မယ်လို့က မရင့်ကျက်သလို စကားတွေ ပြောနေနေတော့ မျက်ရည်ဆိုတာ ပျော့ညံ့တဲ့သူတွေမှ အလွယ်ကျ ကတိတာ၊ မျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက်၊ ငါ မမြင်ချင်ဘူး”

လေသံမှာမာဖြင့် မျက်နှာလွှဲကာ ဥပေက္ခာပြုလိုက်၏။ ဆစ်ထန် ကလည်း ဖြည်းလေးနွှာ ထရပ်ကာ

“မေမေမွေးတွေ့နေတော့ရဖို့ မေမေစိတ်တိုင်းကျ နေပေးဖို့ လို့

အပ်သလား မေမေ"

"မင်းဘာတွေ အထင်လွဲနေတာလဲ၊ ငါ့ဒီလိုပဲနေတတ်တာ"

"ကိုကိုရဲ့တစ်ဝက်လောက်ပဲဖြစ်ဖြစ်"

"မင်း အလေ့အကျင့်ရလို့ နေသားကျနေပြီဆို"

"ရင်ထဲက မခံချင်စိတ်တွေ ရုန်းကြွလို့ မာနတွေနဲ့ တုံ့ပြန်ခဲ့ ပါပေမယ့် တစ်ခါတလေ နှင့်နှင့်သီးသီး တောင့်တမိပါတယ် မေမေ၊ အဲဒါ ရင်ထဲက လာတဲ့ အမှန်တရားပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အားပေးရင်းနဲ့ တောင့်ခံမှာပါ။ မေမေ စေတနာမရှိရင် ကျွန်တော် ဘာမှ မယူဘူး"

ကောင်းသားပဲလို့ အရင်လို အရွဲမတိုက်လိုက်မိ။ ထွက်သွားရာ ကို လိုက်ငေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဘာလို့ မင်းက ငါ့ရင်နဲ့လွယ်မွှေးရတဲ့ သားမဖြစ်ခဲ့တာလဲ ဆစ်ထန်။ ငါ့ဘဝအတွက် မင်းထန်ဆိုတဲ့ သားတစ်ယောက် မရှိခဲ့ရင်လည်း အ ကောင်းသား။

ငါ့အတွက် မင်းက ဘယ်တော့မှ ရင်ကမွှေးတဲ့သားလို အဖိုတန် ရတာနာတစ်ပါး ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ သေချာတယ်...။

အခန်း (၂၁)

"မင်းသေချာစဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပဲ။ ဒါဆို နိုင်ငံခြား မှားယွင်းမှာပေါ့"

"တစ်ပတ်အတွင်း သွားရမယ်၊ ဦးအောင်သော်တို့ကိုတွေ့ပြီး ကောက်က အစီအစဉ်တွေလည်း လုပ်ပြီးပြီဆိုတော့ အဆင်ပြေပါတယ်"

"အေးကွာ မင်းအိမ်အတွက် မင်းကြိုးစားနေတာ ဝမ်းသာပေ မယ့် ဒီဘက်က ကိစ္စကို လျစ်လျူရှုမှာကိုတော့ လက်မခံနိုင်ဘူး။ ငါက ဘာအားကိုးနဲ့ ပုံရင်းထားတာ၊ ငါက ဘာမှန်းလည်းတာ မဟုတ်ဘူး"

"စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဒါက ငါ့ရဲ့ပင်မ အသက်သွေးကြောပါ။ မင်းနဲ့ ကွက်သွားဖို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဖေဖေနဲ့မေမေအတွက် လုပ်ပေးသင့် ကယ်ထင်လို့ လုပ်ပေးတာ၊ ငါ ဘာမှမျှော်လင့်ထားတာ မရှိဘူး"

"မင်းအမေက မကြည်ဖြူလို့ မဟုတ်လား"

သူ ငြိမ်သက်နေတော့ သာဘောဒေါက်သုလ္လိကာ ဒီနေ့ဝင်လာ သည့် ပစ္စည်းသစ်တွေကို ကွန်ပျူတာထဲ စာရင်းသွင်းပြီး မျိုးမင်း သက် ပြင်းရှိုက်သံသ့သ့ဖြင့်

“ဒေါ်မြသားနွယ်က မင်းအမေရမ်း မဟုတ်လောက်ဘူး”

“ဘာ”

“မိခင်ရင်းတစ်ယောက်မှာ အဲလို အာဇာနည်တွေ ကြောင့်ပဲ မခိုအောင်းနိုင်ဘူး ဆစ်ထန်”

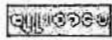
“မင်းကလည်း မေမေက ငါ့အမေရင်းမဟုတ်လို့ ဘယ်သူ ဖြစ်ရမှာလဲ၊ မေမေကို ငါ သေချာမေးကြည့်ပြီးပြီ”

“သူမေးတာ မဟုတ်လို့ ဘယ်သူက မေးမှာလဲတဲ့”

“အဲလိုပဲ ပြောမှာပေါ့၊ မဟုတ်ရင်တောင် သာသနီဆွမ်းအတူတူ ခွဲခြားချစ်တတ်တဲ့မိဘတွေပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ မင်းထန်ကိုပဲ ဦးစားမေးကြတာ လေ၊ မင်းအမေလည်း မင်းကိုချစ်တယ်ဆိုပေမယ့် မင်းထန်အပေါ်လောက် ပွင့်လင်းမှုမရှိဘူး မဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ ပန်းနီနီကိုရော မင်း ဘယ်လိုလုပ် ခဲ့မှာလဲ၊ သူ အဖြေပေးပြီလား”

“ဆိုပါတော့ ငြင်းမူပြင်တော့ ဟိုမသွားခင်တော့ ဟိုကျတု အဖြေတောင်းရမယ် ပြန်လာရင် တစ်ခါတည်း လက်ထပ်လို့ရအောင်”

“စုတ်ရော လာဘ်ရော တစ်ခါတည်းသင်ချင်လို့လား၊ မင်းတော့ မီးစတစ်ဖက် ရေမှုတ်တစ်ဖက် ဖြစ်တော့မှာ”

“ဘာပြန်လို့လဲ”

သူ မေးတာမပြောဘဲ မျိုးမင်း ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေသန့်ဘူး သွားယူလာတုန်း ပြီးတော့ ပန်နီနီထဲထည့်ကာ သူ့ကိုပေး၏။

“ရင်မူတော့ သက်သာနာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နေသာထိုင်သာ ပြုပါ့တယ် သောက်”

သူ့ကိုတိုက်တွန်းပြီး မျိုးမင်းက ကိုယ်တိုင်လည်း မော့သောက် ၏။ ပြီးမှ ရေဘူးကို ကောင်တာစားပွဲပေါ်တင်ပြီး

“ပန်းနီနီကို မင်းအမေက ခွန်လွှတ်နိုင်ရင် ခွန်လွှတ်မှာလား”

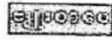
“ဘာဆိုလို့လဲ”

“သူ့သားကို ထောင်ကျအောင်လုပ်ထားတယ်ဆိုပြီး ပန်းနီနီ ကို မင်းအမေ လက်ခံမှာလား”

“ကိုကိုက သူ့အပြစ်သူခံရတာပါ”

“အဲဒါ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နဲ့ ပန်းနီနီဘက်က မင်းတွေပေးထား ဘာလေ၊ ဘယ်သူမှားတယ် မှန်တယ်ဆိုတာ လူတိုင်းလည်း သိတယ်၊ ပဲခူး မင်းအမေ မသိဘူး၊ ငါ့သွေးငါ့သား ဒီလိုဖြစ်ရတယ်ဆိုပြီး အတ္တ ပျက်သွားတာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ပန်းနီနီကို ဘယ်သူဆိုတာ မင်း အမေ သိရင်ပေါ့”

“မသိဘဲနေမှလား၊ ရှေ့နေကြီးတွေက နာမည်ပါပြောထားတာ ပြန်လို့လို့မရတဲ့ အခြေအနေနဲ့ တော်တော် တင်းမာသွားကြတာပဲ၊ ငါ

မရောက်ခင် သုံးလလောက်မှာ အဲဒီကိစ္စ အမှုထပ်ပြီး အခြေအတင်တွေ ဖြစ်ကြတာတဲ့”

“ဘာမှမဖြစ်လောက်ဘူးထင်ရင် ဝန်းနီနီက ဘယ်သူပါဆိုတာ မင်းအမေကို အရင်ဖွင့်ပြောကြည့်လိုက်သေး၊ အခြေမတောင်းခင် မင်း အမေ လက်ခံနိုင်မလား မေးကြည့်လိုက်တာ ပိုမတောင်းဘူးလား၊ လွှဲ ပြီးမှဆို ဝန်းနီနီဘက်က နှစ်နာစရာကိစ္စတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

သူ တွေခနဲဖြစ်ပြီး ခေါင်းရမ်းလိုက်၏။ ကုန်သွားသော ဖေပု ရွက်ကို စားပွဲပေါ် အသံမြည်အောင် ဖိစုလိုက်ပြီး

“ရွေးချယ်ဖို့ ဖြစ်လာခဲ့ရင် ဝန်းနီနီကို ငါ ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ် ဘူး။ မေမေညပေကွာတွေကို ရခဲ့သည့်တိုင်အောင်”

“ဥပေကွာတွေနဲ့ နေသားကျွဲပြီးသားမို့ မင်း ဒီစကားကို လဲ တင်းတင်း ပြောရတာ မအံ့သြပါဘူး။ ဝန်းနီနီဘက်က မိဘတွေ သေ တာဆိုပြီး မင်းအမေလို အာသာတတွေမရှိရင် မင်း သက်သာသွားဘယ်”

“မင်းပြောမှ ဒီဘက်ကိစ္စတွေ လုံးဝမရှိရလို့ ဝန်းနီနီနဲ့ မပေ ရတာ ကြာသွားတာ သတိရထား၊ ညနေ သူ့ အလုပ်ကအပြန် သွားဖို့ လိုက်ဦးမယ်ကွာ”

“သွားမယ်ဆိုလည်း ဒီနေ့ထင်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ငါ စာရင်းလျ ထားတာ ပြန်စစ်သွားဦး၊ နေ့တွေက ကောလဟာလတွေနဲ့ အရောင်းအ ပေးတာ ထပ်မမှားလိုက်ဘူး။ ဂိမ်းစက်တွေကလည်း တစ်ချို့ပြီးတစ်ချို့

၁၅၈

ဝင်နေတာ၊ ငါတော့ နားလည်တော့ဘူး၊ နည်းနည်းကြည့်လုပ်သွားဦး နော်”

“အေးပါ ကိုရီးယားက ဝင်တဲ့ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွေ ဈေးကွက် ငင်တယ်နော်”

“ကိုရီးယားခေတ်လေကွာ၊ သူတို့ ဘာလုပ်လုပ် ကောင်းနေ တော့တယ်၊ အရည်အသွေးညံ့တောင် နားလည်ပေးကြတယ် အံ့ရောပဲ”

“အနုပညာနဲ့ ထိုးဖောက်တာ ထိရောက်တဲ့ သဘောပေါ့၊ တို့ နိုင်ငံက အနုပညာရှင်တွေ အဲလို ဝမ်းဆောင်ရည်ရှိရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ”

“ဟိတ်ကောင် အဲဒါ မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ တိတ်တိတ်နေ”

မျိုးမင်းက ကိုယ်တိုင်လည်း ပါးစပ်ပိတ်လိုက်ကာ နေရာက ထထွက်သွား၏။ သူလည်း လုပ်စရာရှိတာတွေလုပ်ပြီး ညနေစောင်း လောက်မှာ ဝန်းနီနီ အလုပ်လုပ်သော ဘုရင့်နောင်ကို ထွက်လာခဲ့သည်။ ဖြဲနဲ့ရွှေမှာ သယ်ဘီးကားကြီးတွေ ကုန်အတင်အံ့ချ လုပ်နေသည့်ဖို့ ဒီနေ့ ည ဝန်းနီနီ အိမ်ပြန်နောက်ကျလိမ့်မည် ထင်သည်။ မိဘတွေသာရှိလျှင် သမီး မိန်းကလေးကို စိတ်မချလို့ ဒီလိုအလုပ်တွေ ဘယ်ခိုင်းပါ့မလဲ။

ဖြဲနဲ့နှင့်မျက်စောင်းထိုးလောက်မှာရှိသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က နေ့ သူ စိတ်ရှည်ရှည်ဖောင်းနေလိုက်သည်။ မာနမင်းသမီးလေးကို လက် ထပ်ပြီးလျှင် ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ခိုင်းတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။

၁၅၉

“ဟော”

နောက်တစ်နာရီကျော်လောက်အကြာမှာ ဆွဲခြင်းလေဆွဲကာ ပန်းနီနီ ထွက်လာတော့ ကားဆက်ခိုင်း၍ နောက်တစ် လိုက်လာခဲ့သည်။

“တီ တီ”

“အံ့မယ်လေး”

အနားရောက်မှ ကားဟုန်းတီးလိုက်စဉ်မှာ သူမ လန်ဖျင်တုန် တက်၍ ချက်ချင်းပျက်စောင်းချွယ်ဝါ။

“ဘာလုပ်တာလဲ၊ လူ့ကို အလန့်တကြားဖြစ်အောင်”

“လာ ကားပေါ်တက်”

ကားတံခါးဖွင့်ကာ ခေါ်လိုက်တော့ သူတစ်ကိုယ်လုံးကို မြဲကြည့်၍ မျက်မှောင်ကြွတ်ဝါ။ နက်ခဲတိုင်းတွေ ကုတ်တွေ စတိုင်ပန်တွေနဲ့ပျံ အထူးအဆန်းဖြစ်နေဟန်တူသည်။

“ပါတီတွေ ဒင်နာတွေကနေ လှည့်ဝင်လာတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကားပေါ်ရောက်ရင် ပြောမှာပေါ့ လင်းမကြီးမှာ”

“ဖြစ်ရမယ်”

သူမ ကားပေါ် ဧည့်ခနဲ ရောက်လာသည်နှင့် ကားလေးကို ရှောခနဲ လှိန်ထွက်လိုက်၏။ ဒီအချိန်ထိ သူ့ဘက်က တိတ်ဆိတ်နေဆဲပင်။

“ဒီရက်တွေမှာ ရှင် ပျောက်ချက်သားကောင်းအခုတော့ မိန်းမ တွေ ဘာတွေရနေပြီထင်တာ”

ကျားစာစမ

“ပါးစင်ပုတ်ကြီးနဲ့ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကိုယ်ယူမယ့် မိန်းမ က အခုမှ ကားပေါ်ပါလာတာ”

“သေလိုက်”

“တွေ့တာတယ်လား၊ နောက်မှမတိုင်းနော်၊ ကိုယ် ဒီရက်အ တွင်း နိုင်ငံခြားသွားရတော့မှာ”

“ဟင် သာ ဘာလို့လဲ”

သူမ မျက်နှာလေး အရောင်ပြောင်းကာ ပျာပျာသလဲ မေး၏။ သူ့က ကားကို အနိမ့်လျှော့ကာ လမ်းဘေးကျကျမှာ ထိုးရပ်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကို အခြေမေးပါ”

“အာ ခုနက ဘာလို့သွားရမှာလဲဆိုတာပဲ အရင်ပြောစမ်းပါ”

“ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကြိုလှမ်းသွားပြီ မဟုတ်လား”

“ကြည့်”

“ကြည့်နေတာပဲ”

“အား”

သူ့မျက်လုံးနှင့်အပြိုင် မြူကြည့်လာလျက် သူ့ဗိုက်ခေါက်ကို ထိခနဲ ဆွဲလိမ့်ခံလိုက်ရသည်။ အဆီပိုင်းသော သူမလက်ကလေးကို ပု လွှတ်မပေးတော့ဘဲ ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

သူမ မျက်နှာလေးမှာ စိုးရိမ်စိတ်တို့သာ များနေပြီး ရက်ရွံ့ ကုန်ခါခြင်းတို့ ဖြစ်မနေပါ။ ဒီကောင်မလေး မခွဲခွာလိုသည့် ဆန္ဒတို့

ကျားစာစမ

ဖြစ်ပေါ်နေတာ သူ့ရင်မှာ တလိုက်လိုက် ကြည့်နေရသည်။

“ပန်းနီနီ”

“ဟင်”

သူမက တိုးတိတ်စွာထူပြီး မျက်လွှာလေးပင်မောလာ၏။ သူက ထိုမျက်နှာလေးကို မလွဲတမ်း ခပ်ငေးငေးလေး ကြည့်နေခြင်းကား

“ကိုယ် ဟိုကပြန်လာရင် မင်းနဲ့လက်ထပ်ပါရအေ”

“ရှင် ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ၊ ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“ကုမ္ပဏီကိုစွန့် သွားမှာ၊ သိပ်မကြာပါဘူး”

“ဘာမျှင်လုပ်ချက်မှ မထားဘူးဆိုတဲ့ ကုမ္ပဏီအတွက် ဘာသွား လုပ်မှာလဲ၊ ရှင်အဖေ နိုင်ငံထာထား”

“ကိုယ့်ရဲ့ကြီးစားမှုထက်သက်ပါ၊ ကုမ္ပဏီက မြှောင်ထဲရောက် လာလုဖြစ်နေပြီ၊ အဲဒါကြောင့် ပေပေနဲ့မေမေ စိတ်ဆင်းရဲရအောင် ကိုယ် ကြိုးစားကြည့်နေတာ၊ ဘယ်သူတိုက်တွန်းတာမပါဘဲ ဘာမျှင်လုပ် ချက်မှမထားဘဲ ပြီးတော့ မေမေ အကောင်းမမြင်လည်းဘဲ”

“ဆစ်ထန်နီ”

“ကိုယ့်ရဲ့ရဲ့ငေးဆင်မှုထက်သက်လို့ပြောရင် စကားလုံးနဲ့မတင့် မရာ ဖြစ်နေမလားမသိဘူး၊ ကိုယ် ကြိုးစားကြည့်တာ အချည်းနှီးပေး မဖြစ်လောက်ပါဘူး”

“ရှင်မှာ ဘာသို့ နာကျင်စရာတွေ ရှိနေရတာလဲ ဆစ်ထန်နီပယ်”

ဗျူးစာအုပ်

စိတ်ထိခိုက်သလို ရေခွတ်ရင်း သူမ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင် ထားသည်။ ဆစ်ထန်နီပယ်ပေါ်မှာ ထပ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ နှလုံးသား ရှင်း နားလည်ပြီးဆုတော့ နာကျင်စရာရှိလည်း မျှဝေခံစားရုံပဲပေါ့။

“မင်းတစ်ယောက်ပဲ ကိုယ့်ကိုနားလည်ပေးမယ့်သူ ရှိတယ် ပန်းနီနီရယ်၊ ကိုယ် ခံစားနာကျင်ရတိုင်း မင်းကို သတိရတယ်”

“နီကတော့ ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် ရှင်ကို သတိရတယ်”

“တကယ်လား”

“ရှင်မလာတော့ ရှင်နဲ့ရန်မဖြစ်ရဘူးလေ၊ ကြီးမေကတောင် ပြောတယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“မလာခါမှ မျှော်တော်ယောင် လုပ်မနေနဲ့၊ လာရင် ကောင်း ကောင်း ဖြစ်မှန် ဆက်ဆံတာမဟုတ်ဘဲနဲ့တဲ့ ကြီးမေက ရှင်ရဲ့ဘက်တော် လား၊ ရှင် ဘယ်လိုတွေ သိမ်းသွင်းထားလဲမှမသိတာ”

“ကိုယ်က မျက်နှာခြင်ချစ်ခင်ပါစေဆိုတဲ့ ဆုတောင်းပြည့်လို့နေ တာပေါ့၊ ကိုယ့်ကိုခြင်ရင် ဘယ်သူမှ မချစ်ဘဲ မနေနိုင်ကြဘူး”

“ပြောရဲ့လို့ကတားဟား၊ ငပေါ သူ့ရုပ်ကြီးကိုများ”

ခင်ချင်ချင် ပြောပစ်လိုက်တော့ ဆစ်ထန်နီက သူမနာခေါင်းလေး ကို နာကျင်သွားအောင် ဆွဲလိမ်ပစ်သည်။ သူမ အားခနဲ အော်ကာ ပျက်စီးသံကို ထုပစ်လိုက်တော့ ရှောင်ပစ်ခြင်းမပြုဘဲ သူမကိုယ်လေး

ဗျူးစာအုပ်

သိမ်းဖက်ပစ်လိုက်၏။

ရင်ခွင်ကျယ်မှာ နစ်မြုပ်သွားရသည်မို့ သူမ အသက်ရှူပင် ကျပ်လာသည်။

“ဖယ်စမ်းပါ အဲလောက်ကြီး ဖက်ထားမှတော့ အသက်ရှူကျပ် ပြီး သေမှာပေါ့”

“ဒီလို ဖက်ရုံလေးနဲ့ အသက်ရှူကျပ်ပြီး သေခရာအကြောင်း မရှိပါဘူး၊ ဒါမျိုးလုပ်မှ”

“ဟာ ဆစ်ထန်နော် ဟင့်အင်း၊ အရမ်းခိုးတယ်၊ မသိဘူး သွား”

ရှက်ရွံ့စွာ တွန်းကန်ရုံနဲ့ ဖယ်လိုက်သော်လည်း နှုတ်ခမ်းငါးခလေး တွေက ဆန္ဒတို့နှင့် ဆန့်ကျင်ပွာ လွတ်မြောက်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

ဒါဟာ ချည်နှောင်လိုသည့် ကြိုးတစ်ချောင်းဆိုပါလျှင် ဘယ် တော့မှ လွတ်မြောက်ဖို့ ကြိုးစားဖြစ်တော့မှာမဟုတ်။

အခန်း (၂၂)

“ဒါဆို ဆစ်ထန်က သူ့အိမ်ကကိစ္စနဲ့ နိုင်ငံခြားကို သွားရတာ ပေါ့၊ နင်နဲ့သူက အဲဒီကပြန်လာရင် လက်ထပ်ကြမှာလား”

“ပြန်လာတာနဲ့ သူ့အဖေကို ဖွင့်ပြောမယ် ပြောတာပဲ၊ ကုမ္ပဏီ ကြီး ပြန်ထူမတ်အောင် လုပ်ပေးထားလို့ သူ့အဖေလည်း သူ အိမ်ထောင် ပြုမယ့်ကိစ္စကို ကန့်ကွက်မှာမဟုတ်ပါဘူးတဲ့လေ”

“အဲလို သူဌေးသားနဲ့ လက်ထပ်ရမှာ နင် အရမ်းကံကောင်း တာပဲ နီနီ၊ ဆစ်ထန်က နင့်ကိုဘန်တီးထားပြီးလည်း ချစ်တယ်၊ အားကျ လိုက်တာဟယ်”

“အားကျရင်ရှာလေ၊ တော်ကြာသွေးဆုံးသွားမှဆို ကလေး မမွေးနိုင်လို့ ယောက်ျားပစ်တာ ခံရဦးမယ်”

“နင် ပြောမှတစ်လုံးကြီး၊ ကြက်သီးတောင်ထယ်”

မသိတာ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသည့်ပုံ လုပ်ပြနေချိန်မှာ ကြီးမေ တရားပွဲက ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဟဲ့ သီတာမ မပြန်သေးဘူးလား”

“ကြီးမေ တရားပွဲသွားပေးသလိုနဲ့ နီနီကို အဖော်လုပ်ပေးနေ တာလေ ကြီးမေရဲ့ မနက်ဖြန်လည်း အလုပ်ပိတ်တော့ ဒီမှာပဲ အိပ်လိုက် ရ ကောင်းမလားလို့”

“အေး ကောင်းသားပဲ။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စကားပြောကြ ပေါ့။ ညည်းတို့ဟာလေး အိမ်ထောင်ပြုလွှားရင် နီနီတွေ့ရ စကားပြောရ တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကြီးမေက ဆစ်ထန်နဲ့ သဘောတူတယ်ပေါ့နော်”

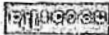
“တူတာပေါ့အေး။ သွေးကြေးချမ်းသာပြီး ဘာမှမကြီးဘူး။ စိတ် သဘောထား ပြည့်ဝတယ်။ အခုညီအစ်မလည်း ရှိတယ်ဆိုတော့ ဘာလို့ သေးလို့လဲ။ သူ့ကိုလည်း ဟိုက ချစ်လိုက်တာမှတုန့်လို့”

“ကြီးမေလည်း အားကျနေပြီပေါ့”

“အဲဒီလို ငါက ဘာလို့ အားကျနေမှာလဲ။ ငါတို့က နန့်လို့ ဝေ ပြု၊ ဒါမျိုးတွေ စိတ်ကူးမယဉ်တော့ဘူး”

ကြီးမေ စကားကြောင့် မသိသာနှင့် ပန်နီနီ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်လိုက်မိကြသည်။ အသက်ကြီးပေမယ့် အရွယ်မကျသေးသော ကြီးမေ က လူငယ်တွေနှင့် အပြောင်အပျက် လိုက်လျောညီထွေစွာလည်း နေ တတ်သည်။

ညအိပ်ရာဝင်တော့ မသိဘာက ခေါင်းအုံးပေါ် ခေါင်းချလိုက် သည်နှင့် တစ်ခူးတစ်ခူး တခေါ်ခေါ်။ ဘုရားဆန်နေရမှာ အိပ်သော ကြီးမေ

ကလည်း ဟောကံသံတွေ ကြားရသည်။

သူကတော့ ဘယ်လူ၊ညာလို့မို့နှင့် အိပ်လို့မရ။

တာဝန်ပေးကြားအောင် ခြေသံဖွဲ့ဖွဲ့နှင့် အိမ်အောက်ကို ဆင်းလာ ခဲ့သည်။ ဒီနေ့မှ တိမ်ညိုတွေ ကင်းလျက် လမင်းကြီးက ပြည့်ပြည့်ဝဝ သာနေ၏။ တစ်မိုးတည်းအောက်မှာဆိုပေမယ့် တခြားတစ်နေရာကို ရောက်နေသော ဆစ်ထန်ကို သူမ တစ်တမ်းတစာ လွမ်းဆွတ်နေမိသလို ပင်။

“ဆစ်ထန်နှင့်အတူရှိနေချိန်တွေမှာ စကားများရန်ဖြစ်ရတာတွေ ပိုသလို ကြည့်နဲ့ပျော်ရွှင်စရာကောင်းသည့်အချိန်တို့လေးတွေလည်း ရှိ ခဲ့သည်။

အေးရောမ အချစ်က ဘယ်လောက် ထူထည်တက်နေပြီဆိုတာ မိန့်မှန်းလို့ပင် မရတော့။

“လွမ်းတယ် ဆစ်ထန်ရေ”

ကြာအောင် အော်ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် နှုတ်ဖျားက တိတ် တာဆိတ်သာ အသံထွက်၏။ လမင်းကြီးက လျှောင်ပြောင်မှာစိုးလို့ပါ။ အနားမှာရှိနေစဉ်က အခမ်းတစ်ပွင့်ကိုတောင် တွန့်တိုခဲ့မိတာ မဟုတ်ပါ လား။

မြန်လာမှ အလွမ်းတွေနဲ့ အထိုးချပြီး နမ်းချင်သလောက် ငြင်းတော့ ဆစ်ထန်ရေ...။

အခန်း (၂၃)

“အဲလောက်တောင် ရက်ရောတာလား၊ အံ့ဩစရာပဲ”

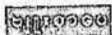
တစ်ပတ်လောက်ကြာမည်ထင်ထားသော်လည်း ငါးရက်လောက်နှင့် လက်ဆောင်တွေ တာနှင့်တို၊ ပါလာသော ဆစ်ထန်ကို ဒေါ်မြသာ၊ နွယ် မြင်မြင်ချင်း ထေ့ငေါ့လိုက်သည်။

• ဦးမောင်မောင်ဦးကတော့ ဝမ်းသာအားရနှင့်ပါ။

“သား အစစအရာရာ အဆင်ပြေခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ကုန်သွယ်မှုလမ်းပွင့်နေတာ စီးပွားရေးလုပ်ချင်သူတွေအတွက် အခွင့်အရေးကောင်းပါပဲ ဖေဖေ၊ မြန်မာပြည်ရဲ့တစ်ဦးတည်းကိုယ်စားလှယ် အဖြစ်နဲ့ သား လက်မှတ်ထိုးခဲ့ပါပြီ”

“ဟင် တကယ်လား သား”

မုလိမ္မာသည့်အကြောင်းအရင်း

“အဲဒါလုပ်ဖို့ သားသွားတာ၊ ကိစ္စတွေ အားလုံးပြီးခဲ့ပါပြီ၊ ဪ ငါ့မေမေ ဦးအောင်သော်တို့နဲ့လည်း ကျွန်တော် တွေ့ပြီးပြီ”

“ငါသိတယ်၊ ရုံးခန်းမှာ သူတို့ကပြောတယ်၊ အဲလိုသာ အစောကြီးက ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ရှယ်ယာတွေပြန်ထုတ်ဖို့ သူတို့ပြောမိမှာ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့၊ မင်းတော်ပါတယ်”

ပြတ်တောက်သော ချီးမွမ်းသံမှာ ဝမ်းသာလိုက်လှဲခြင်း၊ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့ခြင်းတို့နှင့် ပျော်ဝင်မနေပါ။ တာဝန်ဝတ္တရားဆန်စွာ လက်ခံလိုက်ပြီး ပြီးမြောက်ခြင်းကို ဂုဏ်မယူလိုတာ သိသာလျက် အေးစက်သော အပြုအမူများက ဥပေက္ခာများဖြင့် ဟိုအရင်ကအတိုင်း...။

“မင်း ခရီးပန်းလာရင် နားလိုက်ဦး၊ ဒေါ်မူကို ညစာကောင်းကောင်း ချက်ခိုင်းထားတယ်”

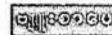
“ဟို ကျွန်တော် မစားတော့ဘူး၊ မေမေ၊ အပြင်သွားစရာရှိလို့”

“အခုမှ ပြန်ရောက်တယ် ဘယ်ကိုလဲ”

“အဲဒီကိစ္စ ဖေဖေရော မေမေရော ရှိနေတုန်း အခုပြောလိုက်ရမလား မသိဘူး”

“ဘာလဲ သား၊ ဘာပြောမလို့လဲ”

မေမေက မျက်နှာတစ်ချက် လှည့်လာပေမယ့် ဖေဖေက ကပျာကယာ မေးခွန်းထုတ်သည်။ ဆစ်ထန် ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေပြီးမှ ပြန်ပိုင်လိုက်ကာ

“သား လက်ထပ်ချင်တယ်”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“သားချစ်သူ မိန်းကလေးနဲ့ပါ”

“အဲဒါက မပြောလည်း သိတယ်၊ လက်ထပ်ဖို့ ဖွင့်ပြောပြီဆို ကတည်းက ချစ်သူမိန်းကလေးနဲ့ပဲမဟုတ်လား၊ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ မိဘတွေက ဘာလုပ်လဲ၊ ဘယ်လိုအဆင့်အတန်းကလဲ ပြည့်စုံအောင် ပြော”

ဖေဖေက အလေးအနက် ငြိမ်သက်စွာ နားစွင့်နေပေမယ့် မေမေက စိတ်မရှည်သလို မေးခွန်းတွေအများကြီး ထုတ်ဖော် မပြောမပြော တော့လို့ စလိုက်ရပေမယ့် သူ ဘာကြောင့် ဝန်လေးနေမှန်းမသိ။

“ပြောစရာရှိတာ ပြောလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ သူ့မှာ မိဘတွေမရှိဘူးပါဘူး၊ အခုလောလောဆယ် အပေါ်နဲ့ နေနေပါတယ်”

“ချို့တဲ့တဲ့ အသိုက်အဝန်းဘာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မိဘတွေရှိနေရင်တော့ အဲလောက် ရှမ်းကန်ရမယ် အဆင့်အတန်းက မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်း ဒီလိုပြောနေရင်တော့ အထင်ကြီးပေးတာကတော့ အဆင် အတန်းက မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ အခု သူ ဘာအလုပ်လုပ်လဲ၊ ချည်းလေ သင်ခဲ့ရလား”

“ဘွဲ့ရပြီးပါပြီ၊ ဆန်းခွဲရုံမှာ စာရေးပလုပ်နေပါတယ်”

“နာမည်က”

“ပန်းနီနီ”

“ဘာ”

“ကိုကို မောင်းတဲ့ကားနဲ့တိုက်မိလို့ သူ့မိဘတွေ ဆုံးသွားတာ၊ လူ့ဘဝက သနားစရာပါ၊ သူက”

“တော် တော် မင်း ဆက်မပြောနဲ့တော့ ဆစ်ထန်”

စကားဆုံးအောင် ပြောဖို့ အခွင့်အရေး မပေးဘဲ လက်ကာ ကန့် ပိတ်ပင်ပင်လိုက်ရသည်။ ဒီလိုဖြစ်လာနိုင်သည်ဆိုတာ ကြုံတွေးထား ပြီးပြီဆို သူ့ဘက်က ထူးထူးခြားခြား တုန်လှုပ်မသွားသော်လည်း မေမေ မျက်နှာက ထင်မခက်ထန်နေသည်။ မျက်ဝန်းများက စူးရှအေးစက် နေကာ

“မင်း ငါ့ကို အဋ္ဌတိုက်ဖို့ ဒီမိန်းကလေးနဲ့ပတ်သက်လိုက်တာ လား”

“ဟာ ဘာဆိုလို့လဲ၊ သူ့ကို ကျွန်တော် တကယ်ချစ်မိသွား ခဲ့ပါ”

“ဘာ ချစ်မိသွားလို့ ဟုတ်လား၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်လုံး ထောင် မျှအောင်လုပ်လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးကို ချစ်မိသွားတယ်၊ မင်းပါးစပ်က ပြောထွက်ခဲ့တယ် ဆစ်ထန်ရယ်”

“သူက မိဘနှစ်ပါးလုံးတောင် ဆုံးပါခဲ့ရတာပါ။ ဖင်ပန်းဆင်း၊ ရှန်းကန်နေရတာလည်း သူ့ဒီဘာတွေ မငိုတော့တာကြောင့်ပါ။ အဲဒီလို တွေးကြမယ်ဆိုရင် သူ့ဘက်က ပိုပြီး နာကြည်းလို့ရပါတယ် မေမေ အဲလိုဖြစ်အောင် သူ တမင်ထကာ လုပ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘာ”

“မကြားချင်ဘူး။ မကြားချင်ဘူး ဆင်ဆန်း မင်း သူ့ဘက်က ဘာမှ ကာကွယ်ပေးပြီး ပြောမနေနဲ့။ မင်းက ငါ့သားကို ထောင်ကျအောင် လုပ်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ပျော်ပွဲဝင် အောင်ပွဲခံမလို့လား။ မင်းဖြစ်ချင်တာ ဒါမျိုးလား”

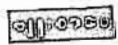
“မြသား”

“ရှင် မပြောနဲ့ ရှင်ဘာမှပင်မပြောနဲ့။ ရှင်သားက ကုမ္ပဏီထိုင်၊ ကို ကယ်တင်လိုက်တာ၊ မြသားတို့အတွက် မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ သူ့ခံပုံ တခြားရည်ရွယ်ချက်တွေရှိနေလို့”

“မေမေ”

မခံမရပ်နိုင်စွာ စူးခနဲ အော်ပစ်လိုက်၍ မေမေထက်က အသံ မသတ်လိုက်နိုင်။ သူ ကြိုးစားခဲ့သမျှတွေကို စေတနာလို့ မထင်ပါလား။ ငါ့သား ရှင်သားလို့ သွေးခွဲပြောနေတာကရော လွန်လွန်းဘူးလား။ သူ တကယ်ရော မေမေပင်မလေးနဲ့လွယ်မေးတဲ့ သားရော ဟု ရဲ့လား။

“မေမေ”

“မခေါ်နဲ့ မင်း အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် ငါ့သားမဟုတ်ဘူး။ မင်းကို တစ်သက်လုံး အသိအမှတ်ပြုဖို့ စိတ်ကူး မရှိဘူး”

“ပန်းနီနီကို ရန်သူလို သတ်မှတ်နေတာ မတရားပါဘူး မေမေ။ မေမေတို့အတွက် ကျွန်တော် လုပ်ပေးသင့်တာ လုပ်ပေးပြီးပါပြီ။ ဘာမှ (လည်း) ပြန်မမျှော်လင့်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီတစ်ခု ကိုတော့ လိုက်လျောပေးပါ”

“အစ်ကိုကို ဒီလိုဖြစ်အောင်လုပ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ မင်း ဟာကယ် လက်ထပ်နေခြင်းမှာလား”

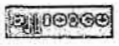
“မိဘတွေ ခွင့်ပြုချက်နဲ့ တင့်တောင်းတင့်တယ် လက်ထပ်ချင် လို့ပါ။ ဒီတစ်ခါပဲ တောင်းဆိုပူးပါတယ်။ ဒီတစ်ခါပဲ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ မေမေ”

“မင်းထန်သာ မင်းအစ်ကိုရင်း သွေးသားအရင်းဆိုရင် မင်း “လို့ လုပ်ရက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“မြသား”

“ဘာ ဘာပြောတယ် မေမေ”

မေမေ့ရဲ့ အထိတ်တလန့် ဟန်ထားသံနှင့် ဗလုံးပထွေး ဖြစ် ပျားထည့်ဖို့ သူ သေချာမကြားလိုက်ပါ။ မေမေက ဦးချက်ကို သူ့အနား မလျင်မြန်ဆုံး တွန်းလာခဲ့ကာ ဘုန်းယင်နေသော အသံဖြင့်

“သား ပင်ပန်းလာတာ မဟုတ်လား၊ သွားနားလိုက်တော့ သား၊ သားက အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ လက်ထပ်မှာကို သားမေမေ အရမ်း သွေးပျက်တုန်လှုပ်နေတယ်။ မေမေကို မေမေ နားဝင်အောင် ငှမ္ဘာအေးပေးပါမယ်။ သွားလိုက်နော် သား။”

“ဟင့်အင်း သွေးပျက်ပြီး မေမေ့ရင်ထဲရှိသလောက် ပွင့်အံ့ ထွက်လာတာတွေ သား အဆုံးထိ နားထောင်ကြည့်ခွင့်တယ်။ ပြောပါအင်း ပြောပါ မေမေ။”

မေမေဘက်တည့်တည့်လှည့်ကာ ရင်ဆိုင်နားရှင်လိုက်သည်။ ဖေဖေက မေမေနှင့် သူ့ကြားမှာ စိုးချဲ့နှင့်တွန်းဝင်လာလျက်

“မြသားနွယ် မင်းကို စကားကျန်အဆုံးထိ ပြောပြပါပြီအောင် နောင်တတွေနဲ့ မင်းတစ်ယောက်ဘည်း ကျန်ရစ်ခွင့်သလား။ မင်းဆဲအစွဲ တွေနဲ့ မင်းပျော်ပွေ့နိုင်မယ် ထင်သလား။ သားရဲ့သိတတ်မှု၊ ကိုယ့်လို လိုက်လျောနားလည်မှု ဖြည့်ဆည်းမှုတွေကို မင်းဥပေက္ခာပြုလိုက်တော့ မယ်ဆိုရင် ငါ့တက်ကလည်း”

“ရှင်လည်း တော်တော် သတ္တိကောင်းလာပြီပဲ။ ဟုတ်ပြီလေ။ မြသားနွယ်ဘက်က နားသည်ပေးစေချင်တယ်ဆိုရင် ရှင်သားထို အဲဒီ မိန်းကလေးနဲ့ လက်ထပ်ခြင်းအောင် ပျောင်းပျံ့နားချပါ။ မဟုတ်ရင်တော့ မြသားနွယ် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘူး ကိုမောင် အဲဒီလို အာဟာရ တွေနဲ့ မိန်းမရိုင်းကြီးဖြင့်အောင် ရှင်ပဲလုပ်ခဲ့တာ ဖြစ်ပျက်သမျှအား

အားလုံးရဲ့ တရားဟော ရှင်ပဲ”

“မေမေ”

“သား”

ရှင်လင်းပြတ်သားစွာ တီတီကျကျ မပြောခဲ့တာမို့ မကျေမချမ်း လှည့်ထွက်သွားသေး မေမေ့ကို သူ့ ကားပျာကသီ တားဆီးလိုက်ခြင်းပါ။

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက သူ့လက်ကို ဖျတ်ဆန့် ဖမ်းဆုပ်ဆွဲထားသည်။ မေမေ ခေါ်သတကြီး ပေါက်ကွဲမှု အဖြစ်မှန်ကို သိရမှာမဟုတ်လား။

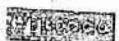
“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဖေဖေ ဘာလို့ တားနေတာလဲ၊ မေမေက ပေါက်ကွဲချင်နေတာ၊ ပြောချင်နေတာ၊ သားအရင်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပြောပြချင်နေတာ”

“မ မဟုတ်ပါဘူး သားရယ် သူ စိတ်ဆိုးခေါ်သထွက်လာတိုင်း ကင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲအောင် ပြောနေကြပဲ”

“မဟုတ်ဘူး အမှန်တွေကို ပြောချလိုက်ရင်တာ သားသိတယ်။ ကြိတ်ပြီး ထိန်းချုပ်ထားတာ ဖေဖေလည်း သိနေတယ် မဟုတ်လား။ မေမေ့ကို ပြောခွင့်မပေးချင်ရင် ဖေဖေကိုယ်တိုင် ပြောပါ ဖေဖေ၊ သားက ဖေဖေတို့သားအရင်းမဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား။ ဇနီးဓားသားလား။ လမ်းပန်းက ကောင်းကင်လာတာလား”

“သား”

“ဒီအထိုင်၊ ဒီပင်စက်ခံနေရတာထက်စာရင် ဇနီးဓားသားဆိုပြီး

၁၇၆ ◊

ယုံ

တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို မောင်းထုတ်လိုက်တာက တော်ပါသေးတယ်။ သားရင်တွေ ဒီလောက်နာကျင်နေတာ ထူးပြီး မခံစားရတော့ပါဘူး။ ပြောပါ သားက ဖေဖေတို့သားအရင်း မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား။”

“သားရယ်”

ဘယ်သူမွေးထုတ်မှန်းသိတဲ့ လမ်းသားက ကောက်ယူခွေးစား ခွဲမိရင်တောင် စောစောကတည်းက အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောပြီး နှစ်သိပ် ပေးလိုက်ရင် အဆင်ပြေမည်ထင်၏။

အခုက ဖေအလုပ်သူက အိမ်ထောင်ရေးအောက်ပြန် မသား၊ ငယ်ထားလို့ တိတ်တိတ်ပုန်း ခွေးလာခဲ့သည့်သား၊ မဟားကြီးရဲ့ ငြိငြိပု များနှင့် ဥပေက္ခာပြုခံခဲ့ရသည့်သား။

ဘယ်လောက်များ ဂုဏ်သွား နာကြည်သွားစရာမလဲ။ သားလက် ကို ဖြစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ဘယ်လိုမှ ပြောမထွက်ပါ။

“ဖေဖေ”

“ဘာမှမပေးပါနဲ့ ဘာမှမလည်း မထိချင်ပါနဲ့ သားရယ်။ ဖေဖေ အရမ်းကို မွန်းကျပ်ပြီး ပင်ပန်းနေလို့ပါ။ သားကို ဖေဖေချစ်တယ်။ သား မေမေလည်း သားကိုချစ်ပါတယ်။ သားကြီးအတွက်သာ စိတ်ပ ကောင်းလွန်းလို့ ပန်းနီနီနဲ့ သဘောမတူတာ သားက နားလည်ပေးလို့ပါ။”

“ပန်းနီနီနဲ့ မတ်သတ်တာကိုပါ နားလည်ပေးခိုင်းနေတာလဲ။”

ပျော်ပျော်သည့်အကြောင်းအရာ

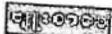
◊ ၁၇၇

ဖေဖေ၊ သား၊ ခံစားချက် သားနှလုံးသားကို နားလည်ပေးဖို့တော့ မေမေ့ကို ဘာလို့ ဖေဖေ မဖေဖေင်းချတာလဲ။ သားရဲ့ဆန္ဒကို ဒီတစ်ကြိမ်လေးတော့ လိုက်သည့်အပေးလိုက်ပါလို့ မေမေ့ကို နားဝင်အောင် မပြောပေးတာလဲ”

“သားရယ် ဖေဖေက”

“ဖေဖေကို စိတ်မဆိုးပါဘူး။ မေမေ့ကိုတော့ စိတ်နာတယ်။ ကာလို့ ဒီလောက်ကြီးတောင် သားကို ဥပေက္ခာပြုနိုင်ရတာလဲ။ ပိုင်ဆိုင် ပူထွေအားလုံးကို သား မမက်မောဘူးဆိုတာ သက်သေပြပြီးပြီ။ အခု ယှဉ်ခဲ့တာ မေမေ နာမည်နဲ့ပါ။ မေမေ့ ပေးချွင်းတဲ့သူပေး၊ လုပ်ချင်တာ လုပ်လို့ရအောင်လို့ ဘာမှ ဖျှော်လင့်မှုမရှိ တောင်းဆိုမှုမရှိခဲ့တဲ့ သားကို မျက်ဝက်ဖို့ရည်း တွေးနေတာ သား ခံနိုင်ရည် မရှိတော့ပါဘူး ဖေဖေ။ ပြီးသင့်လို့ မုန်းနေတာဆိုလည်း မုန်းရခြင်းမှာ အကြောင်းအရင်းတော့ မှုမရမှာ မဟုတ်လား အခုတော့”

ဆက်မပြောချင်တော့ဘဲ ဖေဖေ့ရှေ့က ထွက်လာခဲ့သည်။ မိက်ကဲ့ချင်တာတောင် ဘာကြောင့်ရယ်လို့ အမည်တပ်လို့မရတာနဲ့ တိုင်းပဲ...။

မေးတာနှင့် ခြေတာ သဘာဝတပုဂ္ဂိုလ်သော်လည်း ဘာကြောင့်
မိန့်ကလေး ဆိုပြီး လုံးဝ လက်ခံမပေးနိုင်ဘူးလို့”

“ငါ ကြုံပြောခဲ့တာပဲ ဘူးဘားကြီးကို ဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်
မိန့်ကလေး ဆိုပြီး လုံးဝ လက်ခံမပေးနိုင်ဘူးလို့”
“ငါလည်း သိနေပြီပဲ သားပါ။ ငါ လက်ထပ်မယ့် မိန့်ကလေးက
မိန့်ကလေး ဖြစ်နေတာ မေမေ့အတွက် ကြည့်ဖြူလက်ခံပေးလောက်စရာပု
ဂ္ဂိုလ်တာ”

“ဒါဆိုလည်း အစတည်းက စိန်ခေါ်ထားသလို အတိုက်အခံ
ပြု ပြီး ရှေ့အောင်လက်ထပ်ပေးတာ မင်းအမေက ဒီကိစ္စ နောက်ထုတ်လိုက်
တာရော မင်းကို အကောင်းဖြင့် ကြည့်ဖြူမှာမို့လား”

“အဲဒီလိုပဲ လုပ်လိုက်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေကပါ မေမေ့ဆန္ဒ
မှာလည်ပေးလိုက်ပါတဲ့။ ပြီးတော့ ပန်းနီနီကို မိဘသဘောမတူတဲ့
ပုံစံလုပ် မိသားစုထဲမှာ ငါတို့အောင်တင်တယ် လက်ထပ်တောင်း
ပျက်လို့ ရတော့မှာလဲ”

“ပန်းနီနီက မင်းကို နားလည်ပြီးသားပါ။ မင်းကိုချစ်လို့ ဘယ်လို
မျိုးနွယ်ဖြစ် လက်ခံမှာပါ”

“ဟင့်အင်း ပန်းနီနီက မာနရှိတယ်။ ငါ့ကိုဘယ်လောက်ပဲချစ်
ဘယ်လောက်ပဲနားလည်လည်း မကြည့်ဖြူတဲ့ အသိုက်အဝန်းထဲကို

အခန်း (၂၄)

ရောက်ကတည်းက စကားလည်း မပြောနိုင်။ ရှေးလည်း
မရောင်းနိုင်ဘဲ ငြိမ်သက်ပိုင်ဆိုင်နေသော ဆစ်ထန်ကိုကြည့်၍ မျိုမ
စိတ်မချမ်းသာပေ။ အနားမှာ ကော်ဖီခွက်ထွားချပေးသည်။

ဆစ်ထန် ပူပူသောက်။ ရေခဲသေတ္တာထဲက အခါအခါ
ရေတူကိုချပေးတော့လည်း ဒီအထိုင်း။
အရင်ကဆို ဘာဖြစ်လာတာ ရင်ဖွင့်ပေါက်ကွဲနေကြပါ။
ဘာတွေကို ဒီလောက် ကြိုတင်ချီတမ်းသင်ခံစားနေတာလဲ။

“ဆစ်ထန်”

သက်ပြင်းပျောက်သွားပြီး မျက်နှာပင့်ကြည့်တာက တစ်ချိန်က

“မင်း ဟိုက ပြန်လာတာ အားလုံးအဆင်ပြေတယ်ဆို”

ကျိုင်းလာတာလား။ ပန်းနီနီဆီမှာ ရောက်ပြီးပြီလား”

“မေမေက ပန်းနီနီနဲ့ သဘောမတူဘူးတဲ့”

“ဟင်”

ခေါင်းတိုးလျှိုဝင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

“ဒါလည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ ရှိသင့်တဲ့မှာနဲ့”
မျိုးမင်း လေသံအပျာ့ကာ သက်ပြင်းငါ့ ရှိုက်ထုတ်၏။ ဆစ်ဝါ

ကို ဘယ်လိုအားပေးရမုန်းပင် မသိတော့ပါ။

“မင်း ဘာလုပ်မှာလဲ”

ကိုယ်က ဘယ်လိုအားပေးမုန်းမသိတော့ ဆစ်ဝါနဲ့ဆန္ဒကို
မေးကြည့်မိ၏။ ဆစ်ဝါနဲ့က အံ့တင်တင်ကြိုက်လို့ မျက်နှာညှော်တွေ ရုပ်
နေကာ

“အဲဒါတွေ ပြောရင်းနဲ့ဆက် ငါ့ကိုယ်ငါ ဘာကောင်မှန်းမသိ
ပိုဆိုးတယ်”

“မင်း ဘာတွေ တွေးမိနေတာလဲ”

“မေမေက ငါ့ကို သားအရင်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပေါက်ကွဲ
တယ်။ ဖေဖေက ပိတ်ပင်တာ၊ ဆီးတယ်။ သေချာသေချာလို့ ငါလဲ
အရမ်း မွန်းကျပ်နေပြီ”

“အဲဒါကို ဝိတ်ထဲက ထုတ်ပြီး မင်းလုပ်ချင်ရာလုပ်ပစ်”

“ဖေဖေ ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူး။ ငါ့ကြောင့် စိတ်ထိန်း
ပုန်းပုန်းလဲသွားမှာမို့လို့ ငါ ဒီလောက်ထိ ထိန်းချုပ်နေတာ။ ပန်းနီနီ
လည်း အဲဒါကြောင့်”

“ပန်းနီနီကို မင်းသွားမတွေ့တော့ဘူးလား”

၀၉၅၀၉၅၀၉၅

၀၉

“အဲလို ကင်းကွာပြီး နေဖို့တော့ ငါ့ကသတ္တိပရိယာဇာ၊ ပန်းနီနီကို
ရင်ထဲကနေ ခြုတ်ပြတ်နီးနီး တန်ဖိုးထားပြီးချစ်တာ”

“မွန်လွှတ်ဖို့အရာ စဉ်းစားထားလား၊ မင်းအဖေကို မလွန်ဆန်
ပုပ်လို့ မင်းအဖေ စိတ်ဆင်းရဲမှာမီးလို့ဆိုပြီး”

“အဲလိုလုပ်နိုင်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ နိုင်ငံခြားသွားနေတဲ့ ရက်
လေးအတွင်းမှာ ပန်းနီနီကို ငါ အရမ်းသတိရနေတာ။ ဖေဖေ မသိ
မကောင် မေမေကိုပဲ အတိုက်အခံ လုပ်ကြည့်ရမလား မသိဘူး”

ဆစ်ဝါနီ ခြုတ်ပြတ်သားသား ဆုံးခြုတ်ချက်မချနိုင်သေးဘူးဟု
တွေးလိုက်မိသည်။ သံယောဇဉ်နှင့် အချစ်ရဲ့ကြားမှာ ဒီကောင် မောပန်း
ကောင် ချန်းကန်နေတော့သည်။

အသက်ရှူမဝသလို အပေါ်အင်္ကျီ ကြယ်သီးသုံးလုံးခန့် ဆစ်ဝါနီ
ပြုတ်ပစ်၏။

“ဟိတ်ကောင် ဟိုမှာ ပန်းနီနီ”

“ဟင်”

ဆိုင်ထဲကို ဝင်လာသော ပန်းနီနီကို အခုမှ နှစ်ယောက်လုံး
လိုက်သည်။ လက်ကနာရီကိုမြှောက်ကြည့်လိုက်တော့ ပန်းနီနီရဲ့
လှုပ်ပြန်ချိန်သည် မဟုတ်သေးပါဘဲ။

“ပန်းနီနီ”

“ပြန်ရောက်နေတာတောင် အကြောင်းမကြား ဘာမကြားနဲ့ပါ

၀၉၅၀၉၅၀၉၅

လာ။ အဲလိုပုန်းသိ ဝင်ဘောင်မလာဘူး။ ကိုယ့်အင်္ကျီကို ဆစ်ထန် မရောက်
သေးဘူးလားလို့ မေးမလို့ ပွဲရုံက ခွင့်ဘောင်းပြုံး ပြန်လာတာ။

“ထိုင်ပါဦးကွာ။ ကိုယ်လည်း ခဏနေ မင်းကို လာကြိုမလို့”

“ဟုတ်တယ် ငန်းနီနီရေ။ အိမ်နဲ့ကိုင်တတ်လို့တဲ့ တစ်နေ့က”

“ငေါင်နေတာ”

“ဟင် ဟုတ်လား”

အခုလို ကြားရတော့လည်း စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်ဖို့တွေ
လျော့သွားတယ်။

မျက်တွင်းတွေကုသလောက်အောင် ညှိုးနွမ်းချောင်းကျနေ
ဆစ်ထန်ပျက်နာလေးကိုကြည့်၍ စိတ်မကောင်းပေ။

မျိုးမင်းက အလိုက်ထာပီပင် ရှောင်ထွက်သွားသေးသည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲဟင်။ လုပ်ငန်းကိစ္စ အဆင်မပြေ

လား”

ခုံလေးဆွဲကာ ထိုင်ရင်း သူ့မျက်နှာကို ဆော့ငေးငေးလေးပြု
ကာမေးတော့ လေးပင်စွာ ခေါ်ဆမ်းပြလိုက်သည်။

“ဒါဆို ဘာပြင်သနာလဲ”

“နောက်တော့ ကိုယ် ပြောပြပါ့မယ်”

“ဘာကို ထိန်ချင်ဦးမှာလဲ။ ချစ်သူတစ်ယောက်ကို ပွင့်
မှာ ဝန်မလေးသင့်ဘူးနော်”

“ကိုယ့်ဘာသာ ကြိုးစားကြည့်လို့ အဆင်ပြေမှပဲ”

“နီနီတတ်သက်တာကို မဟုတ်လား”

မီးပွားရေးကြောင့်မဟုတ်လျှင် ဒါပဲရှိတော့တာမို့ ဒဲ့တိုးပင် မေး
ပစ်လိုက်တယ်။ ရိုက်သံသံသံဖြင့် ဆစ်ထန် ငြိမ်သက်နေတော့ အဖြေနား
ထောင်စရာမလိုဘဲ သေချာသွားတယ်။

“သဘောမတူတူး။ လက်ထပ်တောင်းရမ်းမပေးနိုင်ဘူးလို့ ပြော
လိုက်လို့ မဟုတ်လား”

“ကိုယ် ကြိုးစားကြည့်မှာပါ။ ကိုကို ဒီလိုဖြစ်တာ ပန်းနီနီကြောင့်
လို့ မေမေ့မှာ အခွင့်ရှိနေတော့”

“အဲဒါ ရှင်အမေ မတရားဘာလဲ။ နီက မိဘနှစ်ပါးလုံး လူ့ဘဝ
ပထက ထွက်ခွာသွားရတာ ရှင်အစ်ကိုက အချိန်တန်ရင် အိမ်ပြန်လာရမှာ
ပဲသားရတွေနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေရဦးမှာ”

“ဟုတ်ပါတယ် အဲဒါကို မေမေ နားမလည်ဘူး။ မိဘတစ်
ယောက်ရဲ့အတ္တလို့ ပြောရမလား”

“အတ္တဆိုတာ လူတိုင်းကြီးတတ်တယ် ဆစ်ထန်၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်
သင့်လို့ဖြစ်တာ တံထရားဆိုတာတွေနဲ့ ဖြေသိမ့်လိုက်ရတာပဲ။ အဲလို
အာဇာတတွေသာ နီမှာ ရှိနေရင် ရှင်အစ်ကိုကြောင့် နီ မိဘတွေ
“သခွဲရတာဆိုပြီး ရှင်ကို နီ ချစ်ခဲ့ပါ့မလား”

ပန်းနီနီ ပေါက်ကွဲတာ အမှန်တရားတွေမို့ မေမေ့ဘက်က

ကာကွယ်မပြောနိုင်ခဲ့ပေ။ မေမေ့ကို နားလည်ပေးပါလို့ တောင်းပန်ရမှာ လား။ ကိုယ်တိုင်တောင် ခွင့်မလွှတ်ချင်တာမို့ ဒီလိုဆိုရော တရားပါ မလား။

“ရှင် တွေဝေနေတာ နီကြောင့်ဆိုရင် နီ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဆစ်ထန် ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ပါ။ နီကို ထားခဲ့မယ်ဆိုလည်း”

“ဟင့်အင်း ပန်းနီနီ ကိုယ့်မှာ အဲလို စိတ်ကူး အစကတည်းက မရှိခဲ့ဘူး။ ကိုယ် မင်းကိုချစ်တယ်။ လက်ထပ်ဖြစ်အောင် လက်ထပ်မှာ”

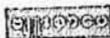
“ရှင်မိဘတွေ သဘောမတူ၊ မကြည်ဖြူဘဲနဲ့လား”

“ဟို ကိုယ်က”

“အဲဒါမျိုးဆိုရင် နီမာနက ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး။ နီတို့က မေ့ကြားချို့တဲ့ပါတယ်။ ပကာသန ဂုဏ်ဒြပ်ထည်ဝါမို့ မရှိ၊ လူမြင်ကောင်းအောင် ဘာမှလည်း ချုပ်စရာမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာနဲ့မာနကိုတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းသိမ်းကာကွယ်ထားချင်တယ်။ အဲဒါတွေကြောင့် ရှင် ထားခဲ့ရင်လည်း ကျေနပ်တယ်”

“ပန်းနီနီ”

သူ အလန်တကြားပင် ပန်းနီနီ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။ ခွဲခွာဖို့ အကြောင်း သူ တစိုးတစိတောင် မတွေးခဲ့ဘူးတာပါ။ တစ်ခုခုကို ပိုင်ဆိုင်ချင်လို့ တစ်ခုခုကို စွန့်လွှတ်ရမယ်ဆိုရင်တောင် အဲဒါပန်းနီနီ မဟုတ်။

“ကိုယ့်ကို အချိန်နည်းနည်းပေးပါ ပန်းနီနီ”

“ဘာအတွက်လဲ”

“မိဘတွေ သဘောတူညီမှုနဲ့ မင်းကို ကိုယ်လက်ထပ်မှာပါ”

“ရှင်လို သူဌေးသားတစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ မက်မောလို့ မျှော်လင့်နေတာမျိုး မဖြစ်ချင်ဘူး။ ရှင် အရာအားလုံးကို စွန့်လွှတ်ပြီး ထွက်လာနိုင်တယ်ဆိုရင်တော့”

ကိုယ့်စကားကိုယ် ထိတ်လန့်ကာ အဆုံးသတ်ဖို့ မဝံ့ပဲဖြစ်ရင်း မျက်နှာလေးကို လွှဲလိုက်မိ၏။ ဆစ်ထန်က သူမ မျက်နှာလေးကို ဖွဖွလေး ဆွဲလှည့်ကာ

“ပြောပါ ဘာဖြစ်လဲ။ ကိုယ့်နှလုံးသားနဲ့ နားထောင်နေတယ်”

“နီလည်း မာနက အဲလို မဆုံးဖြတ်ချင်ပေမယ့် မိသားစု ငွေးငွေ့မှုတွေ မရတဲ့ဆစ်ထန်ကို ဥပေက္ခာပြုဖို့ နှလုံးသားက လက်မခံဘူးဖြစ်နေတယ်။ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ တပ်မက်မှုမရှိတူးဆိုတာ သေချာစေချင်လို့ ရှင်သာ အရာအားလုံးကိုစွန့်လွှတ်ပြီး ထွက်လာနိုင်တယ်ဆိုရင် နီဘာမဆို ရင်ဆိုင်ပါ့မယ်”

“ပန်းနီနီရယ်”

သူမအချစ်ကို သူ အလေးအနက်သိလိုက်ရသည်။ မေမေ့ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အင်အားတွေ ဖြည့်တင်းပေးလိုက်သလိုပါ။

ဒါဟာ သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ သစ္စာရှိသော ချစ်ခြင်းဆုံပါလျှင်...။

အခန်း (၂၅)

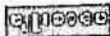
“ပန်းနီနီရေ အိမ်ရှေ့မှာ ဧည့်သည်လာတယ်၊ မောင်ဆစ်ထံ၊ ကားလည်း မဟုတ်ဘူးကွဲ့။”

ကြီးမေအသံကြောင့် ပွဲရုံသွားဖို့ ပြင်ဆင်နေရာက အပြေးပေးလွှား အိမ်ရှေ့ထွက်လာရသည်။

“ဟင်”

သူမ မသိသော ဝိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ အသက်လေးဆယ်ကျော် ဟု ခန့်မှန်းရသော်လည်း ထိုထက်ပို၍ နုပျိုသည်ဟု ထင်ရသည်။ တန့်၊ ကြီးအိတ်ကို လက်မှာချိတ်လျှက် ဆံပင်တွေကို နောက်လှန်သိမ်းကာ ယုံကြည်ချက်အပြည့်ဖြင့် သမ်းလျှောက်လာပုံက မာန်ပါလှသည်။

“ဒါ”

ပျော်ရွှင်မှုအကြောင်းအရာ

နိန်တွေကို ညွှတ်နေအောင် စတင်လာသော အမျိုးသမီး မင်တင်စွာကြည့်နေမိရင်း အတွေးတစ်ချက် လက်ခနဲ ဖြစ်ပေါ်၏။ ဆစ်ထန် အပေးများ ဖြစ်နေမလား။

“ကြီးမေ ရှေးသွားမလို့ထိုး နီ ပွဲရုံမသွားခင် မြန်မြန်သွားလိုက်လေ”

“ဧည့်သည်”

“ဪ ဧည့်သည်က နီ ဧည့်ခံထားလို့ ဖြစ်ပါတယ်”

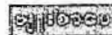
“အင်း အဲဒါဆိုလည်း သွားလိုက်မယ်၊ လက်ဖက်ရည်ဖျော်ပေး ခဲ့ရဦးမလား”

“ကြီးမေ သွားမှာသာ သွားပါ၊ ဒီဧည့်သည်က နီတို့လို အိမ်မျိုးက ဘာမှစားမှာသောက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကြီးမေ သဘောပေါက်မလား မသိပေမယ့် သူမအိမ်ထဲ ခဲ့ပုံစွာ ဝင်လာသော အမျိုးသမီးကြီးကြားအောင် တမင်တကာ ပြောလိုက်ခြင်းပင်။ ကြီးမေ ရှေးခြင်းလေးဆွဲကာ ထွက်သွားချိန်မှာ အမျိုးသမီးကြီးက ခံတန်းလွှားသေးနားမှာ ရပ်နေသော သူမအနီးကို ရောက်လာသည်။

“ပန်းနီနီဆိုတာ မင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အန်တို့ကိုတော့ ကျွန်မ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထဲတောင် ရောက်လာပြီဆိုတော့ ထိုင်ပါဦး အန်တီ”

အိမ်ရှင်ဆိုတော့လည်း ဧည့်ခတ်ပြီရသေးသည်။ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုကို ဝဲ့နေသော ဒေါ်ဖြူသားနွယ်ကတော့ သူများ အိမ်ရောက်လာတာထောင် အပေါ်စီးက ထင်းမာအနဆဲပင်။

“ငါ ဆစ်ထန် အမေ”

“ဟုတ်ကဲ့ အခုလေးပဲ ခန့်မှန်းမိလိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်အိမ်မှာ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် ဝင်ထွက်သွားလာသူဆိုလျှင် ဆစ်ထန် တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ အန်တိုကိုတော့ ဆစ်ထန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ရောက်လာတာလို့ ထင်ပါတယ်။ လာရင်းကိစ္စကို အားမနာတမ်း ပြောပါ အန်တို”

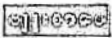
“အေး မင်း ခွင့်ပြုမှ ပြောမှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ပြောချင်လို့ ကို ရောက်လာခဲ့တာ။ ဆစ်ထန်နဲ့ အဆက်အသွယ် ဖြတ်ပေးပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မင်းထန်ဆိုတဲ့ အန်တိုသားကြီး ကျွန်ုပ်ကြောင့် ထောင်ကျခဲ့ရတာလို့ အစွန်းရောက်အထွတ်တွေနဲ့ စာပတ်သတ် တွေးထားလို့ မဟုတ်လား”

“ဘာ”

ကြိုသိနေတာ ဆစ်ထန်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ အဲဒါအားသင့်သလို ဖြစ်သွားပေမယ့် ဒါမှ ပိုပြောလို့ဒဏ်ပေးမှာလို့ ကျေနပ်သွားမိသည်။

“အစောကတည်းက ဆစ်ထန်ပြောထားပြီးပြီဆိုရင် အဲဒီကတည်းက မင်း ဆင်ခြင်လိုက်ရမှာ။ ဝဲ့သားကြီး ဒီလိုဖြစ်ရတာ မင်းပြုကျားကုတ်ကျားခဲ ကြိုးပမ်းမှုတွေကြောင့်လေ။ ဒီလို မိန်းကလေးမျိုး”

ငါ သဘောတူနိုင်ဖို့မလား။ မင်းမှာ ဦးဆောင်မှုရရင် ဆစ်ထန်ကို ငြင်းသင့်တယ်”

“ကျွန်ုပ်မှာ အန်တိုလို အာယာတတွေ ရှိမနေလို့ပါ”

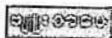
“ဟုတ်လို့လား။ လောဘကြောင့် အာယာတတွေကို ကြိုက်မှိတ် မျှီချလိုက်တာပေါ့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဒီလိုအခြေအနေမဲ့ဘဝကနေ အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့နေရာကို ခန့်ပျံ့ကျော်သွားစရာမလိုဘဲ ရောက်သွားမှာကိုထိလို့”

“ကျွန်ုပ် အဲလိုနေရာကို မဖက်မောတတ်ပါဘူး။ ဆစ်ထန်ကို ချစ်တာ သူ့ရဲ့နာကျင်မှုကို ကိုယ်ချင်းစားခံသွားလို့ပါ”

“ဟား ကြားကောင်းအောင် ပြောတဲ့စကားတွေ ဆစ်ထန်က ခွဲမက်နစ်နောနေမလား မသိပေမယ့် ငါကတော့ လုံးဝ အယုံအကြည် မရှိဘူး ပန်းနီနီ ငြီးတော့ မင်းပြောတဲ့စကားတွေ နားထောင်ဖို့ ငါလာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ အသိုက်အဝန်းထဲက ဝင်ဖို့မကြိုးစားပါနဲ့။ ဆစ်ထန်က မင်းမိတာတွေသေလို့ပေးတဲ့ နစ်နာကြေးသိန်းနှစ်ဆယ်ထက် ဆယ်သမက ငါ ခိုပေးမယ်”

“အန်တို ခဏလေး”

ဒေါ်ဖြူသားနွယ် ဆက်မပြောနိုင်အောင် လက်ကာတားလိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်ကို ပြေးထက်ခဲ့သည်။ ငြိန်ဆင်းလာတော့ လက်ထဲမှာ ဘလစ်စားအုပ်၊ ဒေါ်ဖြူသားနွယ်ရှေ့က စားပွဲပေါ် ပစ်ချလိုက်ပြီး

“အဲဒီဘဏ်စာအုပ်ထဲမှာ ဆစ်ထန်က လူတစ်ယောက်အပေါ် သိတတ်စိတ်၊ စာနာစိတ်နဲ့ ကရုဏာကြေးပေးထားတဲ့ သိန်းနှစ်ဆယ်ရှိ တယ်။ တစ်ပြားမှ မသုံးရသေးဘူး”

“ဘာ”

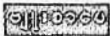
“အဲဒီလို ပေးစာကမ်းစာနဲ့ ကျွန်မဘဝကို မထူထောင်ဘူး အန်တီ။ ကျွန်မ မိဘတွေအတွက် ကျွန်မသွေးနဲ့ချွေးနဲ့ ရင်းပြီး ရှာလို့ရ တဲ့ငွေနဲ့ပဲ ကုသိုလ်ဒါနလုပ်ပါတယ်။ အဆင့်အတန်းဆိုတာက အန်တီက ငွေရှိမြင့်တယ်လို့ ထင်နေတာလား။ ကျွန်မတို့လို လူတန်းစားတွေကတော့ အဆင့်အတန်းကို မာနတို့ ကိုယ်ကျင့်တရားတို့နဲ့ပဲ တိုင်းတာပါတယ်။ အန်တီအတွက် အဲဒီငွေတွေ လိုအပ်တယ် မဟုတ်လား ပြန်ယူသွားပါ”

“တောက်”

ဒေါသအစိုင်အခဲတို့ ပြူးဆင်းလာ၏။ ဒီလို မိန်းကလေးရဲ့ ရိုင်း စိုင်းသော တုံ့ပြန်မှုကို ခံရတာ အသည်းဆတ်ဆတ်ခါအောင် /၊ သည်။ ဆစ်ထန် ဒင်းကြောင့်။

ကိုယ့်ဘက်က အလျော့ပေးဖို့ မစဉ်းစားပါ။

“မင်း ဒါကို ပြန်ပေးတာ ထောင်မြင်လို့ ရာစွနဲ့တဲ့သဘောမှန်း ငါသိတယ်။ မင်းကိုယ်မင်း လူရည်လည်လှပြီလို့ မအောက်မေ့နဲ့။ ငါဖြစ် စေချင်တာက ဆစ်ထန်နဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြစ်ပါ။ ငါ့သား ဒီလိုဖြစ်သွား ရတာ လုံးဝမကျေနပ်နိုင်ဘူး။ မင်းလို မိန်းကလေးကို ငါ့ချွေးမအဖြစ်

လုံးဝ အသိအမှတ်မပြုဘူး ရှင်းပြီလား”

ပန်းနီနီ ခန်းခနဲ ပြုံးကာ ခေါင်းရမ်းလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မ ကျေနပ်အောင်လည်း အန်တီ လုပ်ပေးမှ ဖြစ်မယ်”

“ငါက ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ကျွန်မမိဘတွေ အသက်ရှင်အောင်လေ။ ဒါဆို အန်တီသား လည်း ထောင်ကျစရာမလိုဘူး။ ဆစ်ထန်နဲ့လည်း ဆုံဆည်းစရာ အ ကြောင်းမရှိတော့ဘူး”

“မင်း မဖြစ်နိုင်တာတွေ ကန်လန်တိုက်ပြီး မပြောနဲ့ ဘယ်သူက မင်းမိဘတွေကို သေစေချင်တဲ့ဆန္ဒနဲ့ လုပ်ကြံခဲ့လို့လဲ။ ကံတရားကြောင့်”

“အဲဒါကို ယုံကြည်ရင် ကျွန်မအပေါ် ဘာလို့ အာယာတထား နေတာလဲ အန်တီ။ အခြေအနေချင်းမတူလို့ ဂုဏ်ပကာသနတွေ ကွာခြား လို့ ဆစ်ထန်နဲ့ ရိုးရိုးသားသား သဘောမတူဘူး ပြောတာက သဘာဝ ကျပါသေးတယ်။ အခုက ဆစ်ထန်အပေါ် မေတ္တာစိတ်နဲ့မဟုတ်ဘဲ အန်တီ သားကြီးကြောင့် အတ္တကြီးကြီး မာန်တက်နေတာ”

အနာပေါ်တုတ်ကျသလို ဆတ်ဆတ်ခါသွားရသည်။ ကိုယ်က ဟတ်နမရာ ပြောဖို့လာခဲ့တာ။ အခု ဒီမိန်းကလေးကချည်း အကွက်စေ့စေ့ တိုက်ခိုက်နေပါလား။

ဆစ်ထန် ကျိုးနွံနာခံ နံအတဲ့ မိန်းကလေးကို ရွေးချယ်ထားတာ

မဟုတ်ပါလား။ ဥစ္စာနေ မကြွယ်ဝဘဲ အလှူငွေကြီး ထက်မြက်ပြန်တာ မျက်မှန်းကျိုးစရာကောင်းလွန်းလှသည်။

“ဒီမှာ မင်း ငါ့ကို ဘာမှဝေဖန်နေစရာမလိုဘူး။ ဘယ်လို အကြောင်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဆပ်ထန်ကို အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပေးခါး မင်းကို အဲဒါလာပြောတာပဲ”

“ကျွန်မ မိဘတွေကို အသက်ရှင်အောင် ပြန်လုပ်ပေးဆင် စဉ်းစားမယ်”

“ဘာ မင်း မပြစ်နိုင်တာ မပြောနဲ့”

“ကျွန်မလည်း ဆစ်ထန်ကို လွယ်လွယ်ခြတ်ပေးဖို့ မပြစ်နိုင်ပါ ဘူး။ ဆစ်ထန်ကိုချစ်လို့ ချစ်ခဲ့တာ၊ ဘာအရောင်မှ ဘာထပ်မက်မျှ မပါဘူး။ တခြားအကြောင်းအရာတွေနဲ့ အဲလို ငေးရမယ်မုန်း၊ သိရင် အဖ တည်းက ဘယ်ချစ်ခဲ့ပါ့မလဲ”

“မင်း”

“မိခင်တစ်ယောက်ချီမေတ္တာချိုးနဲ့ ငါ့သားနဲ့ မတူမတန်ဘူးလို့ ရှေးရိုးစကားတွေနဲ့ ကန့်ကွက်ခဲ့ရင်လည်း အန်တီကို တောင်းပန်ဝယ်ပြီး ဆစ်ထန်နဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်အောင် လက်ထပ်မှာပါ။ သူ့ လိုအပ်နေတဲ့ နွေးထွေးမှုတွေ မေတ္တာတွေ ကျွန်မ ပေးနိုင်တယ်။ မွေးတာတည်းက မိခင်ရှိရုံနဲ့ မိခင်မေတ္တာ ငတ်ဖွတ်တောင့်တာနေတဲ့သူ့ကို မိခင်ရဲ့နွေးထွေးတဲ့ မေတ္တာတွေ၊ ဇနီးမယားတစ်ယောက်ချီ ကြင်နာမှုတွေ သူ့ကိုအပြည့်အဝ

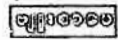
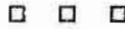

ပေးမှာ”

“တောက်”

နှုတ်လွန်သို့မဟုတ် ခံပြင်းကာ တက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက် နှ့် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒီမိန်းကလေး ဒီလောက်ထိ စော်ကားတိုက်ခိုက် ပုံတာ ဆစ်ထန် သွေးထိုးမြှောက်ပင့်ထားလို့ဆိုတာ သေချာသည်။

ဆစ်ထန် မင်းနဲ့ငါနဲ့ တွေ့ကြုံသေးတာပေါ့။

အခန်း (၂၆)

“ကျွန်တော်တော့ မတွေ့မိဘူး။ သင်္ဘောဆိပ်ကို ဒီနေ့တော့ ကုန် ကုန်သွားချနေရလို့ အစ်ကိုသိချင်ရင် သူ့ဌေးတို့ သွားပေးပေးပါ။”

“အေး ကျေးဇူးပါကွာ”

ပွဲရုံထဲကို အလုပ်သမားမကောင်းလေး စွတ်ခနဲ ဝင်သွား။ ချက် ချင်းဆိုသလို ပြန်ထွက်လာသည်။

“ပန်းနီနီ ဒီနေ့ အလုပ်မဆင်းဘူး။ ဖုန်းဆက်ပြီး ခွင့်တောင်းတာတဲ့ အစ်ကို”

“ဟင်”

ပန်းနီနီ အလုပ်မဆင်းဘူးတဲ့။ နေမကောင်းလို့လား။ တခြား ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ။

ပျော်ရွှင်စရာ

“ကျေးဇူးပဲ ညီလေး။ အစ်ကို သွားလိုက်ဦးမယ်နော်”
ကားမောင်းထွက်လာခဲ့သည်အထိ သူ့စိတ်ထဲ ဇဝေဇဝါနဲ့ပါ။
နေမကောင်းလို့ဖြစ်ပြန် ဘာဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို ဖုန်းဆက်အသိပေး
ကောင်းတာပေါ့။ အခုတော့ သူ့မှာပွဲရုံကိုလာကြိုမှ သိရသည်။

မျိုးဆင်းဆီ ပြန်ဝင်မနေတော့ဘဲ ပန်းနီနီတို့အိမ်ကိုပဲ ကား
တောက်လျှောက် မောင်းလာခဲ့သည်။ လမ်းမှာ တစ်ခုခုဝင်ဝယ်ဖို့ စဉ်းစား
သေးပေမယ့် ဦးဆိုင်စိတ်တွေနှင့် အမြန်တွေ့ချင်စိတ်ကြောင့် ဘယ်မှပဝင်
ဖြစ်တော့ဘဲ။

“ဟော မောင်ဆစ်ထန်”

“ကြီးမေ နီရော့၊ ဇီ အလုပ်မဆင်းဘူးဆိုလို့ အိမ်လိုက်လာတာ။
နေမကောင်းဘူးလား၊ ဟင် ကြီးမေ။ နီ အိမ်မှာရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ရှေ့ဘူးကွဲ့”

“ဗျာ ဘယ်လို သွားတာလဲ”

“သိတာအမေ နေမကောင်းလို့ ဆေးခန်းလိုက်ဖို့တယ်ကွယ်”

“ဟင် နီ နေမကောင်းတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“နီ နေကောင်းပါတယ်”

“ဒါဆို နီ ဘာလို့ အလုပ်မဆင်းတာလဲ ကြီးမေ၊ တော်ရုံတန်

ဆို နီ အလုပ်ပျက်တတ်တာမှ မဟုတ်တာ”

“မနက်က ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာလို့ အလုပ်သွား

ပျော်ရွှင်စရာ

ဖို့ နောက်ကျသွားတယ်။ အဲဒါကြောင့် ခွင့်တိုင်လိုက်တာ။

“ဗျာ ဘယ်ကညွှန်သည်လဲ”

“မင်း သိပ်သိချင်သလား။ ကြီးမေ ပြောပြမယ်။ ထိုင်ဦး မော့ဆစ်ထန်”

ခုံတန်းလျားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ကြီးမေ မျက်နှာအါတိုင်းမှာ မတူဘူးဟု သတိထားမိသည်။ ဘာကြောင့်ဆိုတာတော့ ကြီးမေ ပြောပြသိတော့မှာ။

“မနက်က မင်းအမေ လာသွားတယ်”

“ဗျာ မေမေက ဒီ ဒီအိမ်ကိုလာသွားတယ်”

သူ တကယ်ကို အံ့ညွှန်သွားခဲ့တာ။ မေမေက ဘာလို့ ပန်းနီနီ လာတွေ့ရတာလဲ။ ဘာတွေပြောသွားခဲ့တာလဲ။

“ပန်းနီနီက ကြီးမေကိုဈေးဘက် ရှောင်ထွက်ခိုင်းလိုက်ပါ။ အခြေအနေတွေ တင်းမာကြတယ် ထင်တယ်”

“မေ မေမေက ဘာတွေပြောသွားခဲ့တာလဲ”

“မင်းနဲ့သဘောမတူဘူးပေါ့။ လူချမ်းသာတို့ ထုံးစံအထိုင်း၊ ချိုးဖျစ်ချိုး၊ ပြောဆိုစော်ကားခဲ့မှာပေါ့ကွယ်။ နီကတော့ ဆီဝေ မကြား၊ ချင်လို့ ရှောင်ထွက်ခိုင်းပြီး ကြီးမေကို စကားကုန်ပြောခဲ့တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ခန့်မှန်းကြည့်ရသလောက် မင်းပေးတဲ့ ငွေသိန်းနှစ်ဆယ် ဘဏ်အပ်ထားတဲ့ဘဏ်စာအုပ်ပါ ပြန်ပေးလိုက်တာဆိုတော့”

၁၉၇၀၀၀

“ဗျာ အဲဒါပါ ပြန်ပေးလိုက်ရတာလား”

ဒီလောက်ထိ ဖြစ်သွားမှတော့ အခြေအနေ ပြင်းထန်လို့ဆိုတာ မှု သဘောပေါက်သွားသည်။ မေမေ ဘာသဘောနဲ့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ။ ပန်းနီနီကို အားနာတာလား။ စိတ်မကောင်း ပြစ်မိသွားတာလား။ မသိဘဲ မျှု့မျက်နှာတစ်ခုလုံး တင်နီနီပန်းနီနီ ပူထက်လာသည်။ ညအမှောင်မှာ ပြိုင်သာပေမည် သူ့မျက်နှာ နီပြန့်ပူထူနေမှာ သေချာသည်။

“နီ အရမ်းစိတ်ထိခိုက်မှာ ကြီးမေရယ်။ အဲဒါကြောင့် သူ့မလုပ်ဆောင်နိုင်တာ ဖြစ်မယ်။ အခု ဘယ်ဆေးခန်းကိုသွားတာလဲဟင်၊ ကျွန်တော် လိုက်သွားမယ်”

“အခန်းသင့်ရင် ဆေးရုံတင်ရမှာလို့ ပြောတယ်။ ဘယ်ဆေးရုံ ဆေးခန်းသွားကြတာလဲ ကြီးမေ သေပါဘူးကွယ်”

“မေမေဗျာ အဲလို မလုပ်သင့်ဘူး။ မလာသင့်ဘူး မပြောသင့်ဘူး။ ပြောစရာရှိ ကျွန်တော့်ကိုပဲ ပြောပေါ့။ နီက ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့သိက္ခာမရမ်းဘူးနားကြောက်တာ။ အခု သူ ဘယ်လောက် ရှက်သွားရှာမလဲ”

“မင်းကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ သူ ရှက်ရမှန်းလည်း မသိဘူးထင်ပါတယ်။ ပူလည်း ပြောသင့်သလောက် ပြန်ပြောလိုက်တယ်လို့ ပြောတယ်။ စိတ်မကောင်းလည်းမဖြစ်ပါနဲ့ ဒါက မင်းလုပ်တဲ့အပြစ်မှမဟုတ်တာ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မေမေက အိမ်တိုင်ရာရောက် လာစော်ကားသွားတာလေ။ ကိုကွီအတ္တစိတ်ကြောင့် နီရဲ့ ရိုးသားမှုကို မေမေ

၁၉၇၀၀၀

၁၃၈ ◊

လုံပ

မမြင်တော့တာ နီကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲ”

“ရပါတယ် မောင်ဆစ်ဆန်ရယ်၊ အလွှာထူတဲ့သူတွေ ပတ်သက်မိကြတာ ဒီလို အခက်အခဲ အဟန့်အတားဆိုတာ ရိန်းမပါ”

“ကြီးမေကိုလည်း စိတ်ဆင်နွှဲအောင်လုပ်မိသလို ဖြစ်သွားပြီ အားနာပါတယ် ကြီးမေရယ်၊ တောင်းလည်းတောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“အေးပါကွယ်၊ မင်းနဲ့ကြီးမေတို့ကြားမှာ ဒါတွေမလုပ်ဘူး၊ ဘာ ဖြစ်ဖြစ် ဒီပြဿနာတွေကို အကူအညီပေးမင်းတို့ရင်း အဆင်ပြေမယ် ဆို ကြီးမေ ကျေနပ်ပါတယ်”

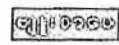
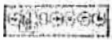
“ကျွန်တော် နီကို လက်ထပ်မှာပါ ကြီးမေ”

သေချာသောကတိကိုပေးခဲ့ပြီး သူ့ ခြံလာခဲ့သည်။ ဒီကိစ္စ မေမေနဲ့ ပြတ်ပြတ်သားသား ရှင်းရမ်း၊ သူ့ကားလေးက ခြံဝင်းထဲမှာ အနိမ့်ပြင်းပြင်း လှိုင်းဝင်လာသည်။ ဒီအချိန်ဆို မေမေ အိမ်နေလောက်မို့ ကားဟွန်း အကျယ်ကြီး ထီးမနေတော့။

အိမ်ထဲကို လှမ်းဝင်ဖို့ ပြင်နေဆဲမှာ ပေါ့တီကိုအောက်က ကြီးဆက်ဝင်ထိုင်ရုံမှာ မေမေကိုမြင်လိုက်ရတာမို့ သူ မေမေအနားကို လျှောက်လာခဲ့သည်။ မေမေက သူ့အားစွာ ခြံရံထားသော မျက်ဝန်းမျှားဖြူ မျက်လွှာတစ်ချက် ပင့်ကြည့်၏။

မေမေမှာလည်း ပြောစရာကောင်းသော ရိုနေပုံပင်း

“မေမေ ဘာလို့ ပန်းနီကိုသွားတွေ့တာလဲ”

“မင်းဘာ အဲဒီအိမ်ကို ရောက်ခဲ့တာလား၊ ဘာတွေများ ကိုက်ထင်အောင် သင်ပေးခဲ့သေးလဲ”

“မေမေ”

“မင်းပြောပြထားလို့ ငါတို့အိမ်တွင်းရေးအကြောင်း အကုန်သိထားတဲ့ပဲ၊ မင်းရဲ့အထိမ်းကျန်မှုတွေကို ကိုယ်ချင်းတပေးနေလိုက်တာများပဲ၊ မင်း ဟင်း ငါကတော့ မယုံပါဘူး၊ မင်းမှာ မက်မောစရာတွေ တစ်ပုံကစီပင်နဲ့လေ”

“ဧကံမောစရာရှိလည်း ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်ရမှာတွေမဟုတ်ပျင်းပဲ့ သိပါတယ်၊ ရက်ရက်ရောရော ပေးတာကိုတောင် အပြုငြင်းခံ ကျေးဇူးပင်ခံပြီး မယုံတာ သူ့ရဲ့မာနပဲ မေမေ”

“မင်းက အဲဒါတွေကို အထင်ကြီးနေတာလား၊ ငါ့အတွက်တော့ နီနီနီဆိုတာ ပြုတ်ဆုံးတစ်ကောင်ပဲ၊ ငါ့သားကြီးက သူ့ကြောင့်”

စကားဆဆဆင်မှာပင် မေမေ့ရဲ့ကစားပွဲကို ဖြန်းခနဲ သူ့ထိပ်ထဲလိုက်သည်။ မေမေထစ်ချက် ထွန်းသွားသလို ဖြစ်သော်လည်း မျက်နှာကတော့ မအေးမချမ်း စောင်းထန်နေဆဲ။

“ကိုကို ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ ခဏ ခဏ ရှင်းပြပေးချင်ချင်ဘူး မေမေ၊ မေမေလည်းသိတယ်၊ သိရဲ့နဲ့ အတ္တတွေကြောင့် ပြင်နိုင် မယ်နိုင် ဖြစ်နေတာ”

“ဘာ အဲဒါမျိုးပေါ့၊ မင်းရဲ့ အဲလိုစကားမျိုးနဲ့ ဟိုကောင်မလေး

က ငါ့ကိုတိုက်ခိုက်လိုက်တာ၊ ကလေးကချေ ဓာတ်ယောက်ထိ အဆင့်ပေး
တန်းခဲ့တာ မျိုးရိုးဗီဇကြောင့်ဆိုတာ ထယ်ပုန်တာပဲ”

“မေမေ”

“ဒီလို အသိုက်အဝန်းကို ဘယ်လိုပဲ ရောက်လာလား နီလေး
တော့ ဘယ်ဖျောက်လို့ ရမှာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို မေမေသားမဟုတ်ဘူးလို့ အတည်ပြုနေတာ
လား ကျွန်တော်က”

“ဟုတ်တယ် မင်း ငါ့သားမဟုတ်ဘူး”

“ဗျာ ဒါ ဒါဆို ကျွန်တော့်အိမ်ကတော့က ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလေး
ခေါ်မွေးစားထားတာလဲ”

တုန်လှုပ်စွာ သူ အမေးမှာ ခန်းခနဲ မေမေအပြုံးက အသိ
ပြင်းလှသည်။ ပြောဖို့အတွက်ကို အဆင်သင့် စောင့်နေခဲ့ဟန်နိမ့်နိမ့် မသူ
စိတ်ပိုက်လိုက်တာလည်း တင်းထန်ထားသော ဖျက်နှာသို့က သိသာ
၏။

“မေမေ ပြောဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားနေခဲ့တာမဟုတ်လား၊
ဖေဖေရဲ့ပိတ်ပင်တာဆီးမှအတွက်ကြောင့်”

“မှန်တယ် မင်းအဖေရဲ့တားဆီးမှုတွေကြောင့် မင်း စော်ကဲ
နေသမျှ ငါ မျှီသိပ်သည်းခံနေခဲ့ရတာ”

“အဲဒါဆိုလည်း ဘာလို့ ခွေးစားခဲ့သေးလဲ၊ ကိုကို ခွံနေရဲ့၊

ပုဂ္ဂိုလ်များအကြောင်းအရာ မေမေတို့ မှားတာ ပြောပါ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုပုံစံမျိုး
နဲ့ မွေးစားခဲ့တာလဲ”

“မင်းက မင်းဒုတိယရဲ့ အငယ်အနှောင်းမိန်းမရဲ့သားပဲ”

“ဗျာ ဇေ ဒေဒေရဲ့”

သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်၍ ကြိမ်ဆက်တီလေးပေါ် ဖင်
တိုင်ကုသွားခဲ့သည်။ ဒါကြောင့်မို့ မေမေ အပြုံးအာယာတတွေ ကြီးမား
နေခဲ့တာလား။ အငယ်အနှောင်းရဲ့သား ဖြစ်နေမှတော့ မယားကြီးဖြစ်
သူက ဘယ်ကြည်ဖြူပါ့မလဲ။

မေမေကို သူတစ်သက်လုံး လေးစားကြည်ညိုလာခဲ့တာ။ ဒီလို
သိပ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်မည့်လူစား ဖြစ်နေလိမ့်မည်လို့ လုံးဝ မထင်မိ။
မေမေ ဒါဆို သူ့ကိုမွေးခဲ့သည့်အမေဆိုတာ သပ်သပ်ရှိနေတာ
ပဲ။

“ကျွန်တော့်အမေ ဘယ်ဟန်ရှိနေလဲ ပြောပါ၊ ကျွန်တော် အမေ့မိ
ကို ပြန်ပါ့မလိ”

“မင်းလိုက်သွားချင်ရင် မြေကြီးထဲကို တူးဆွင်သွားပေးတော့
ဝေစ်ထန်”

“မင်း ဖေဖေက သေသွားခဲ့တာလား”

သူ ဒီလောက်ပဲ ထိုးတိုက်စွာ ရေရွတ်လိုက်မိပါသည်။ အရာရာ
ကို သဘောပေါက်လိုက်မိသလို ဘယ်သူ့ကို အပြစ်ပြောရမှန်းလည်း

မသိပါ။ မေဖေကိုလား။ မေမေကိုလား။ သူ့ကိုမေးခဲ့သည့် အမေကိုလား။

သူ့ကိုယ်တိုင် လူဖြစ်လာခဲ့ခြင်းက အခြစ်ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်းလား။

“ဟင်”

ဆစ်ထန်ရဲ့ မျက်ရည်တွေကိုခြင်တော့ ဒေါ်မြသားနွယ်ရင်ထဲ ဆို့နှင့်နာကျင်သွားသလို ရှိသည်။ ဒီလို မပြောဖြစ်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပေးထိန်းချုပ်လာခဲ့တာပါ။

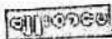
တစ်စုံတစ်ရာနှင့် မြေကွဲခွင့်ကြိုတိုင်း ကိုမောင်ရဲ့တားဆီးမှုတွေကြောင့် မပြောဖြစ်ခဲ့တာလည်း ပါသည်။ ပြီးတော့ ဒီကလေးမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲဟု အတွေးလည်း ဝင်မူး၏။

အခုတော့

“မင်းကိုငါ မပြောနို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တာပါ။ မင်းတို့တ နှစ်ယောက်ပိုင်းပြီး တိုက်ခိုက်နေတော့”

“ဟင်အင်း အခုလို ဖွင့်ပြောလိုက်မှ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်တာ အကြောင်းကိုယ်သိမှာပေါ့။ မေမေကို ကျွန်တော်ရဲ့ မွေးထုတ်ခဲ့တဲ့ အမေထင်ပြီး ဥပေက္ခာတွေနဲ့ ဆက်ဆံခဲ့ရတာကို လုပ်ချင်လေခြင်း၊ ပြောချင်လေခြင်း၊ ရက်စက်ရက်လေခြင်းလို့ ရင်တွေနာနေခဲ့တာ၊ အခုတော့ အငယ်အနှောင်းရဲ့သားတစ်ယောက်ကို မေမေ ပြောသင့်အိုသင့် ဥပေက္ခာပြုသင့် ရက်စက်သင့်တာပဲ”

ရှိုက်သံတို့ဖြင့် ထိုစကား၊ နားထဲမှာ ကြားနိုင်သလို ရင်တွေ့

ကလည်း လက်မခံနိုင်သလို နာကျင်လာသည်။

ထယျာယ မဟုတ်ပေမယ့် ဒီကလေးကို ကိုယ်ပဲ ပွေ့ပိုက်မွေးပြုခဲ့ရတာ၊ အဲဒီမျက်ရည်တွေ သုတ်ပစ်လိုက်ပါတော့လား။

“အိမ်ထောင်ရေး မဟက်ပြန်ပြီး အငယ်အနှောင်းထားပြီးမှ မှလတ်တဲ့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး မေမေ အရမ်းနာကျင်ခံစားနေခဲ့ရမှာပဲပေါ့။ အတည်တကျ ကျွန်တော့်ကို ဖွင့်ပြောခဲ့ရောပေါ့ မေမေရယ်။ မေမေ မဟုတ်ရင်အောင် မခံစားရအောင် ကျွန်တော် ထွက်သွားပေးမှာပေါ့”

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

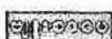
“ကျွန်တော်ရင်ထဲက အမှန်တရားတွေပါ။ ကျွန်တော် မေမေကို ပျက်စားပေး မေမေ ပြောသလိုပဲ အဆင်အတန်း နိမ့်တဲ့မိသားစုတွေပါလာလို့ မေမေကို ချစ်နေခဲ့နဲ့ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းတွေ တုံ့ပြန်ပြောဆိုမိတာပဲပေါ့။ နှင်လွှတ်ပါ မေမေ။ ပြုခဲ့သမျှ အမှားတွေအတွက် ကျွန်တော် နှိုးနှိုး တောင်းပန်ပါတယ်”

ပါကေးဆပ်၊ ခေါ်ထိုင်ချပြီး ကန်တော့လိုက်ချိန်မှာ မိမိရင်တစ်ခုပဲ။ နင့်သီးစွာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။ ပြောလိုက်မိခြင်းအတွက် မှောင်တလည်း ရလိုက်သည်။

မိမိအပေါ် တွယ်တာနေရှာသည့် ဒီကလေးကို နာကျင်စရာ

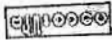
“ရောတွေ တနင့်တမိုး ပေးလိုက်မိပြီပဲ။

“ဆစ် ဆစ်ထန်”

နှုတ်ဖျားက အသံထွက်မသွားပါ။ ကန်တော့နေရာမှ မြန်းခရိုင်
ခြံပြင်ပြေးထွက်သွားသော ဆစ်ထန်ကို ဘယ်လိုမှ ထားဆီးချိန်မလောက်
မာနတို့က ခွင့်မပြုတာလား။

အတ္တတို့က ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ခြင်းလား။ လွန်ဆွဲနေသော
ဒွိဟစ်တံတို့မှာ သံယောဇဉ်ဆိုသော ကြီးတစ်မျှင်ကလည်း...။

အခန်း (၂၇)

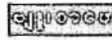
“ဆစ်ထန် သူငယ်ချင်း ဟာ ဆစ်ထန်”

ကိုယ့်ကိုမက်ကာ သိမ်သိမ်လှုပ်အောင် ရှိုက်ငိုနေတာကြောင့်
မျိုးမင်း အံ့ဩဖြူးဖြူးနေသည်။ ညကြီးမိုးချုပ် ဆိုင်တံခါးကို လာခေါက်
ရတာ ဆစ်ထန် ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု မထင်မိ။

ကိုယ်က ဆိုင်မှာအိပ်တာကြာပြီဖြစ်သော်လည်း ဒီအချိန် ဘယ်
ညည်းသည်မှ မလာဘူးတာနဲ့ ဆစ်ထန်ကိုမြင်တော့ ဝမ်းသာသွားမိသေး၏။
အဖော်လာလုပ်ပေးသည်ထင်မိလိုပါ။

“ဆစ်ထန် မင်း ဘာဖြစ်လာတာလဲ ပြောဦးလေကွာ၊ မင်း
ယောက်ျားဖြစ်ပြီး အဲလောက်တောင် နှင့်နှင့်သီးသီး ငိုနေရလား၊ ဘယ်
လောက်တောင် ငမ်းနည်းစရာကိစ္စနဲ့ ကြုံလာတာလဲ”

“မေ မေမေက ငါ့အမေရင်း မဟုတ်ဘူး”

“ဪ အဲဒါက မသေချာပေမယ့် သံသယနဲ့တင် ခံနိုင်ရဲ့၊ ရှိနေပြီးသားပဲ မဟုတ်လား၊ အထူးအားဆန်း”

“ငါ့အဖေက အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်ပြီး အငယ်အနှောင်ပျံ့ရလာတာ၊ မယားကြီးဖြစ်တဲ့ မေမေက မွေးချတာ မထူးဆန်းဘဲနေပါ့လား”

“ဘာ ဟိတ်ကောင် ဆစ်ထန်၊ ထကယ်လားဟ”

မျိုးမင်း ထိတ်လန့်နွှာ အော်လိုက်မိတာ၊ ဆစ်ထန် ထမ်းနည်း ရခြင်းအကြောင်းအရင်းက ဆိုးဆိုးပါပဲ။ မယားငယ်နဲ့အိမ်ထောင်ကလေး၊ မယားကြီးအိမ်ခေါ်လာမှတော့ နှိုင်းစက်ခံရပြီပေါ့။

တစ်အိုးတစ်အိမ်မှာ သီးသန့်ခွဲထားပြီး တာဝန်ကျေအေးကြိုးစားရင်တော်သေး။

“အခု ဒါကို မင်းအဖေက ပြောလိုက်တာလား၊ မင်းအဖေ။ လား”

“ဖေဖေက အရင်ကတည်းက မေမေ ပြောလိုက်မှာနဲ့လို့ပဲ နေခဲ့တာ၊ အခုက ဖေဖေ့ရဲ့မှာ ပြောလို့မရတဲ့ စကားတွေကို မေမေ ငါသိအောင် ပြောလိုက်တာ”

“အမှန်တွေရော ဟုတ်ပျံ့မလား”

“အပြောင်အပျက် စတုဂံကဲ့သို့ အဖေမဲ့ငါ အဲလေး မရင်းနှီးတာ မင်း သိသားနဲ့ကွာ”

“အခု မင်း ဘာလုပ်မှာလဲ”

“အိမ်က အငြီးထွက်လာခဲ့တာ၊ ဘာမှမယူလာဘဲနဲ့”

“ဆစ်ထန်”

အခုမှ ဆစ်ထန် ကားယူမလာတာကို သတိထားမိသည်။

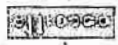
“လက်ချည်းသက်သက် ဘာမှမပါဘဲ ထွက်လာခဲ့တာ မေမေ

ပိုင်းဆိုင်မှုတွေနဲ့ မတန်ဆရာတူထင်လို့ပါ၊ အရင်က အမေဖြစ်ရဲ့နဲ့ ဥပေက္ခာ ပြု၊ ငုတ်ခက်လွန်းတယ်ဆိုပြီး အရွဲတိုက်နေခဲ့တာ၊ အငယ်အရှောင်း အောက်တန်းကျတဲ့သူရဲ့သား၊ ခိုက်ခိုင်းလွန်းတယ်လို့ မေမေ ကျိန်ဆဲနေခဲ့မှာပဲ၊ ထကယ်တော့ အိမ်အရိပ်ကို ခိုခွင့်မေးတာပဲ မေမေကျေးဇူးတွေ ပျားနေပါပြီ”

“မင်း အဲလိုကြီးတော့ လင်စရာမလိုတူးထင်ပါတယ်၊ အဖေက မင်းအဖေအရင်းပဲ၊ ဒေါ်ပြသားနွယ် မကြည်ဖြူလည်း ခံစားခွင့်တစ်ဝက်ပင်၊ ခိုင်ဆိုင်သင့်တယ်”

မျက်ရည်တွေကို ဖခုံးစောင်းနှင့်ပွတ်သုတ်ပြီး ဆစ်ထန် ခေါင်း ဝမ်းသည်။

“ကျေးဇူးမသိတင်ဘာထက် အလိုက်မသိတဲ့သူတော့ တကယ် ဖြစ်ချင်ဘူး၊ ငြိုငြင်မှုတွေနဲ့ မလုပ်လားတာ အရင်တည်းက သိနေရဲ့နဲ့ ကွာ၊ ဘာမှမမတ်မောပါဘူးလို့ ဟစ်ကြေးနေခဲ့တာလည်း မေမေ ယုံခဲ့တာမှမဟုတ်တာ၊ ငါ့ကို အရိပ်ထဲကြည့်ကြည့်နေခဲ့ရင်း တစ်စုံစီမှ နာကျင်

နေခဲ့ရမှာ၊ အခုမှ ပြန်တွေ့ပြီး မေမေ့ကို အရမ်းအားနာတယ်”

“အဲဒါနဲ့ပဲ မင်းထွက်သွားမယ်ဆိုတာက မင်းအဖေ့ကို အပြစ်
တွေကြောင့် စွန့်ပစ်ခဲ့သလို ဖြစ်မနေဘူးလား”

“အဲလို မဟုတ်ပါဘူး။ မေဖေလည်း ငါ့ကြောင့် အနေကျုံး
အစားကျပ်နဲ့ စိတ်ပင်ပန်းခဲ့ရတာ ငါ့ချွန်မြင်ပဲ”

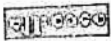
“မင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မမြင်တာ သားဆောင်ပီထမိတယ်။
ငါ အရမ်းလေးစားပါတယ် ဆစ်ထန်၊ ဒါနဲ့ ပန်းနီနီကို မင်း ဘယ်လိုလှဲ့
ခဲ့မှာလဲ”

ဆစ်ထန် ခေါင်းတစ်ချက်ခါကာ တွေ့နေ့ ဖြစ်၏။ ငြီးမှ သား
ပြင်းရှိုက်သံတို့က ပြင်းထန်လွှင့်ပုံဖြော

“အမှန်တရားတွေပြောလိုက်ရင် ပန်းနီနီ နားလည်ပေးဖို့
မလားမသိပေမယ့် ပန်းက မာနကြီးတဲ့သူ၊ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ကိုယ်တူတဲ့သူ
ကို ကိုးကွယ်လေးစားတဲ့သူ၊ သူ့မှာလည်း ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ အများကြီး
မရှိပါဘူး။ ငါကလည်း ခုချိန်မှာ အခွဲသက်သက်လေး၊ သူ့ဘဝနဲ့
အောင် ငါ ထပ်မလုပ်ရက်ဘူး”

“အဲလိုတွေ အကုန်လုံး စွန့်ပစ်လိုက်ရင် မင်းအရမ်း အထီး
သွားမှာပေါ့။ မင်းအဖေကို မင်းလုပ်ပေးခဲ့တာတွေ အများကြီးပါ။ အ
အရေးတွေလည်း တောင်ဆီပုဒ်တော့ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“အချိန်တန်ရင် အရာအားလုံးက နဂိုအတိုင်း ပုံမှန်ဖြစ်

မှာပါ”

“ဆစ်ထန်”

“ငါ ပိုင်ဆိုင်သင့်တာ ဘာမှမရှိပါဘူး။ ဒီတစ်ည ဒီမှာတည်းခို
ပြီးရင် နောက်တစ်နေ့ကစပြီး ငါအနာဂတ် ပျောက်သွားပြီ”

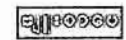
“မင်း ပန်းနီနီ အပေါ် အဲလို မတရားမလုပ်သင့်ဘူး။ မင်းကို
သူ နားလည်မှုတွေနဲ့ တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်ခဲ့တာ၊ သွားမယ်ဆိုရင်တောင်
သူ့ကိုအသိပေးသင့်တယ် မဟုတ်လား”

ပြောသင့်သလောက် ပြောပြီး ဖျောင်းဖျနေပေမယ့် ဆစ်ထန်က
ဘုံးခြုတ်ချက်ချပြီးသူလို ခေါင်းမာတင်းခံနေဆဲပင်။ ဖြစ်သမျှ သူ့အပြစ်
တွေချည်းလို့ ခံယူလို့ အပြစ်ဒဏ်သင့်ခံဖို့ အဆင်သင့်ပြင်လို့နေ၏။

ဘယ်သူက စွန့်ခွာတဲ့အနစ်နာခံနိုင်သူကြီးလို့ ဂုဏ်ထူးဆောင်
လက်မှတ်ပေးမှာဆိုလဲ။

ခံစားခွင့်ခံသော ဗလာသက်သက် ပေးဆပ်မှုများမှာ သူ့အတွက်
ဘဲတရားပဲလို့ မှတ်ယူနေလေသလား။

“မင်းနဲ့ ရှယ်ထားတာတွေ တတ်နိုင်တဲ့နေ့ မေမေ့ကို ပြန်ပေး
လိုက်ပါ။ သူ့တို့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို ငါ့ဟာလို့သတ်မှတ်ပြီး အောက်ခြေလွတ်
နေခဲ့တာ အရမ်းနက်နီးကောင်းတယ်။ ငါ ဘယ်ကိုသွားတာလဲလို့မေးရင်
ဖြေပြီနဲ့ ဘာတွေ ခံစားသွားရလဲလို့ စာနာစိတ်နဲ့ရောက်လာခဲ့ရင် မသိချင်
လောက်ဆောင်နေလို့က်”

စကားလုံးတွေ အဆုံးသတ်မှာ စေ့ပင်သွားပြီး မျက်ရည်စက်
တို့ လိမ့်ဆင်းကျလာ၏။

မဖျောင်းဖျတော့ပါဘူး၊ မျက်ရည်ကျလို့ ခေဒနာသက်သာမယ်
ဆိုရင် ထပ်ငိုလိုက်ပါ သူငယ်ချင်း...။

အခန်း (၂၈)

“ဘာ မင်း ဘာပြောထယ် မြသား သားကို သားအရင်းမဟုတ်
လို့ မင်းပြောလိုက်တယ်။ အဲ အဲဒါကြောင့် သားက”

“ခဏစိတ်ငြေ့သက်ပျောက် ထွက်သွားပြီး ပြန်လာမယ်ထင်တာ၊
ကံက မျိုးမင်းကို ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့မှ”

“မြသားခွယ် မင်း”

တုတ်ကောက်ဖြင့် အားပြုထရပ်လိုက်ပြီး ဦးချဲ့ကိုတွန်းကန်ပစ်
ကပ်၏။ ယိုင်နဲ့သွားသော ကိုယ်ကို ဆိုဖာနဲ့နောက်ဖို့နှင့် ထိန်းကိုင်ထား
လိုက်ပြီး တက်ဘစ်ချက် ပြင်ပြောင်းခေါက်မိသည်။

“သားကို မင်း အဲလိုပြောလိုက်တော့ ဘာအကျိုးအမြတ်တွေ
ပိုင်အရေးတွေ ရလိုက်သလဲ မြသားခွယ်။ အခု မင်းစိတ်ချမ်းသာသွား

ပြီလား။ စိတ်သက်သာသွားပြီလား။”

“အကျိုးအမြတ်ရချင်လို့ ပြောလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်သက်သာအောင် အမှန်တရားတွေ ဖွင့်ထုတ်ချလိုက်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကိုမောင်၊ ဖော်ကားမှုတွေကို သည်းမခံနိုင်တော့လို့ ဖွင့်အံ့ထွက်သွားရန်ပြုတိုက်ခိုက်ချင်တာဆိုရင် အစတည်းက သူ့ကိုလက်မခံခဲ့ဘူး။”

“မင်းပြောတော့ ဆင်းဆကားမေး ဒါပေမဲ့ မင်းအပြုအမူတွေရန်သူနဲ့ အနိုင်အရှုံး စီးချင်းထိုးနေသလို ပြစ်နေတယ် ဖြစ်သားမှ။ မှားခဲ့တာကို ငါတစ်ယောက်တည်း အပြစ်ဒဏ်ခံရုံနဲ့ မလုံလောက်လား။ သားမှာဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ။ သားကဘာလို့ ငါ့မှားတဲ့အမှားအပြစ်ဒဏ်ခံရမှာလဲ”

“ဆစ်ထန်မှာ ရှင်ရဲ့သွေးတွေ ငီးဆင်းနေတယ်လေ။ ရှင်အဖေအနောင်ရဲ့ အသွေးအသားတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတာလေး။ မိန်းမက ကိုယ့်ယောက်ျား အဝယ်အနှောင်ဆဲ့သားသမီးကို ကြည့်ပြီး လက်ခံချင်မှာလဲ။ ရှင် သူ့ကို ဒီဒီအိမ်ခေါ်လာတာတည်းက မှားတာထောင်ရေးဖောက်ပြန်၊ အပြင်မှာ ငွေရှင်တာကို အဲဒီအချိန်မှသိ၊ ရှင်ကိုအထင်ကြီး လေးစားခဲ့တာတွေ အဲဒီတော့မှ ခွဲရှုစရာကောင်းသိရတာ”

ဆတ်ဆတ်ခါအောင် ဆော်ပစ်လိုက်ရင်း မျက်ရည်တွေက အတားမဲ့သွန်ကျလာ၏။ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ။ ဘာကြောင့်လဲ။

မြူးမြူးမြူး

အရင်ကလို မာကြောစွာနှင့်ခန်းခနဲ မဲ့ရွဲပြီး တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်သင့်၏။ ဆစ်ထန် ထွက်သွားတာကို ထိခိုက်ခံစားနေမိတာလား။

“မင်းကို ငါပြောဖူးပါတယ် ဖြစ်သားနွယ်။ သားကို အဲဒီအကြောင်း ဖွင့်ပြောလို့ သားလေး မချီမခံ့ ရှက်ရွံ့နာကျင်သွားရရင် ငါလည်း ဒီအိမ်မှာ မနေဘူး။ မင်းမျက်စိအောက်မှာ မနေတော့ဘူးဆိုတာလေ”

“ကိုမောင်”

‘မင်းကိုငါ အတန်တန် ထားခဲ့ပါတယ်။ အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြည့်သည်းလိုက်လေမှာပဲပါတယ်။ လင်ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မာနတွေ သိက္ခာတွေ ခဝါချခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငြိသားနွယ်ရယ်”

ဦးမောင်မောင်နဲ့ မျက်ဝန်းအိမ်က မျက်ရည်ကြွတွေ လိမ်ဆင်းပြီးကျလာ၏။ ရင်တစ်ခုလုံးက တဆစ်ဆစ် ရူးရှုနာကျင်နေသည်။ တုတ်ကောက်ကို ကိုင်ထားသော လက်က တဆစ်ဆစ် တုန်ယင်လို့။

“အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် ဒီလိုတွေ နေလာခဲ့ပေမယ့် မင်း ခွင့်မထွတ်နိုင်သေးတာ။ ငါ စိတ်မကျောင်းပါဘူး။ အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်တဲ့အဖေ၊ အပြစ်တွေကို သူ့ကိုပါ ခံစေခဲ့တဲ့ အဖေရယ်လို့ သားလေးငါ့ကို ဘယ်လောက်တောင် မုန်းတီးနာကျင်သွားမလဲ။ ဒီအမှားတစ်ခုကြောင့် သူ့ရှေ့က မားမားမတ်မတ် ကာကွယ်မပေးနိုင်ခဲ့တဲ့ အဖေကို သူ ဘယ်လောက်တောင် ခွဲနှိပ်သွားမလဲ။ မင်း ရက်စက်တယ် ရက်စက်

မြူးမြူးမြူး

လွန်းတယ် မြသားနွယ်ရယ်”

အင်ခနဲ ရှိုက်သံလား။ နားကျင့်စွာ ညည်းညူလိုက်ခြင်းလား။ ဦးမောင်မောင်ဦး ယိုမိခွဲ တုန်ခါ့စွာ စာရွေ့ရွေ့ လှမ်းတွက်သွားသည်။

“ကိုမောင်”

အပြေးလိုက်ကာ ရှေ့က ပိတ်ရင်လိုက်အံ။

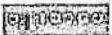
“သား သားကို မြသား လိုက်ရှာပေးပါမယ်၊ မသွားပါနဲ့ မသွား။”

ပါနဲ့ ကိုမောင်ရယ်၊ ဒီလို ဝုတ်တားအခြေအနေကြီးနဲ့ ကိုမောင် ထစ်နေပြန်”

“သေသွားမှ ငါ့အပြစ်တွေက ကျေးဇူးမဟုတ်လား ငါ့ကိုကြိုရင်း သားကိုကြည့်ရင်း မင်းဆိတ်ဆင်းရဲနဲ့ရတဲ့အချိန်တွေအတွက် အချအားနာပါတယ်၊ မြသားနွယ်၊ ခိုင်ခိုင်သမ္မုအားလုံး သားကြီးနဲ့မင်း။ ယူလိုက်ပါ။ ကိုယ်နဲ့သားငယ် ဘာမှမမတ်မတ်တူဆိုတာ သစ္စာတရား။ မြသား”

“ဟင့်အင်း ခုန့်နံ့မှာ အဲဒါတွေ မပြောပါနဲ့ ဆစ်ထုန်း၊ မြသား လိုက်ရှာပြီး ခေါ်လာခဲ့ပါမယ်၊ ကိုမောင်ဘယ်မှ မသွားပါနဲ့နော်”

“သား ဘယ်လောက် စိတ်ပြတ်တယ်၊ မာတယ်ဆိုတာ ငယ်၊ တည်းက မင်းထိန်းကျောင်းမွေးမြူလာတာ မှသိတဲ့လား မြသားနွယ်၊ ငယ်ငယ်ကလို မင်းရှိက်လို့ ဆူလို့ တစ်နေရာမှာ သွားလွန်းနေတုန်း စိတ်ကောက်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ အရွယ်ရောက်နေတဲ့ သားတစ်ယောက်”

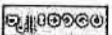
သူ့ဘဝသူ့ ရင်နာပြီး မိဘတွေကိုစိတ်နာရှုံးပျိုးပြီး ထွက်သွားတာ၊ အလွယ်တကူ ရှားလို့ရတဲ့နေရာမှာ သူ ရှိနေပါလား။ မင်းလည်း မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ငေးဆပ်လိုတဲ့မေတ္တာတရားနဲ့ ခေါ်မှာမှ မဟုတ်တာ ရှိပါစေတော့၊ ကိုယ်တို့သားအမနှစ်ယောက်လုံး မရှိတော့ရင် မင်းရဲ့နာကျင်မှုတွေ သက်သာမယ်၊ စိတ်ချမ်းသာမယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ်တို့သားအဖ မင်းကျေနပ်အောင် အပြစ်ကြွေးတွေ ဆပ်သွားတယ်လို့ပဲ အောက်မေ့ပါ။ နှုတ်ဆက်ပါတယ် မြသားနွယ်”

“ကိုမောင်”

နင်သီးစွာ ခေါ်သံကို ကရုမစိုက်ပါ။ ဘယ်လိုကျန်ခဲ့လည်း လှည့်ကြည့်ပါ။ လေပေ့ထစ်ချက်က စိတ်အစဉ်ကို လွှင့်ပါးစေသည်။ နာကျင်ပြီးရတဲ့နာကို မိအားပေး၊ နှိပ်စက်၏။

ပြန်ဆုံဖို့ရာ ဆုတောင်းရင်ရော ကျေအေးပါမလား။

ဆုံရာအရပ်မှာ ချန်ထားခဲ့ခဲ့ရသော ဒီနုလုံးသားက မွေ့ကြဲလို့...
□ □ □

အခန်း (၂၉)

“ဟင် ဆစ်ထန်မရှိတော့ဘူး၊ ကိုမျိုးမင်း ပြန်ပြောပါဦး၊ သူ့ဘာလို့ထွက်သွားတာလဲ”

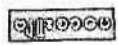
“သူ့ဘဝသူ စိတ်နာသွားတာ၊ သူက ဒေါ်မြသားနွယ်ရဲ့သူ့မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ သူ့အဖေ အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်ပြီး ရလာတဲ့သား”

“အမယ်လေး ဖြစ်ရလေ”

ရင်ဘတ်ဖိရင်း နေရာမှာတင် ပုံသိုက်ကျသွား၏။ ဆင်လဲဘယ်သူ့သားဆိုတာကို ရင်နာသွားတာမဟုတ်။ ဘာကြောင့် ထွက်သူ့ရသည်ဆိုသော အကြောင်းကိုသိလိုက်ရတာမို့ ပြန်မလာတော့မှတ်ကို ထိလန့်သွားခဲ့ခြင်းပင်။

“သူ ဘယ်ကဲ့သွားတာလဲ၊ ဘယ်ချိန်တုန်းက သွားတာလဲဟ”

“ညတွင်းချင်းပဲ ပြောရမလား၊ မနက်နှိုးမလင်းဆီ ထွက်သူ”

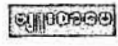
“ဟင်လို့ ပြောရမလား မသိဘူး၊ ဒီကောင် တစ်ညလုံးလည်း အိပ်ဘူး၊ ဝမ်းပန်းနီနီကို မခွဲနိုင်လို့ ဆုံးဖြတ်ရခက်နေတာ ထင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ဖျောင်းဖျနေခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တစ်ပြေးလောက် အိပ်ပျော်သွားပြီး နိုးလာတော့ ဒီကောင် မရှိတော့ဘူး”

“နီကို မခွဲနိုင်ဘူးဆိုရင် သူ ဒီလိုလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အနည်းပျံ့တော့ နီကို လာနုတ်ဆက်သင့်တယ်၊ နီ သူ့ကို ဒီလောက်တောင် ပေးလည်ပေးခဲ့တဲ့ဘားကို”

“ပန်းနီနီရဲ့မာနဲ့ရုတ်သီကျွတ်ကို သူ လေးစားလို့ပါ၊ ပြီးတော့ ဟန်နီထားလို့ အခြေခံအနေနဲ့ အတန်းအစားကလာရင်တောင် သူဒီလို ပန်းပြတ်မယ် မထင်ဘူး၊ အခုက သူ့ကိုယ်သူ သားအရင်းပဲထင်ပြီး ဒေါ်မြသားနွယ်ကို တိုင်းနီတိုက်ခိုက်တာတွေ ရှိခဲ့တယ်၊ သူ့အဖေကိုလည်း သူ အရမ်းကြည့်ညှိလေးစားခဲ့တာ”

“ဒါဟာ ကံတရားပေးလေ၊ ဘယ်သူ့ကိုအပြစ်ပုံချလို့ရမှာလဲ၊ လူဟိုင်း မှားဖူးတယ်၊ အပြစ်ကင်းတဲ့သူ လက်ညှိုးထိုးပြစ်ခံပါ၊ အမှန်တကယ်ဆို ဂုဏ်ပေးကာသနတွေနဲ့ ဖုံးကွယ်ထားတဲ့အပြစ်တွေက ပိုကြီးပါတယ်”

“ဂနိုယ်တိုင်ကြုံလာရတဲ့အခါ မခံစားနိုင်လို့ လွတ်မြောက်ရာ မှာသွားကြတာ၊ ရင်မဆိုင်ရင်လို့ပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီကောင် သူ့ကိုယ်သူ ယူကျုံးမချေခံနေတာ၊ ပြီးတော့ ဒီကောင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မုန်းမနေဘူး”

“ဒါဆို သူ ပြန်လာနိုင်သေးတယ်ပေါ့”

မျိုးမင်း လေးပင်စွာ သက်ပြင်းရှိတဲ့အခါ။ ခေါင်းဆမ်းရပေလား။
ခေါင်းခါရမလား မဝေခွဲနိုင်ပေ။ ဆစ်ထန်က ဖြစ်ချင်သမျှကို အောင်ပြု
အောင်လုပ်တာလည်းရှိပြီး ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် နောက်ဆုတ်တွေဝေနေတာ
မျိုးလည်း မရှိ။

အခုကိစ္စ သေချာဆုံးဖြတ်ပြီးလို့ လုံးဝပြန်မလာတော့တူဆိုလို့

“ပန်းနီနီ ဘယ်လိုမျှော်လင့်ထားတာလဲ”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

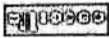
“ဆစ်ထန်က ဒီလို အသိုက်အဝန်းကလေးမျိုးဆိုတော့”

“နီ ဆစ်ထန်ကို ချစ်တာပါ။ သူ့ရဲ့အသွေးအသားဆိုတယ်ဆိုရင်
နီအပေါ် တန်ဖိုးထားတတ်တာတွေကိုချစ်တာ။ သူ့ရဲ့ နောက်ကြောက်
ရာဝင်ကိုဆိုးသည်ဖြစ်စေ ကောင်သည်ဖြစ်စေ ပြီးတော့ သူ့မှာ နန်းရံ
တာတွေ ရှိရှိ မရှိရှိ၊ နီ သူ့ကိုချစ်မှာပဲ”

“ပန်းနီနီ အချစ်တွေကို နားမလည်ဘဲ ထားခဲ့တာရော စိတ်ပူ
နေလား”

“သူ့ကိုမျှော်လင့်နေမှာပါ။ သူ နီကို တကယ်ချစ်တယ်ဆို
အချိန်အကြာကြီး ဝေးဝေးနေမှာမဟုတ်ပါဘူး။ သူ နီဆီကို လာမှာပါ။

“ကျွန်တော်လည်း အဲလိုပဲ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်။ ဒီတော့
အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ဘာမှယူမလာဘဲ ထွက်သွားတာ စိတ်ပူ”

လွင်ပြီး ဒုက္ခရောက်မှာတော့ စိုးရိမ်တယ်”

“သူ့ထပ်ခင် အဆိုးဆုံးလုပ်ပစ်မှာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဒီကောင် ပျော့ညိုတာတစ်ခုမှတော့ မတွေ့ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့
စိတ်ထိခိုက်ပြီး အရမ်းငိုတော့ ကျွန်တော် ဆိုနစ်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်
ပူတယ်”

“ဟင် သူ ငိုတယ်”

ဆစ်ထန် မျက်ရည်ကျသည်လိုကြားလိုက်ရတော့ ဘယ်လောက်
ထောင် ခံစားသွားရမလဲလို့တွေးကာ ရင်မှာထိရှုကျဉ်တက်သွားရသည်။
မျိုးမင်း အသံတွေလည်း တုန်အက်နေကာ

“ငိုလိုက်တာမှ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ နှစ်သိမ့်လို့မရနိုင်အောင်
ထဲထဲကိုစိတ်ဆတ်ကြည့်ခိုင်းတယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ။ ဒေါ်မြသားနွယ် ဘယ်လို
ပုံစံမျိုးနဲ့မျှား ပြောလိုက်တယ် မသိဘူး”

ဘာမှမဆိုင်သေးပါဘဲ ဒေါ်မြသားနွယ်ကို အမုန်းစိတ်ဝင်သွား
သည်။ ချစ်တဲ့သူကိုအပြစ်လုပ်တာ ရင်မှာ မနာကျင်ဘဲ နေပါ့မလား။

“ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုမိဦး ပန်းနီနီ၊ ဆိုင်ကို ခဏပိတ်ပြီး

ထွက်လာခဲ့တာ ပန်းနီနီကို ဒီအကြောင်း အရင်ဆုံးအသိပေးသင့်တယ်
ထင်လို့ ငြင်းပေး မနက်စောကာ ဒေါ်မြသားနွယ် ဖုန်းဆက်မေးသေးတယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ဆစ်ထန် ညက အဲဒီမှာ အိပ်တာလားတဲ့လေ”

“သူနဲ့ပြဿနာဖြစ်ပြီး သွားတာ ပြန်လာမယ်လို့ ထင်နေတာနေမှာပေါ့”

“ညမရောက်တောင် နောက်စိတ်ပြောရင် ပြန်လာမယ်လို့ အောက်မေ့နေတာနေမှာ”

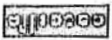
“ထွက်သွားပြီလို့ ပြောတော့ သူ ဘာပြောလဲ”

“ဘာမှမပြောနိုင်ဘူး၊ အကြာကြီး စိတ်ကုသွားပြီးမှ ပုန်းသွားတယ် သူလည်း မုန်းနေပေမယ့် အတုနေကြာတော့ သိသောဝင်္ဂဉာဏ်ရှိမှာပါ”

“နီတော့ မယုံတူနဲ့၊ သူ့မှာ အတ္တတွေပဲရှိတာ၊ အကြောင့်လည်း တစ်ခုခု နှိပ်စက်လာခဲ့တာပေါ့၊ ဆစ်ထန် စိတ်သက်တောင့်သက်သာနေရတဲ့နေ့မှမရှိဘဲ၊ အမေရင်းမဟုတ်ရဲ့လားလို့ သူ အမြဲတမ်း နာကျင်နေတာ”

“အမေရင်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သူ သိပ်မခံစားချဘူးလို့လည်း အရင်တည်းက မဟုတ်လောက်ဘူးလို့ ပြောသိပ်နေခဲ့ပြီး သား မဟုတ်လို့ အခုမှ သူ့အဖေ အိမ်ထောင်ရေးဟောက်ပြန်လို့ ယေးထမ်းခံခဲ့ရတာ၊ ကလေးကို အပြီးနဲ့ပြုမှုဆက်ဆံခံရတာကို သူ ကြေကွဲသွားတာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလိုလုပ်သင့်တယ် ပြောသင့်တယ် အလယ်အနောင်ရဲ့သားကို ဒေါ်မြလေးနွယ် မကြည့်ဖို့တာ သဘာဝကျတယ်တဲ့လေ”

“အမေရင်းအမှတ်နဲ့ အတုနေတာကြာတော့ သူ သိယော့”

ဇယုဇယုကည့်အကြောင်းအရင်း

ပိုမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဒေါ်မြသားနွယ် မေတ္တာကို သူ အရမ်းကိုတောင်တပဲ့တာ၊ မိခင်မေတ္တာထက်နေဘာ၊ ဆစ်ထန်ကို နိ သနားလိုက်တာ ကိုမျိုးမင်းရယ်”

ပန်းနီနီ မျက်စိလည်လည်နေသည်၊ မျိုးမင်း ပြန်သွားသည်အထိ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေဆဲပါ။ ခဏနေတော့ ကြီးမေ နာရေးသတင်းမေးပြီးပြန်လာသည်။

“နီနီ နေမကောင်းဘူးလား၊ မျက်နှာလေး ညှိုးနေပါလားကွယ်”

“စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာပါ ကြီးမေရယ်”

“ဟင် သိတာအမေ ဆေးရုံက မဆင်းရသေးလို့လား၊ ဒီနေ့ အလုပ်ပိတ်တာပဲ၊ ခေခေရုံကစောင့်ပေးချင်ပေးချင်လေ သမီး”

“အဲဒါက ညနေကျရင်သွားမှာ၊ အခုက ဆစ်ထန်ကြောင့်”

“မောင်ဆစ်ထန် ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး”

“သူ မရှိတော့ဘူး ကြီးမေ၊ ဘယ်အဝေးကိုမှန်းမသိဘူး သူ ထွက်သွားပြီ”

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်လို့တုန်း၊ သမီးနဲ့ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်နေကြတာလား အဲဒါကြောင့် ပြောတာ ညည်းက ဘယ်တော့မှဆို ပါးစပ်စည်းကမ်း မရှိ အထိန်းအသိမ်းကို မဲ့လွန်းတယ်၊ သူ့စမြာ ညည်းကိုသည်းခံ ချစ်ရှာဒါတယ်”

ဆစ်ထန် ဘက်တော်သား ကြီးမေကတော့ ထင်ရာတွေပြောဆို မာန်မဲနေသည်။ အရင်ကလိုဆို ကြီးမေကို ဘုဘောက် ပြန်ပြောပြ၊ စိတ်ကောက်မိမှာပါ။

အခုတော့ ရင်မှာမချီစွာ နာကျင်နေရသည်မို့ သက်ပြင်းတွေ သာ အလုံးလိုက်အရင်းလိုက် မှုတ်ထုတ်မင်လိုက်သည်။

“နီကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး ကြီးမေရယ်၊ သူ့အိမ်မှာ ပြုထားတာကလို့”

“ဪ အေး အဲဒါဆို တော်ပါသေးတယ်၊ ဒါနဲ့ ညည်းနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ပြောရင်းနဲ့ ဖြစ်ကြတာလား။ ဟိုနေ့က သူ့အမေလာပြီး ညည်းနဲ့သဘောမတူဘူး။ ဘာညာတွေ လာပြောသွားတယ်လေ၊ အဲဒါက ဖြည်းဖြည်းချင်း ညှိနှိုင်းရမှာ၊ အဆင့်အတန်းမတူရင် အဲလို မပြုမတူတွေ ကြုံရမှာပဲ”

“ကျွတ် ကြီးမေရယ် ထင်သလိုပြောနေတော့တာပဲ နီ ပြောတာလည်း နားထောင်ပါဦး၊ ဒီမှာ စိတ်ထိခိုက်ပြီး ဘာလုပ်လုပ် ဆင်နွှဲ ဖြစ်နေတဲ့ဟာကို”

“ဪ အေး ပြောပါအေး ငါလည်း ဘာတွေဖြစ်တာလဲလို့ စိတ်ပူလို့ပါ”

“ဒေါ်မြသားနွယ်က ဆစ်ထန်အမေ မဟုတ်ဘူးတဲ့ ကြီးမေ”
“ဟဲ့ ဒါဆို”

“သူ့အဖေ အငယ်အနောင်းက ပွေးတာတဲ့”

“ဟယ်တော် အဲဒါကို အခုမှသိတာလား၊ မြသားနွယ်ဆိုတဲ့ ပန်းမက် အဲလိုကျ ဒီကလေးကို သဘောကောင်းကောင်းနဲ့ ပွေးသားပဲ”

“သဘောမကောင်းလို့ပဲ ဆစ်ထန်ဘဝ ဒီလိုနာကျင်စရာတွေ နဲ့ ကြုံရတာပေါ့၊ ဒီအကြောင်းတွေ မသိခင်တည်းက ဆစ်ထန်ဘဝ ဘယ်လောက်တောင် သနားစရာကောင်းလဲ၊ အခုဆို ပိုတောင်ဆိုးသွားပြီ၊ သူ မခံစားနိုင်တော့လို့ ထွက်သွားတာနေမှာ”

ဒီလိုကြားရုံတော့ ကြီးမေ မျက်ရည်တစ်စင်းစင်း ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီတောင်လေးနယ် ကံဆိုးလိုက်တာကွယ်၊ ဘဝမှာ အဲလို ကံကျင်စရာတွေရှိနေလို့ ကြီးမေတို့ကို ခင်တွယ်နေရှာတာ၊ သမီးအပေါ်လည်း သူ ချစ်ရှာပါတယ်၊ တခြားကို မသွားဘဲ ဒီကို လာနေရောပေါ့ကွယ်၊ နားတက်လက်မှတ်ထိုးပြီး လက်ထပ်လိုက်လည်း ပြီးတာပဲ”

“ဒီကို တန်ဖိုးထားလို့ သူ အဲလိုပုံစံမျိုးနဲ့ လုပ်ချင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလည်း ဒီလိုတွေဖြစ်မယ်မှန်းသိရင် မာနကြောင်းတွေ သိက္ခာကြောင်းတွေ မပြောခဲ့ပါဘူး ကြီးမေရယ်၊ သူ့ကိုဒီတက်ပိုပြီး အားပေးနှစ်သိမ့်ခဲ့မှာပါ”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ သူ့အကြောင်း ဂဃဏနလည်း သိတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ အရမ်းနိုင်စားတယ်၊ ညည်း အခု နောင်တရပြီ မဟုတ်လား၊ သူ တစ်သက်လုံး ပြန်မလာတော့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟင့်အင်း သူ ပြန်လာမှာပါ။ နီကို တကယ်ချစ်ရင် သူ ပြန်လာမှာပါ”

ပြောသာပြောရပေမယ့် ယုံကြည်ချက်တော့ သိပ်မရှိလှဘူး။
ချစ်လို့ တန်ဖိုးထားလို့ပဲ စွန့်လွှတ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ကြီးမေတာ မျက်နှာ
မကောင်းစွာနှင့်ပင်။

“ဒီကလေး ညနေမျှလေးလားလို့ သူ ကြိုက်တဲ့ ငါးချိုအူလေး
တောင် ချက်ထားတာ။ ဘယ်တွေ့မျှသွားနေပါလိမ့်မယ် ကံတရားတွေ
တယ်ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ။ ခြောက် ဖြစ်နေပြန်ရလေ”

ကြီးမေ တမ်းတမ်းတတ် ဖြစ်မှ ခိတ်မကောင်းလွန်းစွာ ဟဲ့
ရည်တွေ ဝဲတက်လာပြန်သည်။

ဆုနိုင့်ခွင့်ပေးဖို့ ကံကြီးကြီးကို တောင်းဆိုချင်သည်။ ကျွန်း
တွေ မလိုအပ်ပါဘူး။ ဆစ်ထန်ရဲ့ အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ အရာအား
ပြည့်စုံတယ်လို့...။

အခန်း (၃၀)

ဘယ်သူမှ အနားယူမရှိတော့တာဆို အထီးကျန်နေသော ရင်
ထဲကြီးက နေမထိထိုင်မသာ။ အိပ်ချိန်တီးချိန် မမှန်တော့ဘဲ ကုမ္ပဏီ
လွှားချင်စိတ်လည်းမရှိ သားကြီးကို ထောင်ငင်စာလည်းလွှားမတွေ့မိ။

ဘာလုပ်ချမှာလဲ။ ဘာလုပ်ရမလဲ။

ကိုယ်က ဘာတွေ့မှားယွင်းနေလို့ ထားပစ်ခဲ့ကြတာလဲ။

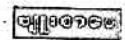
နာကျင်ကြေကွဲခံစားခဲ့ရတာကို ဒီလောက်တောင် ပေါက်ကွဲခွင့်

ပြန်ခွင့် မရှိတော့ဘူးလား။ နာကျင်ကြေမှု့ခဲ့ရတာက တနင့်တပိုးပါ။

မှာခဲ့တာကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဆုံးက ဆစ်ထန်ကို အိမ်ခေါ်လာမှ

ထွက်ပြန်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိခွင့်ရခဲ့ခြင်းပင်။

မိမိကပဲ နဲ့အလို့လား။ ကိုမောင်ကပဲ အဖူးအစိကောင်း သိုသိပ်

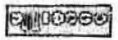

လွန်းလို့လား။

“ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်သိလို့ အရင်ဆုံး တောင်းပန်ပါရအောင် ပြသား ဒီကိစ္စက ပြသား မသိအောင် သယ်လို့မှ ပြောရင်ဆရာတော့လို့ငါး ကိုယ် တိုင်ကျူးလွန်တဲ့အမှားမဟုတ်ပေမယ့် သောကျားကောင်းပီသဖို့ ကိုယ် တာဝန်ယူခဲ့ရတယ်။ သူ့သာရှိနေသေးရင် ပြသား စိတ်ဆွမ်းဆေးပေးတဲ့ အဖြစ်မျိုး ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကလေးမွေးပြီးတာနဲ့ သူ တွာရှာ ပေးမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် အပြစ်မကင်းခဲ့လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မပေးချင်တော့တဲ့ သဘောပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ ဆုံးသွားပြီ ပြသားရယ်။ ကလေးလေးကို ကိုယ်မရွန်ပစ်ရက်ဘူး။ ဖခင်တော်ယောက်အနေနဲ့ တာဝန် မယူလို့မရတော့တဲ့ အခြေအနေမို့ပါ။ ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးပါ ခွင့်လွှတ် ပေးပါ။ ကျန်တာကိုတော့ ပြသားဆန္ဒရှိသလို စီစဉ်ပါ။ ကိုယ် အဲဒီအကြောင်းကို တစ်သက်လုံးဆင်သွားပါမယ်”

ပြောခဲ့တုန်းကတော့ ပြသားဆန္ဒရှိသလို စီစဉ်ပါ။ အပြစ်ရ ကို တစ်သက်လုံး ဆင်ပို့မယ်တဲ့။

အခုတော့ လမ်းခုတ်မှာတင် အဆမထန် နာကျင်အောင်း ခဲ့ရလား။ ကျေနပ်လောက်အောင် စိတ်ပြေသာခွင့်ပေးဦးမှပေါ့။ သူ့ စိတ်ကြောင့် ကိုမောင် ဒီလောက်ထိ စိတ်ပြတ်မာကျောသွားလိမ့်ဆုံး မထင်မိ။ ဆစ်ထန်ကရော ဒါကို သိသွားတာနှင့် ဒီလောက်ထိ အပူ ကို စွန့်ခွာသွားရလောက်အောင် စိတ်ထိခိုက်ရလား။ တကယ်ဆို ကို

“အခုတော့ ငမ်းနည်းနာကျင်ရုံလောက်ဆို တော်သေးသည်။

အရင်လိုပဲ တွေ့နိုင်ပါတော့လား။ တိုက်ခိုက်ပါတော့လား။ မိမိ ယုံမရနိုင်ဖြစ်အောင် အရှုံးတိုက်အော်ဟစ်ပါတော့လား။ အခုတော့ မျက်စည်တွေနဲ့ နာကျင်ခံစားနေတာ။ သောကျားမဟုတ်သလို ဒီလောက်ပဲ ပျော့ညံ့ရလား။

ပြီးတော့ မေမေကိုချစ်တယ်တဲ့။ သူ ပြောသွားတာ ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဒီလောက် သူ့အပေါ်မောက်မာခဲ့ ဥပေက္ခာပြုခဲ့ရက်စက် ပုံသင်္ကန်း မေမေလို တာတွတ်တွတ် ခေါ်ရင်း မေမေ အရမ်းနာကျင်ခံစား ပျော့ပျော်လို့ စာနာပေးခဲ့သေးသည်။

ငါက မင်းမုန်းသင့်တဲ့သူ။ နာကြည်းသင့်တဲ့သူပါလို့ တိုက်တွန်း ပျော်ပျော် မရလိုက်။

“မမကြီး ဆေးသောက်ချိန် ရောက်ပါပြီ။”

မိဘူး တံခါးခေါက်ပြီး ဆေးဝန်းလေးကိုင်ကာ ဝင်လာတော့ ပြသားက ပြန်းဆန့် ထရပ်လိုက်ရင်း

“အဲဒီဆေးတွေ အကုန်လုံးလွှင့်ပစ်လိုက်တော့ ငါ မသောက် တော့ဘူး။”

“ရှင် ဟို ဆရာဝန်က သေချာမှာသွားတာ။ ဆေးကိုအချိန်မှန် ပျော်တိုက်နဲ့”

“မိဘူး ငါ ပြောနေတယ် ဘယ်သူကမှာမှာ ငါ့ကို စောဒက

မတက်နဲ့၊ အသက်ရှင်နေပြီး စိတ်မချမ်းသာရရင် လူ့ဘဝမှာ နေရတာ ဘာထူးမှာလဲ၊ အားလုံးက ငါ့ကိုနားလည်မှုမရှိဘူး၊ ငါ့ကိုအားလုံး စွန့်ပဲ့ သွားကြတယ်၊ ကိုမောင်ရော ဆစ်ထန်ရော သားကြီးရော”

“ဦးမောင်က သူ့ တရားထိုင်နေကျ ရိပ်သာတစ်ခုမှာရှိမှာပဲ၊ မိတူး သွားခေါ်ပေးရမလားဟင်”

“ဟင်အင်း သူ့သား မလာဘဲ သူ ပြန်လာမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို အစ်ကိုလေးကို အရင်ရှာရမှာပေါ့”

ဟုတ်တယ် ရှာရမှာလို့ ပါးစပ်က ထုတ်မပြောဖြစ်၊ ဝန်းနီနီးပဲ့ သော ကောင်မလေးကို အရင်ဆုံး ပြေးမြင်သည်။ ဒီကောင်မလေးခေါ် ဆစ်ထန် ရောက်ချင်ရောက်နေနိုင်၏။

မရောက်တောင် ဆစ်ထန် ဘယ်မှာ ရှိသည်ဆိုတာ သိရော့ သည်။

“မမကြီး ဘယ်သွားမှာလဲ၊ ဆေးသောက်ပြီးမှသွားပါ”

“နေစမ်းပါ ငါ့ဘာသာ ဘယ်သွားသွား”

အစိုးရိမ်ကြီးနေသော မိတူးကို စိတ်မရှည်၊ တွန်းပယ်ရုံ ဆလင်းဘတ်အိတ် ကောက်လွယ်ကာ မောင်း၍ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့ မှာ စိတ်ကူးနဲ့ခြေဦးမတည်တာ ဒီတစ်ကြိမ်တည်း...။

အခန်း (၃၁)

အလုပ်က ပြန်ရောက်လို့ အိမ်ပေါ်လှမ်းတက်လိုက်ချိန်မှာပဲ ကိမ်ရှေ့က မီးရောင်က အိမ်ထဲကို ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားစေသည်။ ကား ဟုန်းသံ ဆောင့်ခနဲကြောင့် ဆစ်ထန် မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာလည်း သိလိုက် သ်။

“ဒေါ်မြသားခွယ်”

ကမူးရှူးထိုး ဝင်လာသည့်အရိပ်ကြောင့် တိုးတိတ်စွာ အသံ ထွက်သွား၏။ ခနဲခနဲကြုံမပြုလိုသော်လည်း အိမ်ရှင်ပိသစွာ အိမ်အောက် မှိုင့်ဆင်းလိုက်ရသည်။

“ဆစ်ထန် ရှိသလား”

“ရှင်”

“ဆစ်ထန် ဘယ်မှာလဲ”

၂၃၀ ◊

ဂုဏ်

“ဘယ်လိုယုံကြည်ချက်နဲ့ သေခန္ဓာချက် မေးနေတာလဲ အနီထီး ဆစ်ထန် ပျောက်သွားတာ ဒီမှာရှိနေမယ်လို့ ထင်နေတာလား”

“သူ သွားစရာ ဒီအိမ်ပဲရှိတယ်”

“ကျွန်မကလည်း ယာစေချင်ပါဘယ်၊ သူ ရောက်မလာလို့ ရှင်ကိုယုန်းနေတာလို့ ဆက်ပြောပြနေလို့ ခေါ်ပြဿားနွယ် ဆက်ဆံခါသွားပေလိမ့်မည်။ အခုတောင် တင်းထန်နေသော မျက်နှာလည်း မှည့်မှောင်သွားကာ

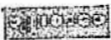
“မင်း ငါ့ကိုအတည်ပေါက်နဲ့ လိုခိုနေတာတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ နေ့၊ ဆစ်ထန် ဒီမှာမရှိရင် ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာတွေ မင်း သိလိမ့်မယ်မဟုတ်လား”

“အဲလိုသာ သိရင် ကျွန်မ အရင်ဆုံး သွားခေါ်မိမှာမိ အရင်က ဘာလို့လဲဆိုတော့ မေတ္တာအကြင်နာ ထက်နေတဲ့သူကို အပြည့်ပေးပေးဆပ်ချင်လွန်းလို့ပါ”

“ဘာ”

“အနီတို့အရိပ်ပေးတတ်မှာ သူ နားကျင်ခံစားပြီး အထီးကျန်ခဲ့ရတယ်၊ သူ ရင်ဖွင့်တဲ့အချိန်တိုင်း ကျွန်မလည်း သူ့နဲ့ထပ်တူ ဆက်ရပါတယ် အနီတို့၊ တကယ်လို့ မသားပေးခဲ့သားမို့ မွေးချင်းဘာမှ အနီတို့ ဘာလို့ လက်ခံခဲ့သေးလဲ”

“မင်း ဘယ်လောက်သိလို့ ပေးနေတာလဲ ငန်းနီနီ အ

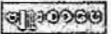
သက်သက် နားကျင်ရတဲ့ ငါ့ခင်ဘတ်ကိုရော ဘယ်သူ ကိုယ်ချင်းစာပေးလဲ၊ ချစ်လွန်းလို့ ဘဲတစ်ခုလုံး ပုံအပ်ခဲ့ရတဲ့ယောက်ျားက တခြားမိန်းကလေး နဲ့ဖောက်ပြန်တဲ့အချိန်မှာ မိန်းမတင်ယောက်ရင်ထဲ ဘယ်လောက် မုန်တိုင်း ထန်နေမလဲ၊ အဲဒီဝေဒနာကို မခံစားနိုင်လို့ အဲဒီအချိန်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေပါစေလို့တောင် ဆုတောင်းမိတယ်”

ဒါလည်း ဟုတ်မှာပဲလို့ မိန်းမသားချင်း စာနာစိတ်လေး စင်မိအိ။ ယောက်ျားသားတွေ အပျော်ရှာလျှင် မိန်းမတွေမှာ မျက်ရည်နဲ့မျက်နှာနဲ့ နေ့စဉ် အဆိပ်ရည်တွေသောက်သုံးနေရသလို ပူပြင်းလောင်ပြိုက်နေခဲ့ရတာ မဟုတ်သေး။ ဒါမို့ ဖြစ်တည်လာခဲ့သော အသွေးအသား ရင်သွေးဘတ်ယောက်မှာ ဘားအခြစ်ရှိလို့လဲ။ ဆစ်ထန် ဘာတွေမှာလို့လဲ။

“မင်း ငါ့ကို မေ့လျော့တွေ မေးချင်နေတယ် ထင်တယ်၊ ဆစ်ထန် လွှဲထွားစစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီအဖြစ်အပျက်မှာ ငါ့ကို ရန်ပြုတိုက်ခိုက်ချင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ အဟင်း ဟင်း မိန်းမသားချင်းဖြစ်ပေမယ့် မင်းလည်း ငါ့ကို ကိုယ်ချင်းမစာတတ်ပါဘူး”

ညည်းညူလိုက်တာလား၊ အပြစ်တင်လိုက်တာလား။

တိုးထိတ်သော အနားသတ်မှာ ခေါ်ပြဿားနွယ် မျက်ဝန်းအိမ်က မျက်ရည်စက်တွေ လက်ခနဲ တွေ့ရသည်။ အသည်းမာသော မောက်ဗာသော မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ မျက်ရည်စက်က ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့လဲ။

“ဆစ်ထန်ကို သံယောဇဉ် ရှိခဲ့သလား အန်တီ”
ဒေါ်မြသားနွယ် တန်းခနဲ မဖြေ။ မျက်ရည်ဆက်တွေ ပါးပြင်ပေါ
လိမ့်ဆင်းကျမလာအောင် မျက်တောင်ဖျားတိုဖြင့် ပုတ်ခတ်ထုတ်လိုက်ပြီး
အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူ၏။

“သူ့အပေါ် သားအရင်းတစ်ယောက်လို မချွန်နိုင်တောင် သံ
ယောဇဉ်တစ်စွန်းတစ်စတော့ ရှိခဲ့မှာပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မဆီကို
ဆစ်ထန် ရှိနေမလားလို့ လာအေးခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“မင်း အဲလိုသဘောပေါက်နေရင် ငါ မေးတာကို အမှန်အတိုင်း
ဖြေရောပေါ့”

“မသိလို့ မသိတူးပြောတာ၊ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ကျွန်တောက်က
လိမ့်ညာစရာအကြောင်းမရှိပါဘူး။ သူ ကျွန်မကို တန်ဖိုးထားလို့တုံး၊
အငယ်အနှောင်ရဲ့သားအဖြစ်နဲ့ ဂုဏ်ငယ်မှာအိုးရိုက်တယ် ထင်ပါထယ်”

“ဪ”

“သူ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာဘူးကို ကျွန်မ ကြောက်နေမိသယ်၊
သူက ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ပြန်မလာတတ်တဲ့သူလေ။ ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ သူ
ရှောင်ထွက်သွားတာ။ အန်တီကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်လို့ ခြစ်မှာပါ”

“ဟင့်အင်း သူ အတွေးမှားထယ်၊ အန်တီ စိတ်မချမ်းသာပါ
ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“သူထွက်သွားကတည်းက သူ့အဖေလည်း အိမ်မှာမနေတော့
ဘူး”

“ရှင်”

အဲဒါနားမလည်နိုင် ဖြစ်သွားရတာက ပန်းနီနီ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သားထွက်သွားတာ စိတ်မကောင်းဖြစ်လို့လား။
ကြားရသလောက်တော့ ဆစ်ထန်အပေါ် သူ့အဖေကလည်း မကြင်နာခဲ့
ဘူးမဟုတ်လား”

“မင်းတော်တော် သိနေပြီပဲ။ ဒါပေမဲ့ သိတိုင်းလည်း အပုန်
တရား မဖြစ်နိုင်ဘူး ပန်းနီနီ”

“အန်တီ ပြောချင်တာက”

“သူ့အဖေက သူ့ကိုသိပ်ချစ်တာ။ ဒီအကြောင်းကို ဖွင့်မပြော
ဖို့အတွက် အန်တီ ဘာလုပ်လုပ် ဘာပြောပြော လိုက်လျောသည်ခဲခဲ့တယ်
ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့မာန ဂုဏ်သိက္ခာ အားလုံး အားလုံး အန်တီ
ခြေဖမ်းအောက်ကို စပ်ဆင်းပဲ့ချထားခဲ့တာ”

ဒီလောက်ဆိုလျှင် ဆစ်ထန်အဖေရဲ့အချစ်ကို အပေါ်ယံအလွှာ
လောက်တော့ ခန့်မှန်းနိုင်လိုက်သည်။ ဒါဆို ဒေါ်မြသားနွယ် အလွန်ပေါ့လို့
မပြောရသေးဆင်မှာပင် ဒေါ်မြသားနွယ်ဆီက နောင်တရောင်လက်သော
ပျက်ရည်စက်တချို့ တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

“ဒါတွေကို မသိလို့ မဟုတ်ဘူး။ သိရဲ့နဲ့ မာနက ခွင့်မပြုတာ။

မယားငယ်ရဲ့သားကို ဒီလောက်တောင် တန်ဖိုးထားရမလားဆိုပြီး တော့ ပေါ့၊ အရွဲ့တိုက်တဲ့စိတ်တွေနဲ့ သားကြီးကို ရိုပြီး ဦးစားပေးမိတယ်”

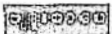
“ဆစ်ထန်ကို မုန်းတဲ့စိတ်ကြောင့် မဟုတ်လား”

ဒါကိုတော့ ဒေါ်မြသားနွယ် မဖြေ၊ စားဖွဲ့ပေါ် လက်ထောက်က၊ နားထင်ကို လက်ညှိုးလေးနှင့် မိခိုင်းလျက် ခဏတာ ငြိမ်သက်နေတံ့၊ ပြီးမှ အသက်ကို ၀၀၅၅သွင်းလိက်ပြီး

“မုန်းနေသလားလို့ ခဏအော့တွေးတယ်၊ မုန်းသင့်တယ်လို့ လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပေးနေခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုမောင်ဆစ်ထန်ကို ခေါ်လာပြီး ကိုယ့်လက်ထဲကို ထည့်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ အူဝဲ အူဝဲလို့ ငိုနေရင်း တိခနဲ ရပ်သွားတဲ့ ခံစားမှုကို ဒီနေ့ထိ မေ့လို့မရဘူး”

“မိခင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေတဲ့အတွက် မိခင်တစ်ယောက်၊ ခံစားမှုမျိုးနဲ့လား အန်တီ”

“အိုး ဟုတ်တယ်၊ မင်းထင်မြင်ချက် သိပ်မုန်တယ်၊ မန်းပိုမှ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေ မာန်မာန်တွေ အာသာတတွေ ခိုအောင်းအိုး၊ တွယ် မသိစိတ်ထဲက ဆစ်ထန်ကို သားတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ် ပြုနေမိတယ် ထင်တယ်၊ ပြန်မပြော နားမထောင် သားကြီးကို အကောင် မြင်ပြီး အမြဲအတိုက်အခံ ကန်လန်တိုက်နေတဲ့ ဆစ်ထန်ကိုတော့ ဝေ သားရင်း မဟုတ်လို့ နိဗ္ဗိကျတဲ့ မယားငယ်ရဲ့ဗီဇသွေးတွေပါလို့ ဒီလို တယ်လို့ပဲ အဆိုးဘက်က တွေးမိတယ်”

“သူ အန်တီကို မမုန်းပါဘူး”

“ဟုတ်တယ် မမုန်းဘူး၊ ငါ့သွေးသား မဟုတ်ဘူးလို့ အမှန် တရားအတိုင်း ဝေါက်ကွဲခဲ့တာတောင် မပေမဆိုတဲ့ နာမ်စားကို မဖျောက် ဖျက်ဘဲ မေမေ့ကိုချစ်တယ်တဲ့ သူပြောသွားခဲ့တာ”

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ပြောရင်းနှင့် ဒေါ်မြသားနွယ် မျက်ဝန်းအိမ် တချွတ်ချွတ်စက်စက် ပါးပြင်လေးပေါ် လှိုဏ်ခနဲ ခုန်ဆင်းပြိုကျလာသည်။ စားနာမိတ်နှင့် ကျဉ်ခနဲ ထိထိရှရှ ရင်မှာနှင့်သွား၏။

သံယောဇဉ်ဆိုတာ ဝေးမှပြီတွယ်တတ်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ ဒေါ်မြသားနွယ် ဘာကြောင့် မသိခဲ့တာပါလဲ။

“မင်းကို ဆစ်ထန် ဘယ်အတိုင်းအတာထိ ရင်ဖွင့်ခဲ့လဲ မသိ မေ့မယ် သူ ငါ့ကို ချစ်နေတာကို မင်းသိနေတဲ့အတွက် ရင်ထဲမှာ ကြည်နူး စိတ်သလိုပဲ မန်းနီနီ”

“အဲဒါ အန်တီကလည်း သူ့ကိုချစ်နေလို့ပါ”

“အင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အန်တီရင်ထဲ အဲလိုဖြစ်နေတာ ကို သူ့ကို ဘယ်လိုပြောပြရမလဲ၊ သူ့ကိုဘယ်မှာလိုက်ရှာရမလဲ”

“သူ့အဖေအိမ် ပြန်ရောက်လာလို့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ဆစ်ထန် ကို ပြန်လာစေချင်တာလား အန်တီ”

ဘယ်အရာက ထိုက်တွန်းနှိုးဆော်လိုက်သည်မသိပါဘဲ ဒေါ်မြ သားနွယ် ဆတ်ခနဲ ဒေါင်းခါရမ်းပိ၏။

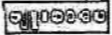

“မင်းနဲ့စကားပြောရင်း အန်တီရင်ထဲမှာ ဖြစ်နေတာတွေ ငါ အမှန်အတိုင်း သိမြင်လာပါပြီ ပန်းနီနီ၊ ဆစ်ထန်ကို အန်တီ တွေ့ချင်တယ်။ အာဃာတတွေနဲ့ ဖုံးလွှမ်းပိတ်လှောင်ထားခဲ့မိတဲ့ အတ္တရာတွေကို အတိုးချပေးချင်တယ်။ ဒါဟာ ရင်ထဲက လာတဲ့ ထောင့်တမှုပါ ပန်းနီနီရယ်”

“အန်တီရယ်”

နားလည်မှုတွေ စာနာမှုတွေဖြင့် ဒေါ်မြသာနွယ် လက်ကလေးကို ပန်းနီနီ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိသည်။ ဒေါ်မြသာနွယ်အဖေ ထားရှိခဲ့မိသည့် အမုန်းတရားတွေကိုပါ ပယ်ဖျက်လိုက်မိခြင်းသည် ဆစ်ထန်ကို မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားစွာ ချစ်နေခဲ့တာကြောင့်ဖြစ်သည်။

သံသရာမှာ ကြာကြာမဆေးချစ်ဘူး ဆစ်ထန်ရယ်။ ဧရာဝတီအရပ်က နီရဲ့တောင့်တ ဆာလောင်မှုတွေကို သိခေကြားစေ မြင်ခေချင်လိုက်တာ။ အချိန်တွေကိုသာ ဓမ္မလျားပြောင်းလဲလို့ရမယ်ဆိုရင်...

အခန်း (၃၂)

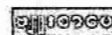
ရေကိုလျှောက်ရင်း နောက်က ကျောမလှံစွာ ခံစားနေရသည်မို့ မသံရဲ နောက်ကိုလှည့်လှည့်ကြည့်နေမိသည်။ ဣန္ဒြေပျက်လှလှ ဖြစ်နေလည်း ဂရုမစိုက်နိုင်။

ဘာကြောင့် စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနေောင့် ဖြစ်နေမိတာလဲ။ မနက်အလည်ကို လာတုန်းကလည်းက ဒီလိုဖြစ်နေတာ။

ဆစ် ဆစ်ထန်များလား။

အတွေးနှင့် ရင်မှာလှိုက်ခနဲ ခုန်လှုပ်ညွတ်နူးသွား၏။ နောက်ကို ခြေစုံလှည့်ရပ်၍ မျက်လုံးများက ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် ဝေဝဲသွားသည်။

သို့သော် ဆစ်ထန်ရဲ့ အရိပ်အရောင်သော်မျှ မမြင်ရ။ ရင်မှာ

ဝမ်းနည်းသလိုလို ငိုချင်သလိုလို

“ကိုမျိုးမင်း”

နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကာ ဆိုင်တံခါးပိတ်ထားပြီးဖြစ်သော ကိုမျိုးမင်းကို တံခါးခေါက်ကာ ခေါ်မိသည်။ ကိုမျိုးမင်းဆီ ဆက်ထန် ရောက်ချင်ရောက်နေနိုင်သည်မဟုတ်လား။

“ဟာ ပန်းနီနီ ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်လိုလုပ် ကျွန်တော့်ဆိုင် ရောက်လာတာလဲ”

ပြန်မဖြေသေးဘဲ ဖွင့်ပေးလာသော တံခါးပိတ်ကန အထဲကို ဇွတ်တိုးဝင်ကာ မျက်လုံးတို့က ဝန်းမငြိမ်း

“ထိုင်ဦး ပန်းနီနီ”

“ကိုမျိုးမင်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဆစ်ထန် ရောက်နေလား”

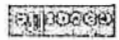
“ဗျာ မ ရောက်ပါဘူး။ ဆစ်ထန်နဲ့ ဘယ်မှာတွေ့လာလို့လဲ”

“မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နီကို နောက်ယောင်ခံ လိုက်ကြည့်နေတယ်လို့ ခံစားမိနေတယ်”

“ဪဗျာ”

မျိုးမင်း ပြုံးစိစိဖြစ်ကာ ပန်းနီနီရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကိုမျိုးမင်း နီကို အမှန်အတိုင်းပြောပါ။ ဆစ်ထန် ရန်ကင်းကို”

ပြန်ရောက်နေပြီမဟုတ်လား။ ကိုမျိုးမင်းဆီကိုလည်း လာတယ်မဟုတ်လားဟင်”

“ဟင်းအင်း အဲဒါ ပန်းနီနီ ပြောမှ ကျွန်တော် အံ့ဩနေတာ။ ဒီကောင် ရန်ကုန်မှာရှိတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ဆီ လာမှာပါ။ သူ့မှာ တခြားရင်းနှီးတဲ့ အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေမှမရှိဘဲ”

“အခု ထကယ်ကို ကိုမျိုးမင်းဆီ သူ မလာဘူးလို့ ပြောတာလား”

မသတိက မေးခွန်းများဖြင့် ပန်းနီနီ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည် မိပ်သို့ ခိုတွယ်လာ၏။ မျိုးမင်းက စိတ်မကောင်းဟန် ပင့်သက်ရွှက်လိုက်ပြီး

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး ပန်းနီနီ။ တစ်နေ့နေ့တော့ ပန်းနီနီဆီကို ဒီကောင် ရောက်လာမှာပါ”

“အဲဒီတစ်နေ့နေ့ဆိုတာကို မစောင့်ချင်တော့ဘူး ကိုမျိုးမင်းရယ်။ ဟိုနေ့က သူ့အမေ ဒေါ်ဗြဲသားနွယ် နီဆီကို လာသွားတယ်”

“ဟင် ဒေါ်ဗြဲသားနွယ် ဘာလို့လာတာလဲ”

“နီဆီ ရောက်နေမလားဆိုပြီး လာကြည့်တာ”

“သူ့ကိုယ်တိုင် ဒီအခြေအနေမျိုးဖြစ်အောင် ဖန်တီးပြီးမှ ပန်းနီနီ ကို ပြဿနာ လာရှာတာလား”

“မဟုတ်ဘူး အင်း အခက်ကုတ်မယ် ထင်တယ်။ ဒေါသထွက်တာ”

တနင်္ဂနွေ ဝမ်းသာလောက၊ အကြမ်းအကျင့် ခြင်ဆင်မှုတွေနဲ့ပေါ့နို့ဆီမှာ ဆစ်ထန် ရှိနေလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ သေချာမှုတွေနဲ့”

မျိုးမင်း ဟွန်းခနဲ မဲ့ကာ ထိုင်ခုံနောက်ဖိုဘို ကျောက်ဝင်သွား၏။ သူတစ်ပါးအပေါ် ဒေါ်မြသားနွယ် နိုင်လှိုင်မင်းထက် သင်္ကာမကင်းရှိလွန်းတာ ပန်းနီနီ ပြောမပြလည်း ယုံပါသည်။

“အဲဒီတော့ ပန်းနီနီ ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ။ ပန်းနီနီ အနားက ဆစ်ထန် ထွက်သွားရတာ ဒေါ်မြသားနွယ်ကြောင့်ဆိုပြီ၊ မုန်းနေခဲ့တာ မဟုတ်လား။ စိတ်ရှိသလောက် ဒေါက်ကွဲပစ်လိုက်မှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း အဲဒီလို ခြင်ဆင်ထားခဲ့ပေမယ့် ဝမ်းသာလောက ကျော်ချိန်မရလိုက်ဘူး။ သူ့မျက်စည်တွေကြောင့် အဟန့်အတားဖြစ်သွားတယ်”

“ဗျာ”

“ဆစ်ထန်ကို သူ သံယောဇဉ်ရှိနေတယ်။ မသိစိတ်နဲ့ တိုက်ခိုက်နေခဲ့ပေမယ့် ငယ်စဉ်တည်းက မချစ်သော်လည်း အောင်ကာနမ်းပြီ။ ထွေးပိုက်ခဲ့ရတဲ့အတွက် မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာစိတ် ခိုအောင်နေတယ်”

“အဲဒါ ပန်းနီနီဘက်က အမြင်နဲ့ယူဆလိုက်တာ မမြင်နိုင်ဘူးလား”

“နီ အဲလောက် လူကဲခတ်မည့်ပါဘူး။ မဝမ်းသာကြိုမိ လာတွေ့”

မြူးပြေစေ

ဟုန်းကနဲ တပြားပိတ်”

“ဆစ်ထန်အတွက် ဝမ်းသာသင့်တယ်ပေါ့”

“သူ့ကိုတွေ့ရင် ပြောပြချင်တာပါ။ ဒေါ်မြသားနွယ် တကယ် မုန်းနေတာ မဟုတ်ဘူးလို့သေ၊ သူလည်း ဝမ်းသာကြည်နူးသွားမှာပါ။ ဒေါ်မြသားနွယ် မေတ္တာကို သူ မျှော်လင့်နေတာပဲ”

မျိုးမင်း တွေခနဲ ငြိမ်သက်သွား၏။ ဒေါ်မြသားနွယ်အပေါ် ပန်းနီနီ အကြောင်းခွဲသက်သက် စာနာပေးနေတာ မဖြစ်နိုင်။ သေချာအောင်တော့။

“ဒေါ်မြသားနွယ်ကို ပန်းနီနီ ယုံကြည်နေပြီပေါ့”

“သူ့မှာလက်ရာတွေ ဝေပွဲနဲ့ အရမ်းကို ထိခိုက်ခံစားနေရတယ်လို့ထင်တယ်”

“ဗျာ အဲဒါက ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ဆစ်ထန်အပေလည်း အိမ်မှာမရှိဘူး။ ဆစ်ထန် ထွက်သွားတဲ့ ပုဏ္ဏားတည်းက အိမ်ကထွက်သွားတာ”

“ဟာ ဆစ်ထန် အဖေက ဘာကြောင့်လဲ။ ဆစ်ထန်အတွက်နဲ့ သူတို့လင်မယားစကားများကြတာလား”

“အဲလိုပဲ ထင်ပါတယ်။ အခု ဒေါ်မြသားနွယ် အရမ်းကို သနားရာကောင်အနေသလိုပဲ။ ဆစ်ထန်အဖေက ဆစ်ထန်ကို သိပ်ချစ်တာတဲ့လေ။ မယားကျားမာန ဂုဏ်သိက္ခာအားလုံး ဒေါ်မြသားနွယ်ရှေ့ ပုံချထား”

မြူးပြေစေ

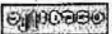

တာ ဆစ်ထန်ကို ချစ်လို့တဲ့”

“ပန်းနီနီပြောတော့လည်း ယုံရမလို့ပါဘူး၊ ဆစ်ထန် မေတ္တာ ရောင့်ပြန်ဟင်္သာတယ်လို့လည်း ပြောလိုရတယ်၊ ဆစ်ထန်က ဒေါ်မြထားနွယ် ကိုမှန်းမှ မှန်းမနေတာ၊ ဒါနဲ့ ပန်းနီနီကလေး ဆစ်ထန်ကို ဘာလို့ပေး မကြိုးစားသေးတာလဲ”

“မေ့ဖို့ချစ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ၊ နီ သူ့ကိုချစ်တာ ဘာအရောက် အဆင်းမှမပါပါဘူး၊ သူ့မှာ တယ်လီအမည်းဆက်တွေပဲရှိရှိ အဖြူစင်ဆုံ တစ်သက်လုံး ချစ်သွားမှာ”

ပန်းနီနီ ရင်ထဲက သစ္စာစကားတွေဟာ မျိုးမင်း ယုံကြည်လို့က် ဝါ။ ပန်းနီနီက လိမ်ညာသိုဝှက်ဘတ်တည် မိန်းကလေးမှမဟုတ်တာ၊ ဒီအဖြစ်မှန်တွေကိုသာ ဆစ်ထန်ယုံလျှင်...။

အခန်း (၃၃)

“မင်းအားလုံးကြားတယ် မဟုတ်လား ဆစ်ထန်၊ ဒေါ်မြထား မှလဲ မျက်နှာညိုကျတယ်ဆိုတာရော ပန်းနီနီ ချစ်တယ်ဆိုတာရော”

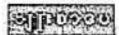
ဆစ်ထန် မဖြေ၊ အခန်းထဲကမထွက်ဘဲ ဒီအတိုင်း ရိုနေဆဲ ပစ်ထန်အနားမှာ မျိုးမင်း အခြေအဝင်လာကာ ပြောသော်လည်း ဆစ်ထန် မတုန်မလှုပ်။

“အားလုံးနဲ့ဝေးရာမှာနေတော့ပယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားရင် မင်း တာလို့ လာနေသေးလဲ၊ အခု သူ့နောက်မှာ အရိပ်လိုရှိနေတာ ပန်းနီနီ ပတ်ထားမိနေပြီ”

“တစ်ယောက်ယောက်လို့ သူ ထင်မှာပါ”

“မင်း အမြဲတမ်း ပန်းအောင်နေနိုင်မှာမို့လား”

“မြင်နေရတာ ခဝနောသက်သာတယ်၊ ငါက အများကြီး ပိုင်

ဆိုင်ချင်တဲ့ကောင် မဟုတ်ပါဘူး။”

“မင်းလောဘမရှိပေမယ့် ကျွန်တို့သူတွေ ဒေသီရာရနေပြီ”

“ဖေဖေအနားမှာ မရှိလို့ ပန်းနီနီဆီကို မျက်စည်ခံလာထိုးပြီး တာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ မေမေ ဘယ်တုန်းကမှ ငါ့ကိုမချစ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါက ငါ ခံစားခဲ့ရတဲ့ အတိုင်းပြောတာ”

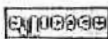
“လူ့ရဲ့စိတ်က တသမထဲတည်း ရှိနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မုန်းတဲ့ အချိန်ရှိသလို ချစ်တဲ့အချိန်ဆိုတာလည်း ရှိမှာပဲ။ ဥပေက္ခာပြုမယ်ဆို အစတည်းက မင်းကိုလက်မခံဘဲ နေခဲ့မှာပေါ့”

“ဖေဖေရဲ့အမည်းဝက်က ငါ့ကိုတစ်သက်လုံး အဆိုပိုမိုးထားပုံ၊ မေမေရဲ့အမုန်းတွေကို ငါ မခံစားနိုင်တော့ဘူး မျိုးမင်း၊ အရင်က ဥပေက္ခာ တွေကို လျစ်လျူရှုလို့ရပေမယ့် ဒါကြောင့်ဆိုတာကြီးက ငါ ဘယ်လိုမှ မေ့ပျောက်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဖေဖေမျှော်လုံးစိမ်းတွေကို အခုထိ ပြီး ယောင်နေသေးတယ်”

“မင်းအဖေကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်တာလား”

ဆစ်ထန် ငြိမ်သက်အနုတော့ မျိုးမင်းက ပရုံးဖက်ကာ နှစ်သက် ဖျောင်းဖျာ၏။

“အပြစ်ဆိုတာ လူတိုင်းလုပ်ဖူးတယ်။ အနားဆိုတာလည်း လူ တိုင်းကြုံဖူးတယ်။ အဲဒီအနားမျိုး အပြစ်မျိုး ကိုယ်မကျူးလွန်မိအောင် မင်းကြိုးစားစမ်းပါ”

“အ”

“မင်း အိမ်ပြန်ပါကွာ”

“ငါ့ကိုတော့ချင်တာ သက်သက် မဟုတ်နိုင်ပါဘူး မျိုးမင်းရာ၊ ဖေဖေကို ပြန်လာစေချင်တာဖြစ်မှာပါ။ မေမေ အဲလောက် မပျော့ညံ့ ပနာညပ်ပါဘူး။ ငါ ဖေဖေကို မုန်းလို့ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ မေမေ စိတ်ပင်ပန်းခဲ့ရတာတွေကို သနားတာ”

“ပန်းနီနီကိုရော ဒီအတိုင်း လွှတ်ထားလိုက်မှာလား၊ အကျစ် ကြီးရင် အမျက်ကြီးတတ်တယ်တဲ့။ ပုထုဇဉ်လေ၊ ပန်းနီနီ ဘယ်လောက် ထိ ခံနိုင်ရည်ရှိမှာလဲ”

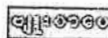
“အမုန်းတရားတွေနဲ့ ကျောခိုင်းသွားပြီး ဘဝသစ်မှာ ပျော်စေ ချင်တယ်”

“မင်း စွန့်လွှတ်နိုင်သလား”

ဆစ်ထန် အသံတိတ် ငြိမ်သက်သွားပြန်၏။ အမုန်အတိုင်း ပြောချလိုက်ဖို့ သူ စိန်လေးနေသည်။ ဘယ်လိုမှ ဝေးဝေးမနေနိုင်လို့ပဲ သူ ပြန်ရောက်လာခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။

ဖေဖေခွင့်ပြုချက်မယူဘဲ ကိုကိုကို ထောင်ဝင်စာ သွားတွေ့ခဲ့ သည်။ ဘာအကြောင်းရယ် မပြောနိုင်ဘဲ ကိုကိုရှေ့မှာ သည်းထန်စွာ ဝိုင်းကြွေးခဲ့၏။

ဘဝမှာ မထင်မှတ်တာတွေ ဖြစ်လာခဲ့ပြီး ကိုကိုကိုလည်း

သွေးမကွဲနိုင်။ ပန်းနီနီကိုလည်း မပေးနိုင်ဘဲ မေမေ့ကိုလည်း တမ်းတမိအံ့။
သာကြောင့် စိမ်းပြတ်စွာ မနေနိုင်ခဲ့တာလဲ။

ထိုမေးခွန်းတွေက သူ့ကိုတစ်စိတ်စိပ် အသေသတ်နေသလို။

“အသံခဲတဲ့စကားတွေမှာ အမှန်တရားတွေရှိတယ်။ မင်း ငါ့
သက်နေတာ ပန်းနီနီကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ သက်သေတွေပဲ။ အချို့
ကြာလာရင် အရာရာက ပုံမှန်ဖြစ်သွားမှာပါ။ မင်း အိမ်ပြန်သင့်တယ်
ဆစ်ထန်”

“ဖေဖေ့ကိုပဲ ပြန်ခိုင်းလိုက်ပါမယ်”

“မင်း အဖေကို ဘယ်လိုက်ရှာမလို့လဲ”

“ဖေဖေ့ရှိမယ့်နေရာ ငါ သိတယ်။ ဖေဖေ ပြန်ရောက်သွားမှာ
မေမေဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝသွားမှာပါ”

“မင်းအမေက မင်းကိုချစ်တယ်ဆိုတာကို မယုံကြည်တာလား”

“ငါက အငယ်အနှောင်းရဲ့သား၊ မေမေ ဘယ်တော့မှ ကြည့်
မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ပန်းနီနီပဲကို”

“သူ ငါ့ကို မေ့သွားတဲ့အချိန်ထိ သူ့အနားမှာ ငါ ရှိနေမှာ”

“မင်း မပြတ်သားဘူး”

“အဲဒါ အချစ်ကြောင့်”

“မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်အတ္တကိုယ် ကိုးကွယ်နေတာ၊ ပန်းနီနီ”

ချစ်ကို လျစ်လျူရှုတာ၊ တကယ်ဆို မင်းကို ပန်းနီနီ မုန်းသင့်တယ်။
မေ့မစ်ပြီး ဘဝသစ်တစ်ခု စလိုက်ရမှာ”

ငါလည်း အဲလိုဖြစ်စေချင်တာလို့ မပြောဖြစ်။ အတွေးနဲ့တောင်
အသည်းက ဆတ်ဆတ်ခါသည်။ စွန့်လွှတ်နိုင်သူကြီးလို့ မမော်ကြွားနိုင်
တာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်ဒဏ်သင့်တာပဲ ထင်၏။

မြန်းခနဲထကာ ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေတစ်ဘူး ဒီအတိုင်း
မော့သောက်တော့ သူ့အနားကို မျိုးမင်း လိုက်လာပြီး ရေဘူးကို ဖွဲ့လု၏။

“မင်းဘယ်လောက်သောက်သောက် ရင်ပူသက်သာမှာမဟုတ်
ဘူး။ ဒီအပူတွေကို မင်းကိုယ်တိုင် ဖန်တီးနေတာ”

“သူတို့ဘက်က ရပ်တည်ချင်နေပြီလား”

“အခြေအနေတွေက အရင်လို မဟုတ်ဘဲ ပြောင်းလဲနေပြီပဲ။
ကိုယ်က စေတနာဆိုပေမယ့် တစ်ဖက်မှာ ဝေဒနာဖြစ်သွားတတ်တာမျိုး
တွေ ရှိတယ်”

“ငါ အစွန်းရောက်နေတယ်လို့ ယူဆနေသလား စိုးလင်း။
လူတစ်ယောက်ရဲ့ အမုန်းနဲ့ အာယာတတွေကို မင်း မခံစားဘူးလို့ပါ။
ဒီရင်ဘတ်ထဲမှာ အခုထိ နာနေတုန်းပဲ”

“ဒေါ်မြသားနွယ်ကို မင်း မမုန်းဘူးဆို”

“မုန်းလို့ရှောင်နေတာမှမဟုတ်တာ၊ ဖြစ်လာသမျှတွေကို မခံစား
နိုင်လွန်းလို့ ထွက်ပြေးနေတာ၊ လောကမှာ ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်တဲ့

မိဘတွေရဲ့သားသမီးဖြစ်ရတာလောက် ရှက်စရာ သိမ်ငယ်စရာကောင်
တာ မရှိဘူး။ ဒီအပြစ်ကို ဖေဖေ ကျူးလွန်ခဲ့တာ၊ ငါ့ကို ဒေသသတ်လိုက်
တာနဲ့ အတူတူပါ။ ပြီးတော့ မေမေ့ကို ဝေဒနာတွေပေးခဲ့တာ”

“ဖြစ်ခဲ့သမျှတွေအားလုံး မင်းအဖေက တရားခံလို့ စွပ်စွဲနေ
တာလား ဆစ်ထန်၊ မင်းလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ တစ်သက်လုံး
ဒီအပြစ်မျိုး မကျူးလွန်ဘူးလို့ အာမခံသလား”

ဆစ်ထန် သွက်လက်စွာပင် လက်မထောင်၍ ခေါင်းညိတ်
လိုက်၏။

“ယောက်ျားဖြစ်လို့ ဒီလိုအမှားမျိုး ကျူးလွန်တာ မဆန်းဘူးလို့
မင်းတွေ့နေလား မျိုးမင်း၊ ယောက်ျားဆိုပြီး ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်ချင်
တိုင်းပျက်၊ အိပ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်ချင်လို့ ဖြစ်မလား၊ ကိုယ့်ရဲ့စဉ်း
မယား၊ သားသမီး၊ မိဘအသိုက်အဝန်း၊ အဲဒါတွေရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို
ထိန်းသိမ်းရမယ့်စည်းဆိုတာ ရှိတယ်ကွ”

“မှားချင်လို့ မှားနေကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ အခြေအနေနဲ့ က
တရား”

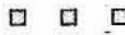
“အဲဒါ ဆင်ခြေတွေပဲ၊ ကိုယ်လုပ်တဲ့အမှားကို တာဝန်မယူရ
တဲ့ ဆင်ခြေတွေ၊ တကယ်တမ်းဆို မွေးကင်းစအရွယ်တည်းက ငါ့ကို
စွန့်ပစ်ခဲ့ရမှာ”

“ဘယ်မိဘမှ အဲလိုလုပ်ရက်ကြမှာမဟုတ်ဘူး ဆစ်ထန်၊ သူ

အမှား သူ့အပြစ် တာဝန်မယူချင်ဘူးဆိုရင် မင်းကိုလူဖြစ်အောင် မွေးခဲ့
ပါ့မလား၊ မုန်းနေတာလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ နားလည်ပေးလိုက်စမ်းပါ ဆစ်
ထန်ရာ”

ဆစ်ထန် ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါခြင်းမရှိဘဲ အိပ်ရာခုတ်ပေါ်
ပစ်လှဲ၍ နဖူးပေါ် လက်တင်စဉ်းစားခန်းဝင်နေ၏။ အရင်က ဆစ်ထန်
ပြောရဆိုရ လက်ပေါက်မကတ်ပါ။ အခု သူ့ရင်ထဲ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ
ဆိုတာ ကိုယ်ပင်မပြောတတ်တော့။

ဒေါ်မြသားနွယ်အပေါ် တုံ့ပြန်မိတာတွေ နောင်တရနေသလား။
ဒါ့အပြစ်မျိုးနှင့် ပန်းနီနီအချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ရမှာ သိမ်ငယ်နေသလား။
မချိန်တစ်ခုကို စောင့်ကြည့်ရင်ဖြင့်...။

အခန်း (၃၄)

အချိန်အကြာကြီး စောင့်လိုက်ပြီးမှ တရားထိုင်နေသော ဖေဖေ နှင့် တွေ့ခွင့်ရသည်။ အပြစ်တွေကို ဒီလိုနည်းနှင့် ဆေးကြောနေတာလား။ ဟု မခန့်ရက်။

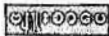
သူ့ကိုမြင်၍ အံ့ဩနေသော ဖေဖေရှေ့ကို သူ့ အရင်ရော၊ အောင် လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“ဖေဖေ”

“သား”

ဦးမောင်မောင်ဦး လက်ထဲက တုတ်ကောက် လွတ်ကျသွား။ သားကိုဖက်၍ အမှီပြု၏။ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းအတွင်းက ဗာဒံပင်အပူ ရဲ့ ထိုင်ခုံတွေရှိရာ ဆစ်ထန် တွဲခေါ်လာခဲ့သည်။

“ဘယ်တွေရောက်နေတာလဲ သားရယ်၊ ဘယ်တွေသွားနေပါ”

ယုလီယုယုအကြောင်းအရင်း

လဲ”

“ဒီလိုပါပဲ ဖေဖေ၊ ဒီဘာအရိုင်လောက် မအေးချမ်းပေမယ့် နို့စရာနေရာတော့ ရှိပါတယ်”

“ဘာလို့ အဝေးကိုထွက်သွားပြီး ဒုက္ခခံနေတာလဲ၊ သားက ဖေဖေသားပါ။ ဖေဖေပိုင်ဆိုင်သမျှတွေက သားအတွက်ချည်းပါပဲ”

“ဘာခဲစားခွင့်မှ သား မမက်မောလို့ပါ ဖေဖေ”

“ဖေဖေသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို ထွက်သွားဖို့အထိ မလိုအပ်ဘူးလေ သားရယ်၊ ဖေဖေကို သား မုန်းသွားသလား၊ ရွံ့သွားသလား၊ အိမ်ထောင့်ရေး ဖောက်ပြန် ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်တဲ့သူရယ်လို့ သား အထင်သေးသွားလို့လား”

ခေါင်းကြီးထွဲက ဆစ်ထန် ဘာမှပြန်မဖြေတာမို့ ဦးမောင်မောင် ဦး ဝမ်းနည်းနှင့်သီးသွား၏။ သားရင်ထဲမှာ ကိုယ်ထင်ထားသလို ဒဏ်ရာတွေ အဖြစ်တွယ်သွားပါရောလား။

“ဖေဖေ တောင်းပန်ပါတယ် သားရယ်၊ ဒီအပြစ်က ဖေဖေ စိတ်ပါလက်ပါ ကျူးလွန်ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူးလို့ပြောရင် ဆင်ခြေတွေပါလို့ သား ထပ်ပြီး နာကြည်းသွားမလား မသိဘူး”

“ဘယ်လိုတွေပဲပြောပြော သားက ဒေါ်မြသားနွယ် မွေးတဲ့ သားဖြစ်မလာနိုင်ပါဘူး၊ ဖေဖေ၊ ဖေဖေ အပျော်ရှာလို့ ရလာတဲ့ အငယ် အနှောင်းရဲ့သားပါပဲ”

“သားရယ် ဒါပေမဲ့”

“သားကို ဘာမှရှင်းပြမနေဘဲ မေမေ့ဆီကို ပြန်သွားလိုက်ပါ
ဖေဖေ၊ အခုလို ဖေဖေ အိမ်ကထွက်လာတာ မေမေ့ကို ဒဏ်ရာတွေ
ထပ်ပေးသလို ဖြစ်မနေဘူးလား”

“ဒါကတော့”

“မေမေ နာကြည်းသင့်တဲ့လုပ်ရပ်တွေ ဖေဖေ လုပ်ခဲ့တာ။
ဒီထက်မက မုန်းတီးတိုက်ခိုက်ခံရရင်တောင် တန်ပါတယ် ဖေဖေ”

မြသားနွယ်ဘက်က စာနာတတ်နေသော သားရဲ့တုံ့ပြန်မှုကို
ကို ရင်မနာနိုင်ဘဲ သားကို ကျေးဇူးတင်ရသေးသည်။ မြသားနွယ်
ရက်စက်မှုတွေ ဥပေက္ခာတွေ နာကျင်စွာခံစားခဲ့ရပေမယ့် မုန်းတီးနေတဲ့
မျိုး မဟုတ်ပါလား။

“မြသားနွယ်ကို စိတ်မနာဘူးလား သား”

သွေးတိုးစမ်းကာမေးတော့ ဆစ်ထန် ယဲ့ယဲ့မျှ ပြုံး၏။

“အမေရင်းလိုထင်ခဲ့တဲ့အချိန်တွေတုန်းကတော့ သား တ
ယောက်အပေါ် ဥပေက္ခာပြုရက်လေခြင်း၊ ရက်စက်ရက်လေခြင်းလို ရင်
လို့မဆုံးခဲ့ဘူး။ ဘယ်လို အခွဲတိုက်တဲ့ပြန်ရမလဲဆိုပြီး အမြဲခေါင်းငုံ့မခံ
ပြင်ဆင်နေခဲ့တယ်။ အခုတော့ အဲဒီအကြောင်းတွေ တစ်မှိန်စိန်စွဲတွေ
တမြေမြေ ရှက်နေမိပါတယ် ဖေဖေ”

“သားရယ် ဒါတွေကို အတိတ်တစ်ခုလို မေ့ပစ်ပြီး အိမ်ပြု

လာခဲ့ပါလား။ ဖေဖေလည်း သားပြန်ရောက်မှ အိမ်ပြန်ဖို့ စဉ်းစားတော့
မယ်”

“မေမေ့အပေါ် အပြစ်တွေထပ်လုပ်ဦးမလို့လား ဖေဖေ၊ သား
ကြောင့် ဖေဖေ အိမ်ကထွက်လာတာဆိုရင် မေမေက သားကို ဒီထက်ပို
ပြီး မုန်းတော့မှာပေါ့”

“အဲလိုဖြစ်သွားလည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူး သား။ ဒီကိစ္စကို
ပြသားနွယ်နဲ့ဖေဖေ အခြေအတင် ဆွေးနွေးပြီးသားပါ။ သားကို ဒီ
ကကြောင်းတွေပြောမပြောဆိုရင် သူ့ဘာတွေလုပ်လုပ် သည်းခံမယ်။
သားအပေါ် မကျေနပ်ချက်တွေ ပုံချမယ်ဆိုလည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်
မယ်။ နောက်ဆုံး ဖေဖေရဲ့ယောက်ျားမာနနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေပါ မြသား
နွယ်ကို အပ်ထားပြီးသားပါ။ သူ နင်းလိုနင်း။ ချေလိုချေ”

“ဗျာ”

သူ လွှတ်ခနဲ အာမေဇိုတ်သံ ထွက်သွားရသည်အထိပါ။ ဒါ
ကြောင့် ဖေဖေက မေမေ့ကို အရှုံးပေးနေခဲ့တာလား။

သူ့အပေါ် အနေစိမ်းစွာ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့တာလား။
သူ့ကို တကယ်မချစ်လို့ မဟုတ်ခဲ့ဘူးပေါ့။

ပါးစပ်ဖျားမှာပင် မေးခွန်းပေါင်းများစွာဖြင့် ဖေဖေဘက် တည်
တည်လှည့်လှည့်ထိုင်မိသည်။ ဖေဖေဆီက ပင့်သက်ရှိုက်သံပြင်းပြင်းကြားရပြီး
နောက်

"သားကြောင့်ပါ။ လူမမယ်သားလေးကို မစွန့်ပစ်ရက်လွန်းလို့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဒူးထောက်အရှုံးပေးနေခဲ့တာပါ သာ ရယ်။ သားလေးကို မွေးဖို့ မျက်ရည်တွေနဲ့ အသနားခံခဲ့တယ် ဒုက္ခိတဘဝနဲ့ လူဖြစ်ရှုံးတဲ့အထိပါ"

"ဖေဖေ"

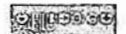
"သား ယုံမလား မသိပေမယ့် ဒီအပြစ်ကို ဖေဖေ စိတ်ထဲထည့်ထားပါ။ ကျူးလွန်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ လုပ်ငန်းတူ ဖိတ်ခေါ်ခေါ်ခေါ်ခေါ်နဲ့ ထောင်ချောက်ဆင်ခံခဲ့ရတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ ယောက်ျားပီပီသသ တာဝန်ယူခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သားဖြစ်လာမယ့် သန္ဓေသားလေးကို ဖေဖေ အဖျက်စီးမခံခဲ့တာပေါ့။ သားလေး ရှင်သန်ရာရဖို့ အပေ့တာဝန်လုံးကို ပြုသားနွယ်လက်ထဲ ဝကွက်အပ်ခဲ့တာပါ သားရယ်"

"ဖေ ဖေဖေရယ်"

အလုံးစုံ နားလည်လိုက်တာ မဟုတ်ပေမယ့် ဖေဖေမျက်ရည်စက်တွေကိုတော့ ခံနိုင်ရည်မရှိပါ။ အပြစ်ကို ခိုးမယ်ပွဲပြီး တစ်ခါတစ်ရံ သက်မှန်းနေခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။

ဖေဖေကို သူ ချစ်ပါသည်။ အနေအထားခွဲတာတောင် မေမေ့ ဥပေကာများကြောင့် ဖေဖေကို သနားခဲ့၏။ ငယ်စဉ်တည်းက လုပ်ငန်းပိုမှာ ကျွမ်းကျင်ထက်မြက် စွမ်းဆောင်မှုတွေကို လေးစားခဲ့သည်။

တည်ငြိမ်ရင့်ကျက် အနေအေးဆေးခဲ့သည်မို့ အတုယူစရာ

ပျော်လှတစ်ယောက်လို အထင်ကြီးခဲ့၏။

ဒါပေမဲ့ ထို့နောက်ပိုင်းမှာ ပြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတွေသည်...

"ဒါတွေ သားမသိခဲ့ပါဘူး။ သိခဲ့သမျှတွေကလည်း သားဘဝ ငမောင့်ကုသွားသလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ ပြောတာတွေ နားထောင်ပြီး အဖေဖေကို သား နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေ့ဆီကို ပြန်လိုက်ပါ ဖေဖေ"

"သားရော လိုက်လာမယ် မဟုတ်လား"

"ဟင့်အင်း၊ မေမေ့လိုအပ်နေတာ ဖေဖေကိုပါ။ ဖေဖေသာ ပြန်သွားမယ်ဆိုရင် မေမေ့ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝသွားပါလိမ့်မယ်"

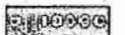
"မဟုတ်တာ သားရယ်"

"မေမေ့ စောင့်တားတယ်ဆိုရင် သားရောက်အောင် ပြန်လာခဲ့ပါမယ်။ မကံမေ့မဆွဲခိုလို့ ပြန်တွယ်ကပ်တာမျိုး မဖြစ်ချင်ဘူး ဖေဖေ။ ငမောင့်အတွက် မေမေ့လို ပြည့်စုံထွားတယ်ဆိုရင် သား ကျေနပ်ပါတယ်"

"သားမေ့တဲ ဖေဖေ မသွားချင်ဘူး သားရယ်။ သားကို ဥပေကာ

ပြုသိသိပြစ်ပြီး ဖေဖေ စိတ်ချမ်းသာနိုင်ပါ့မလား"

"သားကို တကယ်ချစ်တာသိသိရင် မေမေ့ကိုသာ ဂရုစိုက်ပေးပါ ဖေဖေ။ သားကို မေမေ့ သံယောဇဉ်ရှိလိမ့်မယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သားအရင်းတစ်ယောက်လို မေတ္တာတွေတော့ ပေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ သားကိုပြစ်ပြီး အရင်လို စိတ်ဆင်းရဲနေရဦးမှာဆိုရင် သား ကျေးဇူး

၂၅၆ ◊

လှ

ကန်းရာရောက်လိမ့်မယ် ဖေဖေ သားကို နားလည်ပေးပါ။”

ဒါပါပဲ။ သားကို ဘယ်လိုမှ ဖျောင်းဖျေနိုင်မှာမဟုတ်ပေ။ မြသား၊ နွယ်ဆီက စစ်မှန်သော မေတ္တာတရားကို မရသရွေ့ သားဟန်ကြီးနေပေလိမ့်မည်။

သားလိုချင်တာတွေ မြသားနွယ်ဆီက ရအောင် ကြိုးစားပေ။ ရတော့မှာပေါ့။ ဒါဟာ နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးတစ်ခုပဲဦး...။

□ □ □

ဗျူဟာစေ

အခန်း (၃၅)

“နောက်ဆုံးအနေနဲ့ သားမျက်နှာလေးကို မြင်တွေ့သွားချင်တယ်။ သားကို နူးညံ့ချိုသာတဲ့စကားတွေပြောပြီး တွေးပွေ့သွားချင်သေးတယ်။ သားကို ရှာပေးပါလား။ အန် အန်တီ တောင်းပန်ပါတယ် ပန်းနီနီပယ်”

“အန်တီ”

ထိတ်လန့်ရွာနှင့် ဒေါ်မြသားနွယ် ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို ကပျာကယာ ဖွဖွညင်သာ သုတ်ပေးမိ၏။ အိမ်ဖော်မလေး မိတူးလာခေါ်ခေါ်က ဒေါ်မြသားနွယ်ကို ဒီပုံပုံမျိုးနှင့် တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မထင်မိ။

“မမပန်းကို ဒေါ်မြသားနွယ် ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ။ သူ တော်တော် နေမကောင်းဖြစ်နေလို့ အရမ်းတွေ့ချင်နေတယ် ထင်တယ်။ ဆက်ဆက်လိုက်ဖြစ်အောင် လိုက်ခဲ့ပေးပါလို့ သေချာမှာလိုက်ပါတယ်”

ဗျူဟာစေ

ဒီလိုအတိအကျ ပြောလာတာမို့ မပြစ်မနေ လိုက်လာခဲ့တာ အခုလို လေသံယံယံနှင့် အိပ်ရာထဲထဲနေလိမ့်မည်ဆိုတာတော့ တွေးပင် မတွေးမိပေ။

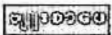
ဒီလို စိတ်ဓာတ်က သူ့ရဲ့အရည်အသွေးကို ခြင်းစေတာဟာ ရင်ထဲဆိုးဆိုး လျက် ဘယ်လို ပြေငြိမ်းဖျောင်းဖျံ့ရမှန်းပင် မသိ။

“အန်တီ နေကောင်းအောင်နေပါနော်။ ဆင်ထန် ပြန်ရောက် လာမှာပါ။ ဟို အန်ကယ်နီနီက ဘာလဲဆိုတာ သိထားသေးနီ။ သွားခေါ်ပေးပေး မလားဟင်”

“ဟင်အင်း သူ့သားမလားဘဲ သူလည်း ပြန်လာမှာမဟုတ်ဘူး သူလည်း မာနကြီးတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ။ သားအတွက်နဲ့ သူ့မာနတွေ ဂုဏ်သိက္ခာတွေကို အန်တီအိမ်မှာ စတေးထားတာ။ ဒါတွေကို အစက ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာတွေလို့ အန်တီ နားလည်မပေးဘဲ ခံစား ပန်းနီနီရယ်။ မယားငယ်ရဲ့သားအတွက် သူ ဒီလိုပေးဆပ်နေတာကို အကွေးဆိုးတွေနဲ့ ရင်တွေနာနေခဲ့တာ။ ဒါကြောင့်လည်း ဆင်ထန်အပေါ် အမုန်းတွေပို့ခဲ့မိတာ ထင်တယ်”

“ဒါတွေ မပြောပါနဲ့တော့ အန်တီရယ်။ အခု အရေးကြီးတာက အန်တီ ဆေးရုံတက်ပြီး ဆေးကုသဖို့ပဲ။ ဒီလို မစားမသောက် ဆေးမကျ ဘဲနေတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်ဒဏ်ခတ်နေတာနဲ့ မတူဘူးလား”

ခေါ်ပြသားနွယ် ဝေဒနာကို မချီဆော် ကြိုက်တိုက်နဲ့ ခံစားရင်က

ပဲယုတ်မာညံ့အကြောင်း ပြောလေသည်။

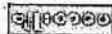
“ပန်းနီနီ မင်းပြောတာ မှန်တယ်။ ဟုတ်တယ် အန်တီ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ဒဏ်ခတ်နေတာပဲ။ ဘာလို့ ဆစ်ထန်နဲ့သူ့အဖေကို ဘာလို့ ခံစားဆင်ခြင်မှုတွေ ပေးခဲ့သလဲလို့ပေါ့။ သူတို့ဘက်က ဘယ်လောက် တောင် ခံစားနားကျင်ရမလဲဆိုတာ အခုမှ နောက်တစ်ရက်တယ်။ အန်တီ တော်တော်မိုက်မိခဲ့မိတာပဲ။ မင်းအပေါ်မှာရော”

“နီ အားယာတ မလားပါဘူး အန်တီ။ အန်တီလည်း အဲဒီ ပြုမိတွေ မမှနိုင်အောင် ကြိုးစားလိုက်ပါ။ ဆစ်ထန်အပေါ် ပိခင်ပေတ္တာ ပြုည့်ထဲဝဲနဲ့ ပြုပြင်စင်စင် ပေးဆပ်ချင်သေးတယ်မဟုတ်လား။ သူပြန် ကတဲအထိ အားတင်ပြီး စောင့်နေရမှာပေါ့”

“အန်တီ မေ့စဉ်နိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်။ ဘယ်အချိန်ဆိုတာ မှတ်လို့လို့မှ မရတော့တာ။ ဘယ်နေရာမှာရှိနေတယ်၊ ဘယ်နေ့ပြန်ရောက် နိုင်တယ်ဆိုတာ ပန်းနီနီ သေချာသိသလား”

လေဆင် တုံ့နေတာပင် ခေါင်းရမ်းပြမိ၏။ သူမ တကယ် သေချာ သိပါ။ အချိန်လို လိုက်နေသလားဟု ထင်ယောင်ထင်မှား ရှာဖွေကြည့် သာလည်း တွေ့မှမတွေ့ဘူး။

တကယ်ဆို သူမရေမှာ ကိုယ်ထင်ပြု၍ အလွမ်းဖြေပေးသင့် ပြန်။ အတွေးအခေါ်နှင့် ငေးပိုင်နေဆဲမှာပင် ခေါ်ပြသားနွယ်ကို ဆုပ်ကိုင် နားမိသော သူမ လက်ကဒလေး နှေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သူမလက်ကလေးကို ဒေါ်မြသားနွယ် မိအုပ်ဆုပ်ကိုင်ထားသည်

ပဲ။

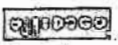
“မင်းနဲ့ စကားပြောပြီးသတဲ့အချိန်ကစပြီး သားအကြောင်းကို နေ့စဉ်လိုလို တွေးဖြစ်တယ်။ သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိလေးပဲလားလို့ပေါ့။ ဟင့်အင်း အဲဒီလောက်လေးပဲ မဟုတ်ဘူးလို့ အန်တီ သိလိုက်ရတယ်။ သားအရင်းတစ်ယောက်လိုကို အန်တီ ချစ်နေခဲ့တာပါ။ ဒီစကားလေးကို အန်တီကိုယ်တိုင် ပြောခွင့်မကြုံတော့ရင် ကိုယ်စားပြောပေးပါလား ပန်းနီ”

“အန်တီ”

“မင်းကိုလည်း အန်တီ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဆစ်ထန်နဲ့ပစ်။ အန်တီ ခမ်းခမ်းနားနား လက်ထင်ပေးပြီး သတိသားရဲ့မိခင်နေရာ။ အန်တီ မော်ကြားဝဲကြားချင်လို့ကတည်း”

“အန် အန်တီရယ် အဲလိုမျိုး ဖြစ်ရင်တယ်ဆိုရင် ဆေးရုံတက် လိုက်ပါလား။ မိခင်နေရာက ရှိနေလေးနဲ့ အန်တီကို နီ ပြုစုခွင့်ရပိုင်ပါ။ ဆစ်ထန် ရောက်လာရင်လည်း ဆစ်ထန်ကလည်း အန်တီကိုပြုစုသူ့ကိုလိုက်ရှာပြီး အန်တီရဲ့ကို နီ ခေါ်လာခဲ့ပါမယ်”

စိတ်တွေလျော့ချလိုက်မှာနီးရိပ်၍ ပန်းနီနီ တာတွတ်တွတ် ပေးနေမိသည်။ ခွမ်းယုံပျော့တော့နေသော ဒေါ်မြသားနွယ်ကိုကြည့်တဲ့ တစ်ခုခုဖြစ်သွားမလား သွေးပျက်တုန်လှုပ်နေမိ၏။

ဒေါ်မြသားနွယ်က သူ့ကိုယ်သူ သိနေသလိုမျိုးဖြင့်

“အခုမှ ဆေးရုံတက်လည်း ဘာမှထူးလာတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ သူတို့ကို စောင့်နေခဲ့တယ်။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတွေအတွက် တောင်းပန်ချင်လို့ပါ။ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဒီတစ်သက် နောင်တရစရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူးလို့ ထင်တာ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့တွေ ထားသွားတော့”

ဒေါ်မြသားနွယ် အိုင်ခနဲ ရှိုက်သံသဲ့သဲ့ တိုးထွက်လာ၏။ ပိန်ကျ သွားသော ငါးပြင်လေးထက်မှာ မျက်ရည်စီးကြောင်းနှစ်သွယ်။

“အန်တီရယ်”

“သားကြီးဆီကိုတောင် မသွားဖြစ်ဘူး။ သူတို့ပြန်ရောက်လာရင် အန်တီနဲ့မတွေ့လိုက်မှာမို့လို့ ကုမ္ပဏီမှာ ဘာတွေဖြစ်နေလဲ။ မရောက်ဖြစ် တော့ဘာလည်း သူတို့ကြောင့်ပဲ။ ဥပေက္ခာပြုခံရတဲ့ဘဝ၊ တကယ်ကြောက်စရာကောင်းတာ ခုမှသိတယ်။ ဆစ်ထန်လေး အန်တီရဲ့ဥပေက္ခာတွေ ကြောင့် ဘယ်လောက်တောင် စိတ်ပင်ပန်းရှာမလဲ”

မော့ဟိုက်ပင်ပန်းနေသောအသံနှင့် ပြောစရာစကားတွေ ရပ် တန့်ပါဒတာလို့ သူမ မပြောရက်ပေ။ နောက်ဆုံးမှာတမ်း ရွှေ့ခြင်း မဖြစ်ပါ စေနဲ့ဟုသာ ရင်ထဲမှာ ကြိုတင်၍ ဆုတောင်းနေမိသည်။

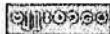
ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဆစ်ထန်ကို ဘယ်မှာလိုက်ရှာရမလဲ။

မိတူးကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် မိသားစုစေရာဝန် ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပြီး ဒေါ်မြသားနွယ် ငြင်းဆန်နေသည့်ကြားက ဆေးစစ်ခိုင်း ကုသခိုင်းလိုက်

ရသည်။ ဆရာဝန်ကြီးက စမ်းသပ်နေရင်းက ခေါင်းတရမ်းရမ်း။ အချိန်
သိပ်မကျန်တော့ဘူးဟု တိုးတိတ်စွာ သတိပေးပြီး ပြန်သွားသည်။ ကိုယ့်
သွေးရင်းသားရင်းလိုပင် ရင်မှာဆို့နှစ်ဝမ်းနည်းနေမိ၏။ ဒီအချိန်လေးမှ
ဆစ်ထန်နှင့် သူ့အဖေ အမြန်တုံး ပြန်ရောက်လာဖို့ သူမ ဘယ်လိုလုပ်
မလဲ။

ခေါ်မြသားနွယ်ကို အထီးကျန်စွာ မသေဆုံးစေချင်ပါ။

အခန်း (၃၆)

“ဦးမောင်မောင်ဦး ဧည့်သည်ရောက်နေပါတယ်”
အသံကြားတော့ နောက်ပြန်လှည့်ရသည်။ အခုမှ သားပြန်
ပွားလို့ ကိုယ်နေသော အခန်းဆောင်လေးထဲဝင်ဖို့ ပြင်နေတာ။

ဧည့်သည်ဆိုတော့ ဘယ်သူများလဲလို့ အံ့ဩရသေးသည်။ ဒီ
ရိပ်သာကျောင်းမှာ တရားထိုင်တာ မြသားနွယ်ကလွဲ၍ တယ်သူမှမသိ။
ဒါတောင် မြသားနွယ် တစ်ခေါက်နှစ်ခေါက် လိုက်လာဖူးလို့ပါ။

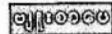
“အန်ကယ်”

“ဟင်”

ရှေ့ရောက်လာသော မိန်းကလေးကို မသိပါ။ ဘာအကြောင်း
ကိစ္စဆိုတာမသိပေမယ့် ဧည့်ဝတ်ကျော့စွာ ထိုင်ခုံလေးမှာ ထိုင်ခိုင်းရသည်။

“သမီးက အန်ကယ်ကို သိသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါပေမဲ့ အခုမှ မြင်ဖူးတာပါ။ ကျွန်မက ဆစ်ထန်နဲ့”

“ဪ သမီး အန်ကယ် သိပါပြီ။ သားတောင် အခုလေး၊ အန်ကယ်ဆီ လာသွားတယ်”

“ရှင် ဆစ်ထန် လာသွားတယ်”

“ဟုတ်တယ် သမီး။ အန်ကယ်ကို မြသားနွယ်ဆီ ပြန်ခိုင်းတာ သမီးကိုရော သူ လာတွေ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟင့် ဟင့်အင်း မတွေ့ဘူး။ သူ မလာဘူး အန်ကယ်”

“ဪ”

ဘာကြောင့်ရယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်လိုက်သလိုရှိသည်။ သူ့ကံ ချစ်သူမိန်းကလေးကိုပါ ရှောင်တိမ်းနေခဲ့တာပဲ။

“သူ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တာ ကြာပြီတဲ့လား။ ဘယ်မှာနေတာတဲ့လဲ”

“အဲဒါတော့ အန်ကယ် မမေးလိုက်မိဘူး။ သူလည်း မေးမသွားဘူး။ သူ့သူငယ်ချင်း မျိုးမင်းဆီ ရောက်နေမလားတော့ မသိဘူး”

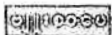
မျိုးမင်းဆီ သွားမေးပြီးပြီဟု ပြောပြနေတော့။ ဒီကိုရောက်ရသည့်အကြောင်းအရင်းက ပိုအရေးကြီးနေသည်။

“အန်ကယ်”

“ပြော သမီး”

“ဒေါ်မြသားနွယ် နေမကောင်းဘူး”

“ဟင်”

“နောက်ဆုံးအချိန် ဖြစ်နေမလားတောင် မသိဘူး။ အန်ကယ်နဲ့ ဆစ်ထန်ကို သူ စောင့်နေတာ”

“ဘာ မြ မြသား အဲလိုအခြေအနေတောင် ဖြစ်နေလား။ ဘာကြောင့် အဲလို ဖြစ်သွားတာလဲ”

အသံတွေ တုန်ပျာလို့ ရင်မှာအထိတ်တလန့်ပါ။ တုတ်ကောက်ကို ကိုင်ထားသည့်လက်တွေလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်လို့။

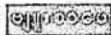
ပန်းနီနီ မျက်ဝန်းအိမ်က မျက်ရည်တွေ ရစ်ပိုင်းနေကာ

“ဆစ်ထန်နဲ့အန်ကယ် ထွက်သွားမှ သူ့ရဲ့အမှားတွေဟာ ပြန်မြင်လာတယ် ထင်ပါတယ်။ အဲဒီနောင်တတွေနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်ဒဏ်ခတ်တာ၊ ဆေးမကုသဘဲ အဲလိုနေလိုက်တော့”

“ကျွတ် မြသားက ဘာလုပ်လုပ် တစ်ဖက်စွန်းရောက်လွန်းတယ်။ အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ မြသား ဆေးရုံမှာလား သမီး”

“မဟုတ်ဘူး အိမ်မှာပဲ။ မိတူနဲ့ထားခဲ့ပြီး အန်ကယ်ဆီ ထွက်လာခဲ့တာ။ မိတူက ဒီမှာ ရှိနိုင်တယ်ဆိုလို့”

“ဟုတ်တယ် အိမ်ကထွက်ကတည်းက ဒီမှာလာနေတာ။ ဒီဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သိမ်ဆောက်ပြီး လှူထားတော့ ဘုန်းကြီးက အစစအရာရာ ဂရုစိုက်ပါတယ်။ ဘုရားရိပ်တရားရိပ်က အရမ်းအေးချမ်းတယ်လေ။ မာနကြီးလွန်းတဲ့ မြသား ဒီလိုတွေဖြစ်နေမယ် မထင်တာကြောင့် ကြာကြာ နေဖြစ်သွားတာ”

နောင်တရသွားတာ ဟုတ်ဟန်မတူပေမယ့် စိတ်ထိခိုက်သွားတာတော့ ဦးမောင်မောင်ဦး ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်ပေ။

တုတ်ကောက်ကို အားပြုကာ ထရပ်လိုက်ပြီး

“အန်ကယ် တက္ကစီငှားပြီး အိမ်ကို အမြန်လိုက်သွားမယ်။ သမီးက မျိုးမင်းဆီသွားပြီး သားအကြောင်း စုံစမ်းလိုက်ပါ။ အဲဒီမှာ ရှိတယ်ဆိုရင် တစ်ခါတည်း ခေါ်လာခဲ့ပါ သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ သူ အဲဒီမှာ ရှိနေဘူးဆိုရင်”

“မြသားအနားကို ပြန်လာပေးပါ သမီးရယ်။ မာနတွေကြီးလို့ အတွယ်တာမဲ့ဘဝနဲ့ အထီးကျန်ပြီး ထွက်မသွားစေချင်ဘူး”

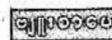
“ဟုတ်ကဲ့ နိမှာလည်း အဲလိုဆန္ဒမျိုး ရှိပါတယ်။ နီကို ခွင့်ပြုပါဦး အန်ကယ်”

နှုတ်ဆက်ပြီး အမြန်ဆုံး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆစ်ထန်နဲ့သူ့အဝင်အထွက်လေးပဲ လွဲတာပေါ့။ ဒီထိအောင်တောင် ရောက်လာပြီးမှ သူမကို လာမတွေ့တာ ဆစ်ထန် ရက်စက်လွန်းသည်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်မပူနိုင်တာ ဝဋ်ကြားတစ်ခုပဲ ထင်၏။ ကိုမျိုးမင်းဆီမှာရော သူ ရှိနေပါ့မလား။

“ကိုမျိုးမင်း”

“ဪ ပန်းနီနီ လာလေ ထိုင်”

ဈေးဝယ်တစ်ယောက်ကို ပိုက်ဆံရှင်းယူနေသော ကိုမျိုးမင်းက ပျာပျာသလဲလဲ ထိုင်ခိုင်း၏။ သူမမှာတော့ ထိုင်ပင်မထိုင်နိုင်ဘဲ စိတ်ရေ

ပျက်လုံးရော ဂနာမငြိမ်ပါ။ ဆစ်ထန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်မှာနေတယ် ဘယ်မှာစားတယ်ဆိုတာ ကိုမျိုးမင်း သိကိုသိနေရမည်ဟု ယုံကြည်နေမိသည်။

“ဆစ်ထန် ဒီမှာရှိတယ် မဟုတ်လား ကိုမျိုးမင်း”

“ဗျာ မ မရှိပါဘူး ပန်းနီနီရဲ့ ဟိုတစ်ခါတည်းက ကျွန်တော် သေချာပြောလိုက်သားပဲ”

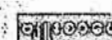
“ကိုမျိုးမင်း လိမ်နေတယ်လို့ တပ်အပ်မခွင့်ခွဲချင်ပေမယ့် သူ့အဖေဆီကိုတောင် လာသွားတယ်ဆိုတော့ ကိုမျိုးမင်းဆီ သူ ရောက်ပလာဘဲ နေမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟို ကျွန်တော်”

“မူသားပဲဆိုရင် ရှင်းမပြပါနဲ့တော့ ကိုမျိုးမင်း။ နီကို သူ့မေ့ပိုင်တယ်ဆိုရင် မေ့ပါစေတော့ နီဘက်က နားလည်မှုတွေပေးနေပါလျက်နဲ့ သူ ခွန်ပစ်ရက်တယ်ဆိုရင် နီ မတောင့်တတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့အဖေရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်လေးမှာတော့ သူ့ကိုအနားမှာရှိစေချင်တယ်”

“ဗျာ ဒေါ်မြသားနွယ်ကို ပြောတာလား။ ဒေါ်မြသားနွယ် ဘာဖြစ်”

“ဆစ်ထန်နဲ့ သူ့အဖေ အိမ်ကထွက်သွားကတည်းက စိတ်ကတ်ကျ။ နောင်တတွေရခဲ့ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ရတဲ့ အခြေအနေကို သူ ခံနိုင်ရည်မရှိ ဖြစ်သွားတာ။ ပထမတစ်ခေါက် နီကို လာတွေ့

ပြီးကတည်းက ထင်ပါတယ်၊ အခု သူ ခံစားရတဲ့ဝေဒနာတွေ ကျွန်ုပ်
သွားပြီ၊ ဆရာဝန်ကပါ လက်လျှော့သွားပြီ ကိုမျိုးမင်း”

“ဟာ အဲဒီအခြေအနေတောင် ရောက်သွားပြီလား”

“အဲဒါကြောင့် ဆစ်ထန် အပေကို နီကိုယ်တိုင် သွားခေါ်”

ဒေါ်မြသားနွယ်ဆီ လွတ်လို့ကံတာ၊ အခု နီ ခြံနံသွားရင် ဒေါ်မြသားနွယ်
အသက်ကိုတောင် မိပါ့မလား မသိဘူး”

“မင်း တ ကကယ်ပြောနေတာလား နီ”

“ဟင် ဆစ်ထန်”

အနားရောက်လာပြီး တုန်လှုပ်စွာအပေးမှာ ပန်းနီနီ အံ့အား
သင့်သွားမိသည်။ ဘယ်ကဘယ်လို ဝင်လာတာလဲ၊ အစတည်းက ဒီပု
ရိုနေတာလား သူမ မသိပါ။

ကတုန်ကယင်နှင့် သူမရှေ့ ပြုံးပြုံးပျာပျာ ရောက်လာဆဲ၊
ဆစ်ထန်ကို သူမ ဆွေးမြေ့ခွာပင် ခင်ဇေးဇေးကြည့်ဖြစ်သည်။

“ထန်ရယ် ဒီမှာရှိနေရဲ့နဲ့”

“ဘာကြောင့်ဆိုတာ မျိုးမင်း ပြောပြထားပြီးပြီမဟုတ်လား”

နီကို ချစ်ပေမယ့် ပိုင်ဆိုင်ဖို့ မကြိုးစားရဲလောက်အောင် ကိုယ်မှာ
အားမဲ့နေပါတယ် နီရယ်၊ နီအချစ်ကို မယုံကြည်လို့မဟုတ်ပါဘူး၊
နားလည်ပေးနိုင်မှုတွေကို မလေးစားလို့ မဟုတ်ပါဘူး ဒါပေမဲ့”

“အဲဒီ ဒါပေမဲ့ရဲ့နောက်က ပြေရှင်းမှုတွေ ဆင်ခြေတွေကို”

နားမထောင်ချင်ဘူး ထန်၊ နီက ထန် ထားခဲ့ရက်တယ်ဆိုလည်း သစ္စာ
မပျက်မယ့်သူပါ၊ ဒါပေမဲ့ အစားထိုးလို့မရနိုင်တဲ့ ဒီဘဝတွေကိုတော့
ထန် ဒီထက်ပိုပြီး ဥပေက္ခာမပြုသင့်ဘူး”

“မေမေ ဘယ်မှာလဲ၊ ဆေးရုံမှာလား”

“ဟင် အင်း အိမ်မှာ”

“ဘာလို့ ဆေးရုံမတက်တာလဲ၊ ဘာလို့ အဲလို ဖြစ်သွားတာလဲ”

“ထန်တို့ ထားခဲ့လို့ ရင်ကွဲနာကျသွားတာ၊ ထန် အချိန်ပဲ
တောင်းမရှိလှသေးဘူး”

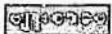
“နောက်ဆုံးဆိုတဲ့ စကားကြီးနဲ့ နီမိတ်မစပ်ပါနဲ့၊ ပေပေကို
အဲလို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“အဲဒါ ထန်ကိုယ်တိုင် သွားပြောပါ၊ အသေမခံနိုင်ဘူး၊ အတူတူ
နေမယ်လို့ ဒေါ်မြသားနွယ်က ထန်ကို အရင်းတွေချင်နေရှာတာ၊ ထန်
ကို သူ့သားအရင်းလို ချစ်တယ်တဲ့၊ နီကို ပြောပြတာ”

“ဆစ်ထန် ဟတ်အကောင် မင်းအခုသွားတော့၊ အသက်မမိရင်
မင်း နောင်တရနေရဦးမယ်”

မျိုးမင်းက တိုက်တွန်းသည်။ ပန်းနီနီက လက်ခွဲခေါ်၏။

မေမေ ဒီလိုဖြစ်နေသည်ဆိုတာ သူ မယုံကြည်နိုင်သေးပါ။ ဒီ
အခြေအနေတွေ အမှန်မဟုတ်ပါစေနှင့်ဟု ဆိုတောင်းနေမိပါသော်
လည်း...

အခန်း (၃၇)

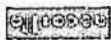
“မေမေ”

ပါးစပ်ဖျားကတောင် အသံထွက်သောနိုင်ပါ။ ရင်ဆွဲမှာပင် ထပ်
ခိုက်အက်ရှုလျက် နှင့်သီးစွာ ခေါ်လိုက်မိခြင်းပင်။

ပိန်လို့ဖျော့တော့နေသော မေမေ့ရင်ခန္ဓာက ဘယ်လိုမှ မြင်ရက်
စရာမရှိ။ ဘယ်မှာလဲ အရင်က အလှူမာန်တွေ နေရာနဲ့ပေး မေတင်ကာ
မှုတွေနှင့် မျက်လုံးစိမ်းများ။

“မေမေ”

အနားတိုးသွားကာ လက်ကလေးကို ဖွဲ့ဆင်ညှစ်၍ ခေါ်မိသည်။
မျက်လုံးလေး လည်လာသော်လည်း သူ့ကိုကြည့်နေတာနဲ့ပေးတဲ့ သူ့အသံ
ကို မှန်းဆကာဖြင့် မေမေ ယဲ့ယဲ့လေး ပြီး၏။

လူပျိုကညွှန်အကြောင်းအရာ:

သားလို့ ခေါ်လေ မေမေရယ်။ ကျွန်တော် နားထောင်ချင်လို့ပါ။
ဆစ်ထန်လို့ မာထန်စိမ်းပြင်စွာစံ ခေါ်ခွဲဒူးတာ မဟုတ်လား။ နူးညံ့
ညင်သာတဲ့အသံလေးနဲ့ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ဖြစ်ဖြစ် သားဆိုတဲ့ ခေါ်သံ
လေးကို ကြားချင်လွန်းလို့ပါ။

မေမေ ပြီးနေတယ်။ ကျွန်တော် ရောက်လာတာကို သိနေတယ်
မဟုတ်လား။ မေမေ့ကိုရော့ တာတွေပြောလိုက်သေးလဲ။

ကျွန်တော် ရောက်မိလာခင် မေမေ့ကို ထောင်းပင့်ပါတယ်။ ပို
ပြောလိုက်သေးလား။ မေမေ။ ကျွန်တော်ကို ခုတ် မုန်းသေးတုန်းပို ဘာပဲ
ခွန်းမှ မပြောချင်တော့ဘူးလား။

“မေ မေမေ မေမေ”

“သား သား မေမေဆုံးပြီ။ မျက်လုံးတွေ ခိုတ်ပေးလိုက်ပါ
သားရယ်။ သူ့ အသေဖြောင့်အောင် မျက်လုံးတွေ မှိတ်ပေးလိုက်ပါ။”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး မေမေ မသေဘူး။ မသေသေးပါဘူး။

ကျွန်တော်ကို ကြည့်နေတာ။ ကျွန်တော်ကို သားလို့ ခေါ်ဖို့ ဒဏားယူနေတာ။
ကျွန်တော်ကို ချစ်တယ်လို့ပြောဖို့ ပြုံးနေတာ။”

“သား”

ဒေဇမက မေမေ့လက်လေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူ့လက်
တွေကို ဆွဲပျံ့တင်သည်။ နူးညံ့သယောင် ထင်ရသော မေမေ့မျက်လုံးတွေကို
အသားလေး ပေးဆီတ်ပစ်၏။

“မ မလုပ်နဲ့ မေမေမျက်လုံးတွေကို မပိတ်လိုက်ပါနဲ့ ဒီမျက်လုံး ဒီအပြုံးမျိုး ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မခံစားဘူးလို့ပါ မေမေ မေမေ ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်ဆို၊ နို့ကိုပြောခဲ့တာလား။ ကျွန်တော်က မေမေပေးစစ်က ပြောတာကို ကြားချင်တာ မေမေရ မေမေမေတ္တာတွေကို အရမ်းလိုချင် တာ။ တောင့်တခဲ့တာပါ မေမေရယ်”

“ထန်”

ပန်းနီနီက သူ့ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ နှစ်သိမ့်တံ၊ သူ နို့ကိုဖက်ကာ ကလေးတစ်ယောက်လို အသံကုန်ဟစ်၍ ဦးကြေးပစ် လိုက်သည်။

“နီရယ် မေမေက ကိုယ့်ကို စကားတစ်ခွန်းမှ ပြောမသွားဘူး။ သားလို့တစ်ခွန်းခေါ်မသွားဘူး။ ကိုယ့်ကို အခုထိ မုန်းနေတာ ဒီအမုန်း တွေကို သံသရာထိ သယ်သွားပြီထင်တယ် နီရယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး ထန်ရယ်၊ ထန်ရော့က်လာတဲ့အထိ ဝေဒနာ တွေကို ကြိတ်မှိတ်သည်းခံပြီး စောင့်နေခဲ့တာပါ။ သူ့လည်း ထန်လို့ အချစ်တွေကို အပြည့်အဝခံစားပြီးမှ ထွက်သွားချင်ရှာမှာပါ။ တရားနဲ့ ဖြေပါ ထန်ရယ်၊ ဒီလိုတွေ ဖြစ်လာမယ်လို့ ဘယ်သူ ကြံ့သိမှာလဲ”

“မေမေကတော့ ကြံ့သိနေလိမ့်မယ်၊ ဒီလိုမျိုး သေသွားရင် ကိုယ်တို့သားအဖ ယူကျုံးမရ ခံစားရမယ်ဆိုတာ မေမေ သိနေမှာ မေမေ အနိုင်နဲ့ပိုင်းသွားတာ၊ မေမေ အနိုင်ယူသွားတာ”

“ထန်”

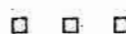
“တော့က မေမေ ကျွန်တော် မကျေနပ်ဘူးဗျာ၊ ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ အနိုင်ပိုင်းသွားတာ ကျွန်တော် မကျေနပ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို အရင်ကလို ပျက်လုံးစိမ်းတွေနဲ့ ကြည့်ပြီး တိုက်နှိုက်ပါလား။ ရက်စက်ပါလား။ စိန်ခေါ် ပါလား။ မေမေ စိတ်ရမ်းသာအောင် ဒီတစ်ခါ အခွဲပေးပါမယ် မေမေရဲ့။ သား မေမေကို ပြန်မပြောတော့ဘူးလေ မေမေရယ်၊ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း မတုံ့ပြန်တော့ပါဘူး။ ငင်းက ငါ့သားမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလည်း မမှာတုန့် တော့ပါဘူး။ ဘာလို့ အခုလို အခွဲပေးသွားတာလဲ မေမေ မေမေ”

သူ့ရှုထောင့်ယောက်လို တတွတ်တွတ် ပြောသည်။ မေမေ ကြား လေ့လာအောင် အကြိတ်တက်ခေါက်ပြုအံ့။

မေမေက အပြုံးပျက်မသွား။ အရင်လို ရန်လိုစွာ အော်ငေါက် ဆူညာနိမ့်ခြင်းလည်း မရှိ။

ဒီဘဝ ဒီမျှပါးလိမ့် နှုတ်ထက်မတော့လား။ ဟင့်အင်း လက်မပြဲနဲ့ ရှုထံမစက်ပါနဲ့ မေမေ။ သားအရင်းတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့မဟုတ်တောင် နောင်ဘဝတွေမှာ ပြန်ဆုံချင်ပါသေးတယ်။

သာဓက မေမေကိုသိပ်ချစ်တာ။ သိင်ချစ်တာပါ မေမေရယ်။

အခန်း (၃၈)

ရပ်တန့်သေဆုံးခြင်းဆိုတဲ့အရာတွေထဲမှာ အချိန် နာရီ စက္ကန့် တွေမပါ။ သဘာဝရဲ့တာဝန်တွေကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်လို့ တံရွေ ရွေ့ လွန်မြောက်ကုန်ဆုံးခဲ့သည်။

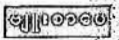
အထီးကျန်သောနေ့ရက်တွေကို မေမေ နာကျင်စွာ ဘယ်လို ဖြတ်သန်းခဲ့လဲ။ အသက်ကိုရင်းပြီး သက်သေပြခဲ့တာလား။

နောင်တတွေဖြင့် တခြေမြေကြွမ်းလောင်အောင် မေမေက အပြစ်ဒဏ်ချခဲ့သည်။ တစ်သက်စာ နာကျင်စေတော့တဲ့။

“ထန် ခုထိ မဖြေနိုင်သေးဘူးလား ထန်ရယ်၊ ထန် ဒီလိုကြုံ ခံစားနေရင် တမလွန်ကနေ ထန် မေမေ စိတ်ကောင်းပါ့မလား”

“မေမေ ကိုယ့်ကိုကြည့်နေမယ်လို့ ထင်သလား။ ကြည့်နေခဲ့ရုံ တောင် ကိုယ် ဒီလို ခံစားနေတာမြင်ပြီး မေမေ ဝမ်းသာနေမှာ”

“ထန်ရယ် ဘာလို့ တစ်ဖက်စွန်းရောက်တဲ့ အတွေးတွေ၊

အမှေ့ကိုပစ်မှားနေတာလဲ။ ဒေါ်မြသားနွယ်က ထန်တို့ကို တမ်းတရင်းနဲ့ အသေမြှောင်ခဲ့ရာတာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ထန်အတွက် လုပ်ပေးသင့် တာတွေကို လုပ်ပေးခဲ့တယ်”

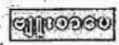
“ဘာ အဲဒါ ဘာပြောတာလဲ နီ၊ ကိုယ့်အတွက် လုပ်ပေးတယ် ဆိုတာ”

ထန်အဖေ ထန်ကို ဘာမှပြောမပြသေးဘူးထင်တယ်။ ဒေါ်ပြ သားနွယ်က လုပ်ငန်းတွေကို ထန် နာမည်နဲ့ အားလုံး လွှဲထားခဲ့တယ်။ ရှေ့နေကြီးကတစ်ဆင့် ထန် ဖေဖေကို စာချုပ်စာတမ်းတွေအားလုံး ဖော်ပြ ပြီး”

“ဟုတ်တယ် သား။ ဖေဖေလက်ထဲကို အားလုံးရောက်နေပါပြီ။ သားကို ဖေဖေ မပြောသေးတာက သားမေမေရဲ့ မေတ္တာတွေရလိုက်လို့ သားပိုပြီး နောင်တတွေနဲ့ ခံစားရမှာစိုးလို့ပါ။ မြသားက ဖေဖေ ရောက် သွားတဲ့အချိန်မှာ သားကိုသားအရင်းလေးလို သူ သိပ်ချစ်တဲ့အကြောင်း သေချာ ပြောသွားခဲ့ပါတယ်။ သားလိုချင်ခဲ့တဲ့ မေတ္တာတွေ၊ သက်ရှိထင် ရှားနဲ့ မပေးနိုင်လို့ သူ စိတ်မကောင်းဘူးတဲ့”

မေမေရယ်လို အသံတိတ်ညည်းညူရင်း သူ့ရင်တွေ အဆမတန် ဆိုးနွင်နာကျင်သွားရသည်။ သေမှတ်သော နောင်တမျိုးဖြင့် သူ မျက်ရည် မကျချင်တော့ပါ။

ဘာကြောင့်များ သက်ရှိထင်ရှား ရှိစဉ်တွေအချိန်က ဒီလို

နားလည်မှုတွေ မရှိခဲ့ကြတာလဲ။ မေတ္တာတွေဖြင့် ကြည်နူးဖွယ်အကောင်း ခဲ့ကြတာလဲ။

အမုန်းတွေ နာကြည်းမှုတွေ၊ အာသာတတွေဖြင့် အပြန်အလှန် ဘာလို့ တိုက်ခိုက်နေမိကြတာလဲ။ လူ့ဘဝသက်တမ်းက အချိန်တိုင်း ခဏလေး။

အပြစ်တွေ အမှားတွေကို နားလည်မှုပေးပြီး ဖေးမဆက်ဆံ မှန်းမသိ။ နောက်ဆုံးတော့ နောင်တတွေသာ ထည့်ထည့်ကံ ကျန်ရစ် တာ။ အခုမှ မေမေ မရှိတော့မှ။

ဒီပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို ဘာလုပ်ရတော့မှာလဲ။

“အဲဒါတွေ အားလုံး ကိုကို ထောင်ကထွက်လာရင်ပေးလိုက်ပါ ဖေဖေ၊ သား ဘာမှမလိုချင်ဘူး”

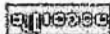
“မင်းအမေရဲ့မေတ္တာကို အသိအမှတ် မပြုချင်ဘူးလား သား”

“ပယားငယ်ရဲ့သားမိမိ မိုက်ရှိုင်းခဲ့မိလို့ မတန်ဘူးထင်လို့ပါ ဖေဖေ၊ မေမေအပေါ် သား ဘာကျေးဇူးမှ မဆပ်ပူခဲ့ဘဲနဲ့”

“အဲလိုတွေ မတွေးပါနဲ့တော့ သားရယ်၊ သားမေမေ ဆန္ဒတွေ ကို အခုထိ မကျေမနပ် အတိုက်အခံ လုပ်နေတယ်လို့ ဖေဖေ မယူဆချင် ဘူး”

“အဲလို မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ”

“အေး မဟုတ်ရင် သားမေမေဆွဲဆွဲ နောက်တစ်ခု ရှိသေး

ထယ်”

“ဘာလဲ ပြောပါ ဖေဖေ”

“ငြိသားက သေသေချာချာ မှာသွားတာ၊ ပန်းနီနီနဲ့ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် ခမ်းခမ်းနားနား လက်ထပ်ပါတဲ့”

“ဗျာ”

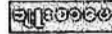
“ဒါက သတို့သားရဲ့အမေနေရာကနေ သူ့ အလုပ်ပေးချင်တဲ့ ဆန္ဒပဲ သား။ ဖေဖေကို ဒီစကားတွေပြောရင်းနဲ့ အမောဖောက်လားတာ။ သူ ဒီထက်ဆူတော့ ပြင်းပြင်းပြုပြင် တာဝန်ကျေသွားခဲ့ရင်ရှာတာ။ မပုန်းမလှူ နဲ့ ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့အချိန်တွေကို အရမ်းနမောတယ်တဲ့”

သူ့မျက်စိအိမ်က မျက်ရည်တွေ လိုပိုမခဲ ကသောကပျော ခြေးဆင်းလာကြ၏။ ဒီမေတ္တာစကားတွေ ကိုယ်တိုင်နားနဲ့ မထောင်ခဲ့ရပါ လား။ ထကယ်သာ နားထောင်ခဲ့ရလျှင်လည်း ဒီထက်မက ယူကျုံးမရ ရင်ကျိုးမှာသေချာသည်။ ပန်းနီနီလည်း ထို့အတူ။

“ဒီစကားတွေ နီကိုလည်း ပြောပြပြီးပါပြီ”

“နီက မေမေဆီ ဘယ်လိုလုပ် ရောက်နေတာလဲ၊ မေမေက မင်းကို မုန်းနေသလို မင်းလည်း မေမေကို မုန်းနေခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အကြာကြီး မုန်းနေကြလို့မှ မပြန်ဘဲ ထန်ရယ်၊ ရှင်းငြိပြောပြရင် နားလည်သွားကြတာပါပဲ၊ ထန်တို့ မရှိတဲ့အချိန်မှာ နီကို ရင်ဖွင့်ပြောပြတော့ စာနာသနားမိသွားတယ်။

မာနကြီးမောက်မာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အထီးကျန်မှုက ဦးပြီး သနားစရာ ရင်နာစရာကောင်းပါတယ် ထင်နဲ့ အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်အမေတစ်ယောက်လို လာပြီးပြုစုပေးနေမိတာ။

ဒီလိုဆိုတော့ ပန်းနီနီရဲ့စိတ်ထားဖြူစင်မှုလေးကို ပို၍လေးစားမိပြန်သည်။ ဖေဖေက တုတ်ကောက်ကောက်ကိုကိုင်လျှက် ခြေလှမ်းခြင်ကာ

“ဖေဖေ ရိပ်သာသွားလိုက်ဦးမယ်၊ သားတို့လည်း သားအဖေဆန္ဒပြည့်ဝအောင် အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြကွာ။”

ဖေဖေက ဒါပဲပြောပြီး ထထွက်သွားသည်။ သူ့ မဝံ့မရဲဖြူပန်းနီနီကို ငဲ့ကြည့်မိ၏။

ကိုယ်လွတ်ရုန်း ထွက်ပြေးသွားသော သူ့ကို ပန်းနီနီ မုန်းမထင်ခဲ့ဘူးတဲ့လား။

“နီ”

လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ညှစ်၍ တိုးသွဲစွာ ခေါ်လိုက်စဉ်မှ ပန်းနီနီ မျက်လွှာလေးပင့်ကြည့်လျက် ရင်ခွင်ကွယ်မှာ မျက်နှာလေး အပ်၏။

“နီရယ် အခုလို ကံညံ့အနားမှာ သစ္စာပျက် အမှန်းမထင် ရှိနေပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။ ကိုယ် တစ်နေ့မှ ဝေလို့မပါဘူး။ မေ့အောင်ကြိုးစားရင်းနဲ့ကို မေ့လို့ရခဲ့တာပါ။”

“ထင် ကျိန်မပြောလည်း နီ ယုံပါတယ်။ မေ့ဖို့ကြိုးစားရင်။”

မျှော်စရာအဖေ

ယူဂျိုယိုသုသာန်အကြောင်းအရာ

မေ့လို့မရတဲ့အကြောင်းရင်းတွေ ရှိနေခဲ့တာပဲ။”

“အဲဒါ ဘာလဲ”

“အချစ်လေ့ထက် နီကို မုန်းလို့ရောင်နေခဲ့တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ နီ သိပါတယ်။ နီလည်း ထင်တို မေ့လို့မရတာ။ ထင်ရဲ့ခံစားမှုတွေကို ရှားလည်နေခဲ့လို့ပဲပေါ့။”

“အိပ်မက်ဆိုးတွေပဲ နီရယ်၊ ပြစ်ပျက်ခဲ့သမျှထဲမှာ မေ့လေ့ကို တုံ့ဆုံးလိုက်ရတာ ရင်အနာဆုံးပဲ။ မေမေ ဒီလိုဖြစ်သွားလတ်ပုန်းပျောက် ကိုယ် ထွက်သွားမိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“အဲလို နောင်တဆိုတာမျိုးတွေနဲ့ မကြုံရအောင် မေ့လေ့ပဲပဲ ဆင်ခြင်သင့်တာလို့ ဧပြာတာပေါ့ ထင်ရယ်။ အခု ပြန်တွေ့ပြီး စိတ်ပကောင်းဖြစ်နေရပြီမဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ် အဲဒါကြောင့် အခုတော့ အဲလို နောင်တမျိုးတွေ နောင်တင်ခါမရအောင် မေ့မေ့ဆန္ဒကို ပြည့်ဆည်းတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာပဲ။”

ဘာလဲလို့ မေးတော့ဘဲ ရင်ခွင်မှစွာကာ ဆစ်ထင်မျက်နှာကို မော့ဝေးကြည့်လိုက်၏။ ဆစ်သန် မျက်ခန်းများက ခိုဝှေ့ပျံ့ဝင်နေကာ အနံ့ဦးငယ် ပြုံးပျော်သင်္ခမ်းလာပြီး

“မေမေက နီနဲ့ လက်ထပ်ခိုင်းတယ်လေ။ အရင်က ကိုယ့်ကို မုန်းတဲ့စိတ်နဲ့ လက်မခံနိုင်ခြစ်ခဲ့ပေမယ့် သေခါနီးအချိန်မှာ နီကို ချော

မျှော်စရာအဖေ

၂၈၀

လှပ

လေးတစ်ယောက်လို အသိအမှတ်ပြုသွားခဲ့တာ အံ့ဩစရာပဲ”

“ဘယ်လိုပဲ အသိအမှတ်ပြုပြု ထန် စိတ်မပါရင် နို့ကို လက်မလှမ်းပါနဲ့”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ နီရယ်၊ ကိုယ် နို့ကို မချစ်လို့ ထွက်ပြေးသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အရမ်းကန့်စားလို့ ကိုယ့်ရင်တွေ အနာခံခဲ့ရပါ။ အမှတော့”

“အလကား စတာပါ ထန်ရယ်၊ ထန် နို့ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ နဲ့ ယုံပါကလေး၊ နိုလည်း ထန်ကို အရမ်းချစ်တယ်၊ မေ့လို့မရအောင် ပါတယ် ထန်ရယ်”

“နီရယ်”

လှပကဲ့သို့ပင် တွေးမက်သိမ်းပျက်ကာ နဖူးပြင်ဝင်းဝင်းလေးကို ပွင့်လှောင်ကာ မိန်းမ့မိန်းမ့။

ဒီဝန်းကျင်မှာ မေ့မေ့ရဲ့ စိညာဉ်အရိပ်အရောင်များရှိခဲ့လျှင် ကျေးဇူးပြု၍ နီရယ်က နီရယ်ပါပေး။

“အခုကလေး နယ်ကျေးမှ မေ့မရတော့မယ့် မေမေ။

အခုကလေးက နားကျင်စေ့တွေကိုလည်း မမေ့ပါဘူး။

“အခုကလေး”

လှပ

www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ်

မေ့လို့မရသည့်အကြောင်းအရင်း

BURMESE
CLASSIC
.COM

